

J. Philip Scranton

Een reis naar en door
de tweede dood

Een reis naar en door de tweede
dood

door

J. Philip Scranton

©Alle rechten voorbehouden

Index.

[Deel 1 - Herontdekking van de eerste dood](#)

[Deel 2 - De berouwvolle misdadiger](#)

[Deel 3 - De zoektocht naar de tweede dood \(1\)](#)

[Deel 4 - De zoektocht naar de tweede dood \(2\)](#)

[Deel 5 - De zoektocht naar de tweede dood \(3\)](#)

[Deel 6 - De zoektocht naar de tweede dood \(4\)](#)

[Deel 7 - De zoektocht naar de tweede dood \(5\)](#)

[Deel 8 - De zoektocht naar de tweede dood \(6\)](#)

[Deel 9 - De zoektocht naar de tweede dood \(7\)](#)

[Deel 10 - De zoektocht naar de tweede dood \(8\)](#)

[Deel 11 - De zoektocht naar de tweede dood \(9\)](#)

[Deel 12 - De zoektocht naar de tweede dood \(10\)](#)

[Deel 13 - De zoektocht naar de tweede dood \(11\)](#)

[Deel 14 - De zoektocht naar de tweede dood \(12\)](#)

[Deel 15 - De zoektocht naar de tweede dood \(13\)](#)

[Deel 16 - De zoektocht naar de tweede dood \(14\)](#)

[Deel 17 - De zoektocht naar de tweede dood \(15\)](#)

[Deel 18 - De zoektocht naar de tweede dood \(16\)](#)

[Deel 19 - De zoektocht naar de tweede dood \(17\)](#)

[Deel 20 - De zoektocht naar de tweede dood \(18\)](#)

[Deel 21 - De zoektocht naar de tweede dood \(19\)](#)

[Deel 22 - De zoektocht naar de tweede dood \(20\)](#)

[Deel 23 - De zoektocht naar de tweede dood \(21\)](#)

Herontdekking van de eerste dood

De eerste grote vraag

De meest over het hoofd geziene en meest tot de zaak behorende vraag in de studie over de tweede dood zou de meest voor de hand liggende moeten zijn: Wat is de *eerste* dood? En vervolgens: Is de tweede dood een herhaling van de eerste dood? Als de eerste dood niet gedefinieerd is kunnen we nauwelijks de tweede definiëren. Onmiddellijk rijst er een bezwaar op: "Maar we *kennen* de dood! Moeten we die dan nog definiëren? Hij nam opa en oma van ons weg. Toen trok hij pa en ma weg, met hen stukjes van ons meenemend. Het is de prijs die onze gezegende Redder moest betalen om ons te redden. We kennen de dood. We hebben er over gehoord sinds we jong waren, en we hebben z'n werk kunnen zien. En we weten dat hij wacht tot de tijd rijp is om ons weg te nemen." Maar, levend in een tijdperk waarvan de Bijbel zegt dat Satan god is (2 Kor. 4:4), kunnen we er zeker van zijn dat we weten wat de ware God over de dood heeft gezegd? De mensheid worstelt om de volle waarheid te vatten in welk veld van streven dan ook. In het Christendom alleen al zijn er verscheidene vooraanstaande inzichten over de dood, die alle de Bijbel opeisen als hun bron en gezag. Veel takken van het Christendom gebruiken de tweede dood als deel van hun definitie van de eerste dood. Kunnen we er zeker van zijn dat de waarheid over de dood in onze schoot is geworpen? De massamedia wedijveren om een invloedrijke positie, shows uitzendend die spookhuizen tonen, bijna dood ervaringen en mediums die communiceren met dode mensen, die afgebeeld worden alsof ze bewustzijn hebben, worstelend met beslissingen, en zelfs het maken van keuzen om hun eindbestemming vast te leggen. Kennen we de dood?

Omgaan met misleiding

De dood is voor de mensheid altijd een bedekte zaak geweest. Het boek Genesis opent met een dood die een vloek over heel de mensheid brengt. Het Nieuwe Testament opent met een dood die de vloek van de mensheid wegneemt. De misleiding van de Tegenstander is onmiddellijk met deze beide doden verbonden. In Genesis was de misleiding: "Jullie zullen zeker niet sterven" (Gen. 3:4). En in het Nieuwe Testament was het: "Zeg dat Zijn discipelen, vannacht komend, hem gestolen hebben"(Matt. 28:13;SW). De waarheid over de dood verkondigt het belang van opstanding. De Tegenstander misleidt ons over de dood en deze misleiding over de dood is er de oorzaak van dat wij de opstanding van Christus misverstaan en ook de tweede dood. Christus' dood was voor de zonden van de wereld. Dit feit alleen, eenmaal volledig verstaan, maakt Zijn opstanding tot de bron van niet ophoudende vreugde.

De onthulling van de opstanding

De opstanding van Jezus Christus is een onlosmakelijk deel van het evangelie. Alleen Christus is opgestaan tot onsterfelijkheid. De opstanding markeert Gods goedkeuring op het werk, leven en de identiteit van Christus (Rom. 1:4). De

opstanding van Christus specificceert Hem als degene doorheen Wie God alle bewoners van de aarde zal oordelen en degene door Wie geloof bekleed zou worden (Hand. 17:31). Christus' opstanding is de opkomende straal van zowel hoop als oordeel. De opstanding van Jezus Christus is de bekrachtiging van de rechtvaardiging van gelovigen (Rom. 4:25), en maakt daarom deel uit van de vrede met God in genade (Rom. 5:1,2). De opstanding van Jezus Christus is een verbazingwekkende onthulling van Gods heerlijkheid (Rom. 6.4;enz).

De opstanding van Jezus Christus is een trompetstoot voor de mensheid. Er kan niet aan voorbij gegaan worden. De mens kan proberen er aan voorbij te gaan. Hij kan zeggen dat het nooit is gebeurd. Hij kan beslissingen uitstellen over hoe hij er op zal reageren. Maar de grote gelijkmaker, de dood, komt er aan. En wanneer we ons er van bewust worden dat de dood rond ons huis wandelt, wanneer we ons er van bewust worden dat hij een wake houdt bij ons bed, dan moet er rekening mee gehouden worden dat slechts Één ooit blijvend uit het graf is teruggekeerd, gekleed in onsterfelijkheid. Wanneer ons vertrouwen in het vlees faalt, en het zal falen, zijn alleen de vragen over Jezus waard beantwoord te worden. "Waarom stond Jezus op uit het graf? Wat was er zo bijzonder aan Hem? Hoe ontsnapte Hij aan de klauwen van de dood? Wat moet ik doen om aan Hem gelijk te worden?" De opstanding van Jezus Christus vraagt om een antwoord van ieder individu dat zich bewust is van de werkelijkheid van de dood.

Veel van het Bijbels onderwijs over de dood dat vandaag gegeven wordt is gebaseerd op delen van de Bijbel waarin het hoofdonderwerp iets anders is dan de dood. De gelijkenis van de rijke man en Lazarus, de belofte aan de zich bekerende dief op Golgotha en het huis van de Vader in Johannes 14 zijn vooraanstaande voorbeelden. Gewapend met een verkeerd begrip over deze passages, zijn studenten van de Schrift gedwongen geworden in te stemmen met interpretaties van andere passages waar de dood wel het hoofdonderwerp is.

Wat iemand gelooft over de dood kleurt en controleert wat geloofd kan worden over de opstanding. Als iemand gelooft dat de dood een onbewuste toestand is, dan zijn de terugkeer van Christus en opstanding van allesoverheersend belang. Deze gebeurtenissen wijden leven en omgang met God in en brengen ons naar de heerlijkheid. Opstanding beëindigt de dood, en bevrijdt ons uit de klauwen van de vijand. Aan de andere kant maakt het geloof dat de dood ons naar de hemel brengt de opstanding en komst van Jezus Christus slechts van secundair belang, en maakt het kennelijk tot een vage versterking van een reeds zegenrijke toestand. Zulk geloof verzwakt de verwachting van de gelovige naar de komst van Christus in de lucht en naar de opstanding.

Indien een gelovige onmiddellijk na zijn overlijden naar de hemel zou gaan, dan gaat hij of zij zonder een lichaam. Het lichaam blijft in het graf, in afwachting van opstanding en verheerlijking. Hoewel de geest terugkeert naar God (Luk. 23:46), is dat geen basis om aan te nemen dat deze een bewust bestaan heeft bij Hem. Toen Salomo zei dat de geest naar God terugkeert, was zijn volgende zin: "Ijdelheid der ijdelheden, ... het is allemaal ijdelheid." (Pred. 12:8;SW). Ook de geesten van dieren keren terug naar God (Psa. 104:29,30), maar dat betekent niet dat alle dieren die ooit geleefd hebben, bewust in Gods aanwezigheid zijn.

Indien een gelovige bij zijn dood rechtstreeks naar de aanwezigheid van Christus zou gaan, dan omringen geesten, die wachten op lichamen, de Zoon van God. Maar Christus' opstanding was "uit de doden" (1 Kor. 15:12,20). Christus werd opgewekt naar onsterfelijkheid, een leven dat alleen Hij nu heeft. Hij verblijft in een licht dat zo glansrijk en heerlijk is dat mensen Hem niet kunnen zien, laat staan toegang tot Hem hebben (1 Tim. 6:16). Het is dan ook te betreuren dat gelovigen de dood, de dodelijke wond van Satan, eren als hun begeleider naar de aanwezigheid van Christus. Indien de verlorenen direct naar een kwelling gaan, hebben ze geen lichaam om die kwelling te ervaren, en worden ze veroordeeld voordat ze geoordeeld zijn. Als God kwelt of een oordeel uitspreekt voordat Hij oordeelt, dan is God onrechtvaardig en wordt de komst van Christus van veel van het belang er van beroofd.

Dood onder de zon

Had de schrijver van Prediker het verkeerd? "Al wat jou hand vindt om te doen, doe het met kracht. Er is geen daad en bedenksel en kennis en wijsheid in het ongeziene, daar waar jij heen gaat" (Pred. 9:10;SW). Hij stelt duidelijk dat de dood een toestand is waarin geen bewustzijn is. Toch zouden we naar de populaire mening kunnen overwaaien die zegt dat dit slechts het zicht "onder de zon" is, ware het niet dat er andere, talrijke ondersteunende getuigenissen zijn. De Psalmist zei: "Want in de dood is er geen herinnering aan U. Wie zal in het ongeziene U loven?" (Psa. 6:5;SW). "De doden zullen JAH niet loven, noch allen die afdaalden in de stilte" (Psa. 115:17;SW). Johannes schreef: "En niemand is opgestegen in de hemel, dan Die uit de hemel neerdaalde, de Zoon van de mens" (Joh. 3:13;SW). Op de Pinksterdag, lang na Christus' hemelvaart, zei Petrus: "Want niet David is opgevaren in de hemelen"(Hand. 2:34;SW). Geen van deze Bijbelschrijvers plaatste overleden gelovigen in de hemel of in een toestand van bewustzijn.

Wanneer ontmoeten we de Heer?

1 Thessalonicenzen 4:13-18

"13 Maar wij willen jullie niet onwetend laten, broeders, over de rustenden, opdat jullie niet bedroefd zouden zijn, zoals ook de overigen, die niet een verwachting hebben. 14 Want indien wij geloven dat Jezus stierf en opstond*, zo ook zal God die rustend zijn, door Jezus, samen met Hem meevoeren. 15 Want dit zeggen wij in een woord van de Heer, dat wij, die leven, die overblijven, in de aanwezigheid van de Heer zeker niet die rusten zouden voorbijstreven, 16 want de Heer Zelf zal afdalen van de hemel, met een bevelsroep, met de stem van de aartsengel en met de trompet van God, en de doden in Christus zullen eerst opstaan. 17 Daarna zullen wij, die leven, die overblijven, tegelijkertijd, samen met hen, weggegrist worden, in wolken, in een treffen met de Heer in de lucht. En zo zullen wij altijd samen met de Heer zijn. 18 Bemoedig elkaar daarom met deze woorden! (1 Thess. 4:13-18;SW)"

Vers 13 stelt duidelijk dat deze context het onderwerp behandelt van gelovigen die gestorven zijn. Overlevende broeders en zusters hoeven niet in dezelfde mate, of op dezelfde wijze, te treuren als zij die het verlies van geliefden betreuren zonder het geloof in Christus.

Vers 14 wordt in de meeste Engelse vertalingen nogal armoedig weergegeven. Slappend in Jezus is een verkeerde weergave van de oorspronkelijke taal en gedachte, en het veronderstelt gedachten die vreemd zijn aan de tekst. Het "in" [in het Engels;vert.] is in feite "door". Spreekt Paulus hier over enkelen die "door" Jezus zijn gestorven? Spreekt hij over martelaarschap of dat Christus verantwoordelijk is voor hun dood? In het geheel niet! Het "door" is misplaatst. Sommige gelovigen stierven en God zal, "door Jezus," hen terugbrengen! Er is nog een commentaar op dit vers nodig. De zinsnede "met Hem" is in het origineel alleen "Hem." Het woord "met" is toegevoegd en kan niet begrepen worden dat het betekent dat hij gelooft dat de doden "met Christus" zijn in de zin dat ze in zijn nabijheid zijn. En de rest van de passage bevestigt dat de gelovige doden niet met Christus uit de hemel terugkeren bij Zijn komst.

In vers 15 verzekert Paulus de Thessalonicenzen dat de gelovigen niet over het hoofd gezien zullen worden of achtergelaten - de levende gelovigen zullen hen niet vooraf gaan bij de ontmoeting met Christus. Het is duidelijk dat de Thessalonicenzen niet dachten dat de gelovige doden al bij Christus waren - ze dachten dat ze onherroepelijk verloren zouden zijn als zij niet zouden leven bij de komst van Christus!

Vers 16 zegt dat de eerste stap bij de presentatie van het Lichaam van Christus aan hun Heer de opstanding ten leven zal zijn van de gelovigen die gestorven waren. Niemand ontmoet de Heer terwijl hij dood is.

Vers 17 zegt dat zodra de dode gelovigen opgewekt zullen zijn, de levende gelovigen "tegelijkertijd" weggegrist zullen worden, samen met de opgewekte gelovigen, "in een treffen met de Heer in de lucht." Of gelovigen sterven lang voordat de Heer terugkomt, of dat ze leven tot Hij komt, ze ontmoeten allen tegelijkertijd de Heer.

Het woord dat met "tegelijkertijd" is vertaald betekent "op hetzelfde moment." Dit woord werd gebruikt in de gelijkenis van het graan en de dolik in Mattheüs 13:29. De dolik mocht niet vóór de oogst uitgetrokken of gewied worden van tussen het graan, want het zou onmogelijk zijn de ene te verwijderen zonder tegelijkertijd de andere te ontwortelen. De wortels van de twee planten waren zo verstrengeld dat ze niet gescheiden konden worden. Indien de een de grond zou verlaten, zou de ander tegelijkertijd de grond verlaten. Gelovigen die gestorven zijn ontmoeten de Heer niet wanneer zij sterven. Ze gaan pas naar Hem toe bij de opstanding. Ze zullen de Heer gelijktijdig ontmoeten met die gelovigen die in leven zijn bij de terugkeer van Christus.

Vers 18 zegt: "En zo zullen wij altijd samen met de Heer zijn." Zo betekent "op deze manier" of "wanneer deze gebeurtenissen plaatsvinden", zullen we gezamenlijk met de Heer zijn. Dit is de boodschap van hoop die gebruikt mag worden om die treuren te troosten.

Het eerste vereiste voor heerlijkheid
1 Korinthe 15:50-55

"50 En dit beweer ik, broeders, dat vlees en bloed niet in staat zijn een lotdeel te genieten in het koninkrijk van God, noch verkrijgt het vergankelijke de onvergankelijkheid. 51 Zie, ik zeg u een geheim! Wij zullen niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden, 52 in een ogenblik, in het knippen van het oog, in de laatste trompetstoot. Want Hij zal de trompet blazen en de doden zullen onvergankelijk worden opgewekt, en wij zullen veranderd worden. 53 Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen, en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen. 54 En zodra dit vergankelijke onvergankelijkheid zal hebben aangedaan, en dit stervende onsterfelijkheid zal hebben aangedaan, dan zal het woord waar worden dat werd geschreven: "De dood werd verzwoegen in de overwinning." 55 Waar, dood, is jouw overwinning? Waar, dood, is jouw steek? (1 Kor. 15:50-55;SW)"

Deze passage levert verdere details over de gebeurtenissen die in 1Thessalonicenzen 4.13-18 worden vermeld. Maar hier benadrukt Paulus het aspect van de onsterfelijkheid. Vers 50 maakt het onmiskenbaar duidelijk dat niemand de heerlijkheid binnen gaat - niemand gaat de hemel binnen, voordat deze vernederde lichamen zijn veranderd. Verderf kan het lotdeel van onvergankelijkheid niet genieten. Nogmaals, de volgorde is dezelfde als in Thessalonicenzen. De doden zullen opstaan in verheerlijkte lichamen en de levende gelovigen zullen veranderd worden. Met dit veranderen komt onze heerlijkheid mee. Met dit veranderen ontmoeten we Christus. Het is deze overwinning over onze dood en sterfelijkheid die ons bij Christus brengt.

Paulus' logische betoog over de opstanding

1 Korinthe 15:12-34

1. Maar **indien** er geen opstanding van doden is,
 - A. **dan** werd Christus nog niet opgewekt!
 - I. **Indien** Christus nog niet werd opgewekt,
 - a. **dan** is als gevolg daarvan ook onze verkondiging leeg
 - b. en ook is jullie geloof leeg.
 - B. **Dan** worden wij ook valse getuigen van God gevonden, omdat wij getuigen van God dat Hij de Christus opwekt, Die Hij niet opwekt als het zo is dat doden niet worden opgewekt (v. 13-15).
 2. Want **indien** doden niet worden opgewekt,
 - A. **dan** werd Christus ook niet opgewekt.
 - I. En **indien** Christus niet werd opgewekt,
 - a. **dan** is jullie geloof voor niets;
 - b. jullie zijn **dan** nog in jullie zonden.
 - B. **Dientengevolge** zijn ook de ontslapenen in Christus verloren.(v. 16-18).
 3. **Indien** wij alleen in dit leven in Christus onze verwachting hebben,
 - A. [**dan**] zijn wij de meest beklagenswaardige van alle mensen (v. 19 - de verzen 20-28 zijn een tussenzin en daarom hier weggelaten).
 4. Wat anders zullen zij doen die ten behoeve van de doden gedoopt worden, indien feitelijk geen doden worden opgewekt?
 - A. Waarom worden zij ook ten behoeve van hen gedoopt?
 - B. Waarom zijn ook wij ieder uur in gevaar? Ik sterf elke dag door jullie roem,

broeders, die ik heb in Christus Jezus, onze Heer. Indien ik naar de mens vecht met wilde beesten in Efeze, wat is voor mij het voordeel als doden niet worden opgewekt? (v. 29-32).

5. **Indien** de doden niet sterven,

A. Laten wij [**dan**] eten en drinken, want morgen sterven wij! (v. 32).

6. De afsluiting van de zaak:

A. Maar wees niet misleid! Boze gesprekken bederven zachte karakters!

B. Word nuchter, zoals het hoort, en zondig niet langer! Want sommigen zijn onwetend van God.

C. Ik zeg dit tot jullie beschaming (v. 33-34).

Citaten zijn uit de SchriftWoord vertaling. Zij die op de hoogte zijn met de problemen van vers 29 zullen deze vertaling op prijs stellen. De King James vertaling maakt gebruik van het herhalend gebruik van indien en dan op een wijze die de gedachtegang van Paulus' betoog goed onderstreept.

1.

De eerste these beslaat de verzen 13.15. Eenvoudig gesteld zegt Paulus dat als er geen opstanding is dan: A. is Christus niet opgestaan (wat het dubbele gevolg heeft van het ontkennen van enige waarde aan Paulus' prediking en het geloof van de Korinthiërs), en B. Paulus zou een valse getuige van God zijn geweest. In Paulus' "indien" betoog staat het woord dood in het meervoud. Paulus verwijst naar alle doden, niet alleen de doden van Christus. Indien niemand uit de dood zal worden opgewekt, dan werd ook Christus niet opgewekt, en was alles dat de gelovige Korinthiërs hadden ervaren - de gaven van de Geest, vrede met God, gemeenschap en omgang, nutteloos. Alles wat was bij de Korinthiërs was gebeurd sinds de tijd dat Paulus was komen prediken, was onmiskenbaar echt voor hen. Zij hadden de kracht van de boodschap en de goddelijke bekrachtigingen van de waarheid er van ervaren. Het hoofdschap van Christus over de mensheid wordt hier uitgesproken. Zoals Paulus later in de verzen 20-28 zal aantonen, is Christus' opstanding onlosmakelijk verbonden met de opstanding van heel de mensheid. Hij is de Eersteling, de Eerstgeborene uit de doden, en de Eersteling staat voor heel de oogst. Niemand van de mensheid kan buiten Christus om opgewekt worden, en in Zijn opstanding ligt de goddelijke belofte dat heel de mensheid zal opstaan.

Ten tweede, indien de doden niet worden opgewekt, dan waren Paulus en zijn medewerkers valse getuigen van God. Is God in staat de doden te doen opstaan? Was God werkzaam in Christus? Vragen stellen bij de opstanding, en daarmee bij het evangelie van God, is vragen stellen bij zowel de kracht van God als bij de waarheid van het evangelie. Dit is de som van zijn eerste these van het betoog.

2.

"Want indien doden niet worden opgewekt," (v. 16). Opnieuw volgt Paulus zijn indien stelling met twee niet te weerspreken gevolgen: A. Christus was nog niet opgestaan, de Korinthiërs zonder redding latend, nog steeds in hun zonden, omdat rechtvaardiging van zonden bewezen wordt door Christus' opstanding (Rom. 4:25). Dit verwijst weer naar het Hoofdschap van Christus. "Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden" (1 Kor. 15:22;SW).

Christus stierf voor de zonden van de mensheid (Joh. 1:29). Alles wat verloren was gegaan door Adams ongehoorzaamheid, is meer dan hervonden in de gehoorzaamheid van Christus (Rom. 5:12-21), en de opstanding van Christus bewijst dat de zonden die Hij droeg volkomen opgelost zijn (Hand. 17:30,31; Rom. 1:4; 4:25-5:2).

Het tweede onweerlegbare gevolg is: B. Gelovigen die stierven zijn vergaan. De uitspraak zou moeten lezen: "Indien de doden niet opstaan, dan zijn de gelovigen in Christus die gestorven zijn vergaan." Natuurlijk zullen sommigen bezwaar maken en zeggen dat de uitspraak betekent dat gelovigen in de dood vergaan, alleen als Christus Zelf niet zou zijn opgewekt. Nogmaals, de meervoud van het woord dood wijst dit bezwaar af. Indien er geen opstanding van de doden is, welke doden dan ook, dan zijn de gelovigen die gestorven zijn vergaan.

Wat zegt het woord vergaan over de toestand van de doden? Het kan niet beperkt zijn tot alleen het lichaam, want de context omvat de opstanding van Christus en ook die van de gelovigen. Vergaan kan onmogelijk een bewust bestaan beschrijven in de aanwezigheid van Christus, ongeacht wat velen claimen wat de dood is.

En wat zegt Paulus wat de gelovigen beschermt tegen vergaan zijn? Zegt hij dat, aangezien zij op een bepaald moment in hun leven geloofden, gelovigen die stierven niet vergaan zijn? Nee. Zegt hij dat, omdat gelovigen die overleden zijn met Christus zijn, zij niet vergaan zijn? Nee. Hij zegt dat, zonder de opstanding, gelovigen die stierven vergaan zijn. Gelovigen die gestorven zijn wachten op de opstanding om hen te bevrijden van wat, als er geen opstanding zou zijn, een toestand van vergaanheid is.

3.

"Indien wij alleen in dit leven in Christus onze verwachting hebben"(v. 19). Dit is een variatie op Paulus' oorspronkelijke these. "Indien er geen opstanding is." Het is duidelijk dezelfde gedachte. Verwachting in Christus die beperkt is tot het huidige leven is hetzelfde als geen verwachting hebben. En luister naar Paulus resultaat! Indien er geen opstanding van de doden is, dan zijn gelovigen de meest meelijwekkende groep van heel de mensheid!

Waarom zou dit waar zijn? Het zou waar zijn omdat de dood het einde van het bestaan voor gelovigen zou zijn. Er is geen gelukzalige tussenstaat voor gelovige zielen. Zonder opstanding is een dode mens niet beter dan een dode hond of dode mug. Alleen opstanding kan een mens terugbrengen tot leven en bewustzijn.

Drie maal heeft Paulus de zware gevolgen beargumenteerd indien er geen opstanding zou zijn. Hij zal dat argument nog twee maal naar voren brengen. Maar alleen al de gedachte dat er geen opstanding zou zijn, is zo schrikbarend, dat hij uitbreekt in een van de meest heerlijke passages van de Bijbel. "Maar nu: Christus werd opgewekt uit doden, als Eersteling van de ontslapenen" (v. 20). En hij gaat voort tot hij kan afsluiten met die heerlijke en naar verlangde voleinding: "dat God zal zijn Alles in allen" (v. 28). En aan het einde zal zijn bespreking van de opstanding uitlopen op een uitroep van overwinning, de dood tartend! "Waar, dood, is jouw overwinning? Waar, dood, is jouw steek? ... Maar dankbaarheid aan God, aan

Die ons de overwinning geeft door onze Heer, Jezus Christus"(1 Kor. 15:55-57;SW). Paulus' betoog wordt hervat in vers 29.

4.

Paulus' vierde these over het onderwerp houdt verband met dopen, het dagelijks leven van de gelovige en het testen van geloof. Waarom zou iemand die geen hoop had op ontsnappen aan het graf gedoopt worden?! Denkend aan de spanningen in Korinthe over het dopen (1:10-17; ook 10:2; 12:13), is het eenvoudig te zien dat Paulus het belang van de opstanding probeert over te brengen door gebruik te maken van voorbeelden die voor hem kostbaar waren. De doop beeldt zowel de dood als de opstanding uit. Wat was het een berisping voor Paulus om deze vraag aan de Korinthiërs te stellen! Het is alsof hij zei: "Hoe kunnen jullie er in roemen dat jullie door Apollo gedoopt werden of gedoopt door Paulus? Jullie zeggen dat er geen opstanding is. En indien er geen opstanding is, dan is de doop een beeld van niets en betekent niets! Welke mogelijke reden zouden jullie kunnen hebben om gedoopt te worden, als jullie niet echt in opstanding geloven?" (zie 1 Kor. 1.12-15; 15.29).

Dit volgt hij op met het onderwerp van vervolging. Waarom zou iemand zijn leven afleggen voor het getuigenis van Christus, als er geen ontsnapping uit het graf zou zijn? Of, de gedachte anders formulerend: "Het zou stom zijn om vervolging te lijden voor de naam van Christus, als geen opstanding zou zijn! Indien er geen opstanding is, dan waren de gelovigen die stierven door de kaken en klauwen van beesten in de arena van Efeze dwazen! Ze stierven voor niets!"

Deze uitspraken zijn zo krachtig, dat er twee dingen gezegd moeten worden. Ten eerste: er is geen zegen in de dood voor de gelovige of wie dan ook. De dood is een vijand, op wiens vernietiging wij met grote spanning wachten. Ten tweede: de opstanding wordt vandaag verkeerd verstaan en gekleineerd. De opstanding wordt niet geëerd met de nadruk en heerlijkheid die hij verdient.

5.

Paulus' vijfde these brengt hem naar de afsluiting van het debat deel van zijn betoog. Indien de doden niet opgewekt zullen worden, eet en drink dan, want morgen sterven jullie! Indien er geen opstanding is, neem dan alle genot dat je uit het leven kan halen, want in en voorbij het graf is dan niets.

Christus' opstanding is de belofte dat de dood afgeschaft zal worden. Christus' opstanding markeert het begin van de nieuwe schepping en de uitwissing van alle daden van de Tegenstander. Christus' opstanding is onze hoop en heerlijkheid!

6.

Paulus sluit zijn betoog af met een oproep om de kwaden van deze valse leer te corrigeren. Hij zegt drie dingen, hier geparafraseerd: (1) "Wees niet misleid! Het gevolg van het onderhouden van zulke leringen en leraren is verderf, zowel van geloof als gedrag." (2) "Wees je bewust van het kritieke belang van de opstanding en mis het doel van de waarheid niet bij het corrigeren van deze valse leer. Deze vergissing heeft onwetendheid over God en Zijn woord als bron." (3) "Ik heb dit betoog gebracht tot de volle diepte die het verdient. Misschien denken jullie dat ik extreem ben. Maar mijn doel hiermee was jullie te beschamen en jullie in

verlegenheid te brengen, opdat jullie het goede gaan doen. Het gevolg is voor mij te groot om de kans te lopen dat ik niet juist begrepen wordt."

Nog één gedachte zou genoemd moeten worden in verband met deze passage. Sommigen zullen de opstanding opnieuw gedefinieerd willen zien, en zeggen dat de uitdrukking toegepast kan worden op een veranderd bestaan in een tussentoestand. Zeker, we zullen veranderd worden, maar het is zeker dat opstanding moet zijn naar een bewust bestaan in een tastbaar lichaam. 1 Korinthe 15 brengt die waarheid naar voren in niet mis te verstane woorden.

Thuis bij de Heer 2 Korinthe 5:1-8

"1 Want wij zijn ons bewust dat indien onze aardse tent, waarin wij wonen, wordt afgebroken, wij een gebouw van God hebben, een huis, niet met handen gemaakt, aionisch, in de hemel. 2 Want ook in dit zuchten wij: wij verlangen er naar met onze woonplaats uit de hemel bekleed te worden, 3 indien wij tenminste bekleed* en niet naakt bevonden zullen worden. 4 Want ook die in de tent zijn zuchten bezwaard, waarop wij niet ontkleed willen worden, maar bekleed, opdat het stervende door het leven verzwolgen moge worden. 5 Maar die ons voor dit bereidt is God, die ons het voorschot van de geest geeft. 6 Daarom altijd moed hebbend, en waargenomen hebbend, thuis zijnd in het lichaam, dat wij ver van huis zijn, ver van de Heer. 7 Want wij wandelen door geloof, niet door waarneming. 8 Maar wij hebben moed, en wij verlangen des te meer weg te zijn van huis, uit het lichaam, en thuis te zijn bij de Heer.
(2 Kor. 5:1-8;SW)"

Paulus maakt gebruik van figuratieve uitdrukkingen, sprekend van twee huizen, één aards en één in de hemelen. En hij spreekt van twee lichamen, die hij aan elkaar tegenstelt, een aards tabernakelhuis, en het ander, een gebouw van God, een huis dat niet met handen is gemaakt, aionisch, in de hemelen (2 Kor. 5.1).

Dan breidt Paulus zijn beeldspraak uit en spreekt hij over deze lichamen als kleding. In het aardse tabernakellichaam worden we belast en kreunen we. Maar we willen niet van dit lichaam ontdaan worden. Paulus is heel duidelijk dat hij niet naakt bevonden wil worden, wat de toestand zou zijn van zonder lichaam zijn, of dood. In het geheel niet! Hij verklaart nadrukkelijk dat hij "gekleed" wil zijn (v. 4). Hij verlangt er naar dat het aardse lichaam opgeslokt zou worden door leven. Hij verlangt er naar dat sterfelijkheid overwonnen zal worden door onsterfelijkheid, zonder over te gaan in de dood.

Met dit in gedachten is het, wanneer we vers 8 lezen, duidelijk dat Paulus' verlangen "weg te zijn van huis, uit het lichaam, en thuis te zijn bij de Heer" (2 Kor. 5:8;SW), zeer zeker geen verlangen is om te sterven. Het is een verlangen om weg te zijn van alle lasten en worstelingen van dit leven en te genieten van de heerlijkheden van de "woonplaats uit de hemel"(v. 2). Paulus geloofde niet dat de dood ook maar enig voordeel zou brengen. Dood zijn zou naakt, ontkleed zijn.

Wat is winst? Filippenzen 1:20-24

"20 naar mijn waarschuwing en verwachting, opdat ik in niets beschaamd zal worden, maar met alle vrijmoedigheid, zoals steeds, ook nu Christus groot gemaakt zal worden in mijn lichaam, hetzij door leven, hetzij door dood. 21 Want voor mij is het levend zijn Christus en het stervend zijn gewin. 22 Maar indien dit levend zijn in het vlees voor mij vrucht van werk is, waar zal ik de voorkeur aan geven? Ik maak het niet bekend! 23 Ik word gedwongen door de twee, het verlangen hebbend naar de losmaking* en samen met Christus te zijn, want dat is verreweg het beste. 24 Maar het blijven in het vlees is meer noodzakelijk vanwege jullie... (Filip. 1:20-24;SW)"

"Want voor mij is het levend zijn Christus en het stervend zijn gewin" (v. 21). Deze passage wordt vaak uitgelegd dat Paulus geloofde dat martelaarschap hem zou invoeren in de gelukzaligheid van de hemel. Dat beeld is voor meerdere redenen onjuist. Ten eerste is zo'n beeld tegengesteld aan andere uitspraken van Paulus, zoals hierboven aangegeven. Ten tweede was Paulus niet geïnteresseerd in persoonlijk gewin. Als hij leeft, leeft hij om Christus te dienen. Als hij sterft zal hij een martelaar zijn voor de zaak van Christus, en hij verwacht dat zijn dood het evangelie zal bevorderen. De winst waarvan Paulus spreekt is winst voor de zaak van Christus. Deze gedachte stemt overeen met de eerdere verzen van het hoofdstuk, waar hij zijn verlangen uitdrukt om vrijgelaten te worden, zodat hij kan evangeliseren. Toch verheugt hij zich er over dat zijn opsluiting zoveel aandacht heeft veroorzaakt voor zijn toestand, dat anderen vanwege zijn afwezigheid zijn gaan evangeliseren, en dat het totale effect een groter werk is dan hijzelf tot stand zou kunnen brengen als hij vrij zou zijn.

De derde reden waarom deze passage niet betekent dat Paulus verwachtte dat de dood hem "winst" zou brengen, is omdat zijn verlangen uitging naar een totaal andere oplossing. Paulus stelt duidelijk dat hij niet zal onthullen of hij denkt dat evangeliseren of martelaarschap beter is. In plaats daarvan zegt hij: "Ik word gedwongen door de twee" (v. 23). Hij geeft noch de voorkeur aan evangeliseren noch aan martelaarschap. Hij geeft de voorkeur aan "samen met Christus te zijn, want dat is verreweg het beste" (v. 23). Paulus ziet uit naar een derde optie. Hij ziet uit naar de terugkeer van Christus om hem te veranderen. Hij ziet uit naar het in de aanwezigheid van Christus zijn. Hij echoot hier hetzelfde gevoel als in 2 Korinthe 5. En hij geeft geen ondersteuning aan de gedachte dat er enige gelukzaligheid of voordeel is in de dood. In 1 Korinthe 15:32 stelt Paulus de vraag: "Indien ik naar de mens vecht met wilde beesten in Efeze, wat is voor mij het voordeel als doden niet worden opgewekt?" Gezegend zijn is afhankelijk van de terugkeer van Christus en van verheerlijking, niet van de dood.

De God van de levenden

Matt. 22:31,32; Mark. 12:26,27; Luk. 20:37,38

De God van Abraham, Izaäk en Jakob is niet de God van de doden, maar van de levenden. Betekent dit dat deze aartsvaders op dit moment in leven moeten zijn? Nee, in elk van deze passages wordt duidelijk gesteld dat hun "levend zijn" in verband staat met de opstanding. De aartsvaders zullen opgewekt worden, omdat hun God de levende God is, en geen van de Zijnen zullen eindeloos in de dood gebonden blijven. Er wordt hier niet verondersteld dat ze in leven zijn vóór hun opstanding.

Het huis van de Vader

"In het huis van Mijn Vader zijn vele verblijfplaatsen. Indien zij er niet zijn, zei Ik niet tot jullie: 'Ik ga om ruimte voor jullie klaar te maken'. 3 En als Ik weggegaan zal zijn en Ik ruimte voor jullie zal maken, kom Ik opnieuw en zal Ik jullie meenemen tot Mijzelf, opdat waar Ik ben, ook jullie zullen zijn" (Joh. 14:2,3;SW)

Deze passage wordt vaak gelezen tijdens begrafenissen, op een wijze dat het doet denken dat de doden zich bij Christus gevoegd hebben en nu verblijven in een huis dat deel uitmaakt van het huis van de Vader. Christus gebruikte de term "huis van de Vader" in Johannes 2:16 in verwijzing naar de tempel in Jeruzalem die door Herodes was gebouwd, niet naar een plaats van hemelse woningen. In de geciteerde verzen zei Christus dat Hij terug zou keren en Zijn discipelen bij Zich zou halen. Het is duidelijk dat de discipelen uit moesten zien naar de terugkeer van Christus als zij binnen wilden gaan in een verblijfplaats die Hij voor hen voorbereid had. Christus zei hier niet dat doet denken dat de dood hen naar Zijn aanwezigheid zou begeleiden.

Een tribune van geloof?

Hebr. 11:39-12:1

Wat betekenen de woorden "wij, een zo grote wolk van getuigen rondom ons hebben liggend" (12:1)? Het is waar dat wij een theater zijn voor de wereld rondom ons en voor de geestelijke wezens (1 Kor. 4:9), maar dat verwijst naar de levenden die de levenden waarnemen. In het Hebreeuws was de "wolk" van hen die gestorven waren in het geloof een getuigenis, niet omdat zij getuigden naar de levenden, maar omdat hun levens een voorbeeld waren van leven in geloof van de beloften van God. De schrijvers noteert in 11:39,40 dat de getrouwen die gestorven zijn, niet binnen gegaan zijn in de beloften en dat zij niet zonder de getrouwen van de dag van de gelovigen geperfectioneerd zullen worden. De Schrift en de geschiedenis staan vol met voorbeelden van getrouwheid. Deze voorbeelden getuigen naar hen die leven dat het leven van geloof geleefd kan en zou worden in verwachting. Dat is de bedoeling van de passage. Daarom: "leggen wij, ... alle beletsel en populaire zonde af. Mogen wij de voor ons liggende wedstrijd rennen met volharding" (12:1;SW).

Deel 2 - De berouwvolle misdadiger

Luk. 23:43

Het wordt vaak verondersteld dat de woorden van Christus aan het kruis naar de berouwvolle misdadiger bewijzen dat Christus op precies die dag naar de hemel, of het paradijs, ging en de misdadiger met Zich mee nam. In de NBG staat er:

“Voorwaar, Ik zeg u, heden zult gij met Mij in het paradijs zijn”(NBG) Concordant vertaald staat er: “Amen! Tot jou zeg Ik vandaag, jij zal met Mij in het Paradijs zijn!”(SW) Het verschil tussen de twee is opvallend. In de NBG is het tijdselement verbonden met het paradijs. In de Concordante vertaling is het tijdselement verbonden met de belofte. Christus zegt: “Ik beloof je vandaag dat jij (uiteindelijk) met Mij in het paradijs zal zijn.” Christus zei niet: “Ik beloof je dat jij vandaag met Mij in het paradijs zal zijn. Hoe kunnen we dit standpunt handhaven? Christus moest nog drie dagen en nachten doorbrengen in het graf. Op de opstandingmorgen, toen de Heer in de hof sprak met Maria, zei Hij: “Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgestegen naar de Vader” (Joh. 20:17;SW). Het boek Openbaring plaatst de boom des levens in het paradijs van God (Openb. 2:7), dat nog steeds moet afdalen van God uit de hemel (Openb. 21,22). Dit plaatst het paradijs in de hemel, bij God. Als Christus pas na drie dagen na Zijn kruisiging opsteeg naar de Vader, kon Hij de dag van Zijn kruisiging met de berouwvolle misdadiger niet in het paradijs zijn geweest. Nogmaals: “niemand is opgestegen in de hemel, dan Die uit de hemel neerdaalde*, de Zoon van de mens” (Joh. 3.13;SW). Zelfs nu is de berouwvolle misdadiger nog niet in het paradijs gearriveerd. Uiteindelijk zal hij daar aankomen, vanwege Christus’ belofte. Wij parafraseren hier die belofte: “Waarlijk, Ik zeg tot jou, omwille van wat gebeurt op deze dag, waarin ik sterf voor jouw zonden en die van heel de wereld, zal jij met Mij in het paradijs zijn.”

De rijke man en Lazarus

Luk. 16:19-31

Het wordt regelmatig verondersteld, aangezien van zowel de rijke man als Lazarus wordt gezegd dat ze sterven, dat hun schijnbare bewustzijn in Abrahams schoot en Hades bewijst dat de doden bewustzijn hebben. Maar alle eerder genoemde passages, die onlosmakelijk verbonden zijn met het onderwerp van de dood, hebben laten zien dat de Bijbelse leer tegengesteld is aan wat op het eerste gezicht in deze gelijkenis geleerd schijnt te worden. Zou deze ene gelijkenis, waarvan de pointe niets van doen heeft met de letterlijke dood, de uitspraken van vele andere passages in de Schrift overhoop gooien? Of, anders gezegd, zou de Grote Verhalenverteller poëtische vrijheid worden toegestaan als er een tegenstelling zou ontstaan?

En wie van hen die er op staan dat deze gelijkenis letterlijke waarheid leert over de dood, wil andere uitspraken van deze gelijkenis toepassen en daarmee andere Bijbelse leer onderuit halen? Om precies te zijn, wie gelooft en wil vers 25 de basis maken voor toekomstige gelukzaligheid of worsteling? “Kind, wees er aan herinnerd dat jij jouw goede dingen kreeg in jouw leven en Lazarus op gelijke wijze de kwade dingen. Maar nu wordt hij hier vertroost en wordt jij gepijnigd” (Luk. 16:25;SW). Zal de kerk leren dat de weg naar de toekomst gaat via huidige armoede en worsteling? Zullen we alle aardse bezittingen verlaten, onze banen opgeven, bedelaars worden, en onszelf besmetten met ziekten om zo toekomstige blijdschap te verkrijgen?

Veronachtzaming wordt verondersteld aan de zijde van de rijke man, maar waar is enig bewijs voor de deugdzaamheid in Lazarus? Misschien werd hij wel een ziekelijke bedelaar door dronken uitspattingen! Abrahams uitspraak in vers 25

garandeert niet het tegendeel. En wanneer we de tekst overdenken, is het eenvoudig te zien dat Christus niet bedoelde dat Lazarus enige geestelijke deugzaamheid had. Lazarus representeert de tollenaars en zondaren die vóór de Farizeeën het Koninkrijk binnen gingen. Christus vond hen niet deugzaam, maar alleen behoeftig.

Geloof wordt niet genoemd in verband met beide karakters in de gelijkenis. De hoofdgedachten die in verband met hen worden genoemd, zoals Abrahams schoot, waren Farizeïsche tradities, niet de leer van de Schrift. De Farizeeën bekritiseerden voortdurend ieder detail van Christus' leer. In deze passage gebruikt Hij hun eigen gezegden en geliefde beelden om hun aandacht te krijgen en hun denken uit te dagen. En hoewel geloof niet wordt genoemd in verband met de twee hoofdfiguren, is het beslist een kwalificerend kenmerk voor de broers van de rijke man (v. 29-31). Het doel van deze gelijkenis is een omgeving te leveren voor geloof zodat de opstanding van Christus een bepalende factor wordt voor het ingaan in gelukzaligheid of kwelling - in het koninkrijkszegen of uitsluiting van koninkrijkszegen.

Is deze passage een gelijkenis?

Sommigen hebben volgehouden dat deze passage geen gelijkenis is en dat ze verstaan moet worden als een letterlijk verslag. Er is inderdaad veel en wijdverspreid onderwijs over het paradijs en de hel dat net als een omgekeerde piramide staat op de letterlijke interpretatie van deze passage. Op het eerste gezicht schijnt het "een zeker rijk man" te specificeren en "een zekere arme man, genaamd Lazarus." Maar het woord dat hier voor "zekere" wordt gebruikt is *tis*, en het is ons idioom - niet een definitie - die vereist dat we met "zekere" vertalen. Dit woord wordt algemeen gebruikt in vele gelijkenissen, en in het bijzonder in Lukas (vergl. Matt. 21:33; 22:2; Luk. 7:41; 10:30, 31,, 33; 12:16; 13:6; 14:16; 15:11; 16:1; 19:12;20:9).

Het gebruik van de naam "Lazarus" is ook een punt van tegenwerping geweest bij het bekijken van deze passage als gelijkenis. Maar het 23e hoofdstuk van Ezechiël gebruikt namen in een gelijkenis en de namen in die gelijkenis hebben symbolische betekenissen, zoals Lazarus, wat hulpeloos betekent. Bovendien is de naam Lazarus in deze gelijkenis te profetisch om toevallig te zijn. De hele passage (hoofdstukken 15 en 16) loopt uit op de uitspraak van Christus: "Indien zij niet naar Mozes en de profeten luisteren, zullen zij, indien iemand uit de doden zal opstaan, ook niet overtuigd worden" (Luk. 16:31;SW). Lazarus was opgestaan uit de doden (Joh. 11) en de raad van de Farizeeën was dat ook hij gedood zou worden, samen met Jezus. Het is niet ondenkbaar dat een paar van de Farizeeën die deze gelijkenis hoorden, onder het gezelschap waren van hen die woedend waren geworden bij de opwekking van Lazarus. Lazarus' opstanding was het allerhoogste teken van de bediening van de Heer, maar het overtuigde de Joden niet, net zoals deze gelijkenis hier profeteert.

Het thema van Lukas

De hoofdstukken 15 en 16 van Lukas vormen een verhandeling over de Farizeeën en Schriftgeleerden en hun gemopper over zondaren die dicht naar Christus getrokken worden (15:1-3; 16:14). Een van de hoofdthemas in Lukas is de tegenstelling tussen

die nabij zijn en die veraf zijn. Dit thema komt al vroeg in het boek naar voren, waar het volk buiten biddend gezien wordt, terwijl de priester naar binnen was gegaan (1:9,10). Het thema gaat voort doorheen heel het boek en sluit met het voortdurend loven en zegenen van God in het heiligdom (24:53). Dit thema is in het bijzonder relevant in Lukas 15 en 16. Hoofdstuk 15 (de schapen, munten en zonen) toont de blijdschap van de Vader bij het in Zijn boezem ontvangen van hen die veraf stonden. Hoofdstuk 16 spreekt van de verplichtingen (rentmeesterschap, huwelijk en weelde) die geschonden worden door hen die nabij hadden moeten zijn.

In het verhaal van de vader met twee zonen vertegenwoordigt de jongste zoon de zondaren en de tollenaars. Hij verspeelt heel zijn erfenis in een ver land, maar kijkend naar zijn waardeloze toestand keert hij terug en wordt, nog steeds ver weg, gezien en met vreugde ontvangen door zijn vader. De vader omarmt hem warm in zijn boezem. De oudste zoon, die het recht had op alle bezittingen van zijn vader, en heel de tijd dichtbij was geweest, kwam naderbij ten tijde van de terugkeer van de verloren zoon, maar was zelf gerechtvaardigd en wilde niet binnen gaan.

De verhaallijn is vrijwel dezelfde bij Lazarus en de rijke man. Abraham is de vader van beide, net zoals hij de vader is van de Farizeeën en de tollenaars en zondaren. Weelde en voorspoed waren een teken van goddelijke zegen in de era van Israels verbond. Het koninklijke purper en priesterlijk linnen zijn symbolen van Israel als een heersende natie van priesters, wat hun positie zal zijn wanneer de belofte aan Abraham om een zegen te zijn voor alle natiën vervuld zal zijn. De armoede van Lazarus en zijn zweren zijn een symbool van de onreinheid van de tollenaars en zondaren en van hun sociale rang. De rijke man was “dagelijks schitterend feestend” (v. 19) met Farizeïsche onverschilligheid, terwijl Lazarus buiten de poort was, alleen de brokken wensend van wat binnen lag. Het woord *psichion*, brokken, wordt slechts in twee contexten gebruikt - hier (Luk. 16:21) en in de genezing van het kind van de Syro-Phoenicische vrouw (Matt. 15:27; Mark. 7:28). In beide gevallen zijn de brokken symbolisch voor de overblijfselen of kruimels van Israels zegeningen als Gods uitverkorene. Lazarus wordt gezegend om dichtbij te komen - in de boezem zelve van Abraham, maar de rijke man vindt zichzelf buiten de zegen, met een onoverkomelijke kloof er tussen.

Net als de lepralijders van hoofdstuk 17, de belastingheffer en Bartimeüs van hoofdstuk 18, en Zacheüs van hoofdstuk 19, stond Lazarus buiten of ver weg. Net als de Farizeeër van hoofdstuk 15, die het huis niet wilde binnengaan, de Farizeeër van hoofdstuk 18, die naar zichzelf toe bad, de rijke jongeman die verdrietig wegging en de mopperaars van hoofdstuk 19 die ontevreden waren dat Jezus het huis van Zacheüs binnen ging, was de rijke man uiteindelijk degene die buiten werd achtergelaten.

De interpretatie van de gelijkenis

Het grote verschil tussen deze gelijkenis en veel van de andere die Christus gaf, is de periode van tijd waarin ze van toepassing is. Net als het graan en de dolik wordt deze gelijkenis toegepast op de eerste era van het koninkrijk. Sinds de verwerping van Christus door Israel, hebben gelovige Joden gerust in de boezem van geloof, nog niet de beloften ontvangend, maar er op wachtend. Het voorbijgaan van de generaties maakt de setting van Hades passend. Israels verbond is verbroken en de tempel is niet meer. De natie is als geheel gekweld in de vuren van het

antisemitisme. Ongeloof, zelfs “indien iemand uit de doden zal opstaan”(16:31), heeft de rijke man en zijn broers verdoemd. Israels toekomstige ontvangst, terug in Gods gunst, zal “leven uit de doden” zijn (Rom. 11:15). Deze nationale dood is figuurlijk, net zoals de dood in de gelijkenis figuurlijk is. In Gods doelstelling moest het verbond met Israel verbroken worden opdat de wet weggedaan kon worden, zodat genade zou kunnen heersen. Nu wordt aan individuen, zowel van de natiën als van Israel, geloof gegeven, buiten wet om.

Oude Testament profetie en deze gelijkenis

Er zijn in het Oude Testament twee passages die met deze gelijkenis gelezen en overdacht zouden moeten worden. Het zijn Deuteronomium 31:10-26 en Jeremia 5:27-29. Deze passages tonen opmerkelijke overeenkomsten met deze gelijkenis, en zij ondersteunen de hier gegeven interpretatie.

Dives is Latijn voor rijk, en wordt gewoonlijk gegeven als de naam van de rijke man. We willen een andere naam voorstellen: Jeshurun. Jeshurun is een poëtische naam voor Israel en betekent oprechte. Het komt in de passage in Deuteronomium voor, die ook bekend staat als het lied van Mozes. Jeshurun werd dik en verliet zijn God. Net als de dikke Eli, die zijn zonen niet corrigeerde en controleerde, zwelgde Israel in de voordelen die God hen gaf en raakte afgeleid door de omringende wereld. In jaloeze boosheid gaf God hen over aan de natiën. “Want een vuur is aangestoken door Mijn boosheid en het zal gloeien tot in het ongeziene, beneden. En het zal het land verteren en haar oogst en het zal de fundamenten van bergen in vlammen zetten” (Deut. 32:22;SW). Deze profetie vond herhaaldelijke vervulling in de rampspoeden die het ontrouwe Israel overkwam door de handen van de natiën.

De grote context voor de passage in Jeremia is alles van de hoofdstukken 5 en 6. Jeremia wordt verteld Israel te veroordelen en in het bijzonder Jeruzalem, vanwege hun verderf. De straf ontvangt meerdere omschrijvingen, inclusief vuur, en werd vervuld in de Babylonische gevangenschap.

“Daarom, zo zegt JAHWEH, Elohim van menigten: Omdat jullie dit woord spreken, zie!, Ik geef Mijn woorden in jouw mond als vuur en dit volk als hout, en het verteert hen. Zie!, Ik breng over jullie een natie van verre, huis van Israel, is de verzekering van JAHWEH, het is een meerjarige natie, een natie van de aion. Jij kent de taal er van niet en jij verstaat niet wat men spreekt.” (Jer. 5:14,15;SW)

“Als een krat vol met vogels zijn hun huizen, vol met misleiding. Daarom zijn zij groot en rijk geworden. Ze zijn vet, ze weerspiegelen, ook overstijgen ze alle zaken van kwaad. Zij spreken geen goed recht, het oordeel over de wees, en zij zullen voorspoedig zijn, en het oordeel aan de behoeftigen hebben zij niet gegeven. Zal ik hen vanwege deze dingen niet controleren?, is de verzekering van JAHWEH. Zal Mijn ziel zich over een natie als deze niet wreken?” (Jer. 5:27-29;SW)

Deze passages leggen duidelijk een fundament voor de presentatie van de gelijkenis door de Heer. Christus Zelf is de grote som van alle geestelijke weelde. Israel hield al die weelde als een type, maar verloor ze met de verwerping van Christus. In Israels verwerping van Hem vinden al deze passages hun grootste

vervulling. De dood van de natie wordt in deze passages weergegeven, een dood die hen achter laat als een vallei van dorre beenderen, maar ook als een natie die later opgewekt of herboren zal worden. Het is een dood als die van de verloren zoon: “jouw broer, was dood en leeft, en was verloren en werd gevonden” (Luk. 15:32;SW).

Waarom is het dat vijf broers in de kwelling zouden komen? Ze wilden het getuigenis van de Schrift niet geloven of het teken van de opstanding. Waarom is het dat de Joden doorheen heel de wereld zijn vervolgd? Omdat zij het getuigenis van de woorden van God niet ontvingen die aan het waren toevertrouwd, noch geloofden zij het teken van de profeet Jona - de opstanding van Christus. Daarom raakte het geboorterecht verloren door hen die faalden het uit te oefenen in het karakter van de ware Oudste Broer. De zegen werd overgedragen aan hen die door geloof zonen van Abraham zijn.

Dood en geloof

Het Hebreeuwse woord aron betekent een kast of een doos. Het eerste gebruik van dit woord in de Bijbel is in Genesis 50:26, waar het zegt dat Jozef in een lijkst werd geplaatst in Egypte. De volgende 135+ voorvallen van dit woord worden vrijwel altijd vertaald met ark, en verwijzen naar de ark of kist van het verbond die de stenen tafelen van de tien geboden bevatte. Dit is een ander woord dan dat wat voor Noachs ark werd gebruikt. Waarom introduceerde God dit woord, dat vrijwel exclusief verwijst naar het symbool van Zijn verbondsrelatie met Israel en de zetel van Zijn communicatie met hen, door het te gebruiken om te verwijzen naar Jozefs lijkst? Ook opvallend is de gelijkheid tussen de wijze waarop een lijkst werd gedragen en de wijze waarop God ontwierp hoe de kist van het verbond gedragen moest worden.

Het is opmerkelijk dat het boek Genesis begint met de woorden “In begin schiep God...” en dat het eindigt met de woorden: “ ... in een kist in Egypte.” Door deze woorden op te merken wordt nadruk gelegd op de puinhoop die door zonde en dood wordt gebracht. Maar de nadruk van Jozefs woorden, terwijl hij de dood in de ogen zag, was heel anders.

“Ik ben stervend. En Elohim zal jullie zeker bezoeken en Hij brengt jullie van dit land naar het land dat Hij aan Abraham, Izaäk en aan Jakob heeft gezworen. En Jozef doet de zonen van Israel zweren, zeggend: ‘Elohim zal jullie zeker bezoeken, en jullie zullen mijn beenderen van hier meenemen.’”
(Gen. 50:24,25;SW)

Jozefs vooruitzicht was er een van geloof. Met onbreekbaar vertrouwen verzekerde hij hen dat God naar hen toe zou komen en hen in het land van belofte zou brengen. En met resolute vastberadenheid verlangde hij van hen een plechtige belofte om zijn lichaam met hen mee te nemen. Het dragen van Jozefs lijkst naar Kanaän was een getuigenis van het geloof in Gods beloften.

Hoe belangrijk was Jozefs geloof en de eed die hij verlangde van de zonen van Israel voor hun verlossing? Hoeveel van de eenheid van het volk en hun toewijding en hun toewijding om weg te gaan prentte God bij hen in door het door de generaties heen overdragen van het geloof van één man? Doorheen de moeizame jaren van slavernij, hoeveel maal sprak iemand rond een kampvuur over Jozefs beloften dat God voor hen zou komen en hen naar een nieuw land brengen? En hoeveel jonge oren hoorden en geloofden dat God op een dag zou komen en hen

verlossen? Toen die dag eindelijk kwam, hoeveel honderden dachten toen: “Wij moeten de lijk-kist van Jozef met ons meenemen.”

Toen Mozes de kinderen van Israel uit Egypte leidde, namen zij Jozefs lijk-kist met hen mee (Exo. 13:19). Slippendragers maakten deel uit van de processie door de wildernis. Slippendragers wandelen door de nachtelijke woestijn bij het licht van een kolom van vuur. Slippendragers wandelden door de hitte van de dag onder de schaduw van een rookkolom. Slippendragers wandelden door de Rode Zee en er uit aan de andere kant, waar Farao en zijn strijd-wagens niet konden volgen.

Maar voordat zij Kanaän bereikten, bij de berg Sinai, werd een andere groep dragers aangewezen om het symbool van Gods belofte en verbond met de natie te dragen. En in de kist die deze dragers droegen zouden de stenen tabletten geplaatst worden, de gouden pot met manna en de staf van Aäron, die bloeide - de dingen die Christus, Zijn dood en Zijn opstanding vertegenwoordigen in de perfecte vervulling van de wet.

Jozef was de wetgever en heerser van Egypte geworden, het hoogste gezag in het rijk hebbend onder Farao. Hij zorgde er voor dat Egypte het broodhuis werd dat de wereld voedde tijdens een zeven jaren lange hongersnood. In een typerende zin was Jozef twee maal uit de dood opgewekt geworden - een maal toen hij uit de put of bron werd opgetrokken, waar zijn broers hem in hadden geworpen, en een tweede maal toen hij uit de gevangenis werd verlost.

Het is niet moeilijk om Jozef te zien als een heerlijke representatie of type van Christus. En de vergelijking tussen de kist van het verbond en de kist van Jozef is ook gemakkelijk te zien. En hoe verbazingwekkend gelijkwaardig zijn de beenderen van Jozef in een lijk-kist, wanneer we denken aan waar heel zijn leven voor stond, aan de inhoud van de kist van het verbond. Het deksel, dat soms genadezetel werd genoemd, was waar het bloed van het zondeoffer werd geplaatst, en het was de plaats van waaruit God sprak en gemeenschap had met Zijn volk. God staat op de dood en het geloof van Christus, en op die grond heeft Hij met ons gemeenschap en leidt Hij ons en heerst Hij over ons. Christus' dood en geloof zijn onze schuilplaats en onze verlossing.

Dood, meedogenloze, onbuigzame, onverzoenlijke dood, is de maatstok van geloof. De kinderen van Israel droegen met zich de lijk-kist van een nationale redder en de kist van het verbond, een geloof tonend dat niet door de dood opgeheven kon worden. De grote zendeling Paulus zei: “In alles verdrukt, maar niet benauwd; niet goed wetend hoe, maar niet wanhopig; vervolgd wordend, maar niet verlaten wordend; neergeworpen, maar niet verloren; altijd het sterven van Jezus in het lichaam meedragend, opdat het leven van Jezus ook in ons lichaam openbaar zou worden. Want wij, die leven, worden in de dood overgeleverd, omwille van Jezus, opdat het leven van Jezus ook openbaar zou worden in ons stervend vlees.” (2 Kor. 4:8-11;SW). Door geloof dragen we de dood en opstanding van Christus met ons mee als een in staat stellende kracht om te leven in de zekerheid van Gods beloften. De dood eist wanhoop en overgave, maar wij ontmoeten hem met geloof en volharding.

Het geloof van Jezus Christus

In Galaten 3:23-25 doet Paulus een krachtige en opvallende uitspraak. Paulus noemde de komst van Jezus Christus “het komen van het geloof.” Er was zeker geloof voordat Christus kwam in het vlees. Hebreeën 11 maakt het meer dan helder duidelijk dat velen geleefd hebben en in geloof zijn gestorven. Maar door op deze

wijze zijn gedachten uit te drukken helpt Paulus ons er van bewust te worden dat het geloof van Jezus Christus monumentaal verschillend was in zuiverheid en samenstelling dan ons geloof. Christus' geloof was zo verre superieur dat het vertoon van Zijn geloof beschreven kan worden als "het komen van het geloof."

Verder werd het vertoon van het geloof van Jezus Christus het voornaamste punt voor een verandering in de wijze waarop God omgaat met de mensheid bij het bereiken van Zijn doelstelling. Christus' geloof is onlosmakelijk verbonden met de onthulling van de Zoon van God, wat ook de onthulling is van God als Vader. Nu leven we in genade door geloof dat is van de Zoon van God (Gal. 2.20). Niet langer zijn er wettelijke vereisten voor een relatie met God door een verbond, maar we zijn begenadigd om Zijn zonen te worden (Gal. 4:1-7).

Hoe werd dit grote geloof getoond? Door alles wat Christus deed en zei doorheen Zijn leven, toonde Hij Zijn geloof. Toch was er een belangrijk moment dat het metaal van Zijn geloof zwaar op de proef stelde om mogelijk enig andere zwakte aan het oppervlak te brengen. Deze test vond plaats in Gethsemanee en aan het kruis. Mensen worstelen vandaag eindeloos, bezorgd als ze zijn dat iets wat ze gedaan hebben hen buiten het bereik van Gods aanvaarding zal stellen. Maar op Jezus Christus werd de zonde van de hele wereld gelegd (Joh. 1:29), niet slechts de zonde van een enkel leven. Hij werd tot zonde gemaakt: "Want Degene die geen zonde kende, maakte Hij ten behoeve van ons zonde, opdat wij gerechtigheid van God mogen worden in Hem" (2 Kor. 5:21;SW). En toen de zonde van de wereld op Hem neergedaald was, en toen God Hem had verlaten in de duisternis, zag Hij de dood onder ogen. Hij zag het einde van Zijn bestaan onder ogen! Tenzij God Die Hem ten behoeve van ons tot zonde had gemaakt en tenzij de God Die Hem in de duisternis verliet, zou kiezen om Hem terug naar het leven te doen opstaan, zou Zijn leven voor altijd zijn opgehouden. Christus was Zich zo grondig bewust van het karakter en doel en kracht en liefde van Zijn God en Vader, dat, zelfs na Zijn onpeilbare scheiding van God aan het kruis, Zijn geloof nog uitriep: "Vader, in Uw handen plaats Ik Mijn geest"(Luk. 23:46;SW). Bij het uitspreken van deze woorden, citeerde Christus Psalm 31:5, maar Hij stopte in het midden van het vers. Hij kon het volgend zinsdeel nog niet met Zijn lippen spreken, maar zonder enige twijfel riep Hij het volgend zinsdeel vanuit de grond van Zijn hart: "U kocht mij vrij, JAHWEH, El van trouw" (Psa. 31:5b;SW). Op het moment van Zijn overlijden was dit Christus' gedachte en geloof. Indien wij geloven dat de dood een zegenrijke toestand is die genoten wordt in de aanwezigheid van God, zullen we falen de omvang van het geloof en offer van Christus te grijpen. Bovendien zullen we er niet in slagen het belang van geloof in onze eigen levens te grijpen. Geloof in en verwachting naar de terugkeer van Christus, die ons zeker stellen in het hart van vergetelheid en ons transporteren naar het kristallen plaveisel waarop de troon van God is gefundeerd.

Conclusie over de eerste dood

De doden zijn ongevoelig voor enig gevoel, of dat nu aangenaam of pijnlijk is. Er is in de dood geen bewustzijn of waarneming van de voortgaande tijd of wat dan ook. Anders dan verlichting van de worsteling en bevrijding van een sterfelijk lichaam, is er geen voordeel in sterven voor hen die hun loop gelopen hebben. De dood levert hen niets op. De dood is de vijand die ons wegtrekt van het land van de levenden en onze geliefden doet treuren. Zonder de opstanding zou de dood het einde zijn van ons bestaan.

En toch is het goed dat God de dood op deze wijze heeft ontworpen. De dood is een middel van het bijeen brengen van de mensheid, zodat ze in enorme stappen vooruit kan gaan in Gods doelstelling. Vele, vele generaties van gelovigen zullen gelijktijdig opstaan en samen de Heer ontmoeten. Of ze nu een dag of duizend jaren in het graf zijn geweest, voor het bewustzijn van hen allen zal het schijnen alsof het moment van hun sterven hetzelfde was als het moment van hun opstaan uit de dood. Het uitstel tussen ieders dood en Christus' komst zal voor allen niet bestaan. Wat een schitterende manier is dit om de generaties samen in het levenslicht te brengen, hen bevrijdend uit de greep van de vijand.

De opstanding van Christus is monumentaal! Het is de overwinning waaraan we allen zullen deelnemen. Het is de belofte van onze eigen opstanding. En het is de onthulling van de zonen van God! Zo gemakkelijk als onze handen door de lucht gaan, met hetzelfde gemak zullen de krachtige handen van de opstanding van Christus in het stof van de aarde reiken en de miljoenen van de mensheid doen opstaan. Adam, Eva en iedere laatste van hun kinderen zullen opnieuw leven zien, alles vanwege de opstanding van Christus Jezus!

Ons geloof dient uitgeoefend te worden door ons op Christus te richten. Op Hem wachten wij. Hij alleen is onze Verlosser. Zoals Hij stierf, opziend naar Zijn Vader om hem terug in bestaan te brengen, zo zien wij uit naar Hem wanneer wij de dood onder ogen zien. Ons bestaan, ons leven, hangt af van Hem. Zijn terugkeer zal ons redden uit het leven van deze wereld of uit de vergetelheid. Ons geloof zou zich aan die werkelijkheid moeten vastklampen.

Nawoord

In het leven van David werd het grootse conflict getypeerd en de meest jubelende overwinning waarvan het universum ooit getuige zal zijn. In de zwakte en eenvoud van de jeugd en de kracht van geloof in God, versloeg de herdersjongen de oude strijder Goliath, de Filistijn onthoofdend met diens eigen zwaard. Een paar jaren later nam David dat zwaard opnieuw op, het gebruikend om zijn koninkrijk te vestigen (1 Sam. 17:51-54; 21:8,9).

De dood, de eerste dood, is een kracht die aan de Tegenstander is toevertrouwd. De dood is het zwaard in Satans hand, waarmee hij de mensheid door vrees in slavernij houdt (Hebr. 2:14,15). Maar op Golgotha (dat zijn naam ontvangen kan hebben als de plaats waar David het hoofd van Goliath had geplaatst als gedenkteken - 1 Sam. 17:54), in de zwakte van menselijk vlees en de kracht van geloof in God, vernietigde Christus het hoofd van de oude slang, sindsdien alles teniet doende wat de Tegenstander heeft gedaan (Gen. 3:15; 1 Joh. 3:8).

De Heer, nu, Christus, zei: "Ik heb de sleutels van de dood en van het ongeziene[hades]" (Openb. 1:18;SW). Geen gelovige Israëliet was bang voor het zwaard van Goliath, toen het vast in de hand van koning David lag. En wij hoeven niet langer de dood te vrezen, want Christus heeft die voor ons overwonnen. De dood zal onder nieuwe beperkingen zijn in de volle vestiging van het koninkrijk van onze Heer. Het verschil in karakter van de Ene Die nu het zwaard van de dood vasthoudt is afdoende reden om iedere vrees weg te doen.

Deel 3 - De zoektocht naar de tweede dood (1)

Vragen

Er zijn in de Bijbel niet veel passages die de tweede dood bij name noemen. En die de tweede dood noemen houden zich niet bezig met het definiëren van de kenmerken er van. Hierdoor rijzen er veel vragen op over de tweede dood, vragen die alleen beantwoord kunnen worden door een studie van veel verschillende, maar verbonden passages. Het wordt duidelijk dat een belangrijke vraag eerst beantwoord moet worden: “Is de tweede dood een herhaling van de eerste dood, of is het iets anders?” Het antwoord op deze vraag moet in elk voorkomend geval te controleren zijn. Is de tweede dood hetzelfde als de hel, of hades? Is het hetzelfde als Gehenna, hetzelfde als Tartarus? Indien het niet hetzelfde is als één of sommige van deze, hoe verschilt het dan?

Wordt de tweede dood alleen genoemd in het boek Openbaringen? Als dat zo is, is er dan niet teveel over deze commentaren gezegd vanuit een duister en moeilijk deel van de Bijbel?

Is de tweede dood een letterlijke dood - is ze dezelfde als de eerste dood? En is de Poel des Vuurs een letterlijke Poel of Meer van vuur? Bij het bestuderen van de eerste dood is aangetoond dat de dood een toestand is waarin geen bewust bestaan is. Indien de Poel des Vuurs een letterlijk vuur is, dan moet de tweede dood ook een letterlijke dood zijn, aangezien het werpen van een persoon in vuur hem zal doden. Maar de passages die verwijzen naar de tweede dood spreken niet van mensen die sterven, maar van een kwelling die voortgaat in lange perioden van tijd.

Waarom sterven zij die er in geworpen worden niet snel? Wat houdt hen in leven? Een persoon zonder water zal binnen een paar dagen sterven. Een omgeving van vuur zal de uitdroging drastisch versnellen. Wat houdt mensen in leven? Zijn er fontein van water in de Poel des Vuurs? Letterlijk vuur zal lichaamsmateriaal vernietigen. Indien mensen gedurende een lange periode van tijd moeten leven in een letterlijk vuur, dan moeten ze wel net zo snel genezen als dat ze verbrand worden, want anders zullen ze snel sterven en de Poel des Vuurs zal uiteindelijk een enorm crematorium worden.

Heeft letterlijk vuur het vermogen geestelijke wezens zoals Satan te kwellen? Hoe wordt hij in de Poel des Vuurs gekweld? Letterlijk vuur doet ook vragen oprijzen met betrekking tot tijdsperioden. Vuur is een chemische reactie waarin materialen veranderen - brandstof wordt verbrand en as, of iets dat niet verbrand kan worden, blijft achter. Hoe wordt de aanvoer van brandstof onderhouden? Een letterlijk vuur dat groot genoeg is om miljoenen mensen te omspoelen zou de afmeting van een brandende planeet moeten hebben. Zal zo'n spektakel deel uitmaken van de nieuwe aarde?

Oordeel voor de grote witte troon is naar werken of daden. Geen twee mensen zijn gelijk. Hoe kunnen mensen in een vuur geworpen worden en allen verschillende kwelling doormaken? Zijn er dan hete plekken en koelere plekken in het vuur?

Is de tweede dood een figuurlijke uitdrukking? En als het figuurlijk is, wat betekent het dan? Hoe moeten figuurlijke uitdrukkingen verstaan worden? Waarom zou God figuurlijke uitdrukkingen gebruiken en niet rechtuit spreken over iets dat zo serieus is, dan zo veel mensen zal aangrijpen?

Wie wordt er naar de Poel des Vuurs gezonden? Zijn het mensen, geesten, Satan, beesten? Als het mensen zijn, zijn het dan alleen de meest extreem boosaardige mensen die er heen gezonden worden? Indien de Poel des Vuurs zo'n vreselijke straf is, waarom wordt er van sommigen dan gezegd dat ze er tijdens zowel de duizend jaren als de er op volgende aion zullen zijn? Satan wordt er pas in geworpen nadat de duizendjarige periode voorbij zal zijn en nadat hij de grote opstand heeft geleid! Is Satans kwelling korter of minder zwaar dan die van degenen die hij heeft misleid? Waarom schijnen anderen er langer te zijn dan hij?

De Poel des Vuurs zal er zijn tijdens de duizend jaren en ook in de daarop volgende eeuw. Maar de Poel des Vuurs wordt pas na het millennium tweede dood genoemd en niet voordat het grote witte troon gericht is bereikt. Verandert de Poel des Vuurs ten tijde van het grote witte troon oordeel? Is het in de ene aion anders dan in de andere?

Waarom spreekt de Bijbel over beschadigd worden door de tweede dood, maar spreekt ze niet over de tweede dood sterven?

In de bovenstaande vragen worden verschillende tijdsperioden genoemd. Hoe staan zij in dit probleem?

We hopen deze vragen, en meer, tot tevredenheid van de lezer te beantwoorden.

Bijbelse tijdsperiodes

De aionen van de aionen

In de volgende passages zal er verwezen worden naar *de aionen van de aionen*. De volgende korte uitleg van deze uitdrukking zou het begrip van de lezer over het standpunt van de auteur moeten verhelderen. Het boek Openbaring gebruikt regelmatig de zinsnede "voor de tijden van de tijden," of "voor de aionen van de aionen". Aangezien deze zinsnede de tijdsperiode voor kwelling in de Poel des Vuurs definieert, is het van groot belang te begrijpen wat het betekent.

[Noot van de vertaler. Wat hieronder over de Engelse vertalingen wordt gezegd, kan in grote lijnen ook over Nederlandse vertalingen worden gesteld.]

De meeste Engelse vertalingen geven ten onrechte deze zinsnede weer met *forever and ever*. Rotherham's Emphazsized Bible, Robert Young's Young's Translation of the Bible en The Concordant Literal New Testament zijn onder de meer

welbekende vertalingen die age of eon[aion] gebruiken en niet ever. De American Standard Version (1901 ed.) geeft de weergave van ages in de kantlijn.

Het Griekse woord hier is aion, en het draagt duidelijk niet de betekenis van eindeloosheid. De vertalingen die aion vertalen met ever, of forever and ever, vertalen dit woord ook regelmatig met world, om maar niet te spreken over regelmatige weergaven als world began, evermore, course, eternal, en ages (deze voorbeelden zijn uit de King James vertaling). De vertalers werden gedwongen om andere woorden te gebruiken, zoals world, omdat het consequent gebruik van forever geleid zou hebben tot vele tegenspraken. Voorbeeld: "... the harvest is the end of the world" (Matt. 13:39). Volhardend vertalen zou hebben doen lezen: "... the harvest is the end of forever". Maar "forever" (altijd) kan geen einde hebben! (Vergelijk ook Matt. 13:40, 49; 24:3; 28:20). 1 Kor. 10:11 noemt: "... the ends of the worlds." Het is moeilijk voor te stellen dat een wereld meer dan één einde heeft, maar niet alleen is het woord voor end meervoudig, het woord voor world is dat ook. Paulus spreekt hier niet over het einde van meerdere werelden, hij spreekt van de voleindingen van verschillende tijdsperiodes in Gods plan en doelstelling.

De meer recente Engelse vertalingen vervangen over het algemeen het gebruik van world voor dit Griekse woord met age [tijdperk]. Dit kan behulpzaam zijn om individuele passages te begrijpen, maar het voortgezet gebruik van de term forever and ever in andere passages voorkomt het begrijpen van de bedoelde betekenis van de Bijbel in vele contexten. De algemene invloed van zulk een inconsequentheid is verwarring bij de serieuze student. De aandachtige lezer zou heel goed de vraag kunnen stellen: "Als forever eindeloos betekent, wat betekent dan forever and ever?" Eindeloosheid is een geadopteerde gedachte die vreemd is aan dit woord. Consequentheid in vertaling zal de woorden forever and ever uitsluiten.

De reden dat deze zinsnede regelmatig voorkomt in Openbaring is omdat dit boek zich voornamelijk bezig houdt met gebeurtenissen in de komende tijdperken en met de gebeurtenissen die voorkomen in de eras van het koninkrijk. Jesaja, Petrus en Johannes zagen allen de nieuwe hemel en aarde, en begrepen dat het deel uitmaakte van het koninkrijk. En zo is het. Maar het komt voor in een andere aion dan die van het millennium. Vele millenniaanhangers denken over de millenniale periode als zijnde het laatste aspect van dingen vóór het begin van de uiteindelijke toestand. Het is behulpzaam ons in te denken dat de duur van het koninkrijk een periode van tijd overspant die een hele aion omvat, én een deel van de aion er voor én veel van de aion er na.

In de toekomstige aion wordt Christus afgebeeld als de Leeuw van de stam Juda, en het is een aion van strenge heerschappij in recht en rechtvaardigheid. De toekomstige aion omvat het millennium. De aion die volgt op het millennium is de aion van de aionen. Het is die waarin de laatste fases van Gods grote plan voor de schepping hun voleinding bereiken. In die aion wordt Christus afgebeeld als het Lam, en verzoening is het belangrijkste thema.

De zinsnede aionen van de aionen wordt toegepast op de twee grootste aionen van alle aionen. Deze aionen zijn de toekomstige aion (de duizend jaren, of het millennium omvattend) en de laatste aion, bekend als de aion van de aionen - Efe.

3:21, de grootste aion van alle aionen. Het grote witte troon gericht vindt plaats na de duizend jaren, maar tijdens een deel van de aion die de duizend jaren omvat. Deze twee aionen worden gescheiden door het voorbij gaan van de huidige hemel en aarde, en komst van de nieuwe hemel en aarde.

Deze zinsnede “de aionen van de aionen” volgt een vorm van Hebreeuwse uitdrukking die bij vele woorden wordt gebruikt. De Koning der koningen is de grootste koning van alle koningen, en heeft gezag over allen. Het heiligen der heiligen (Hebr. 9:25) zijn de twee meest heilige plaatsen. Ze zijn heiliger dan enige andere plaats binnen of buiten het kamp. Ze zijn heiliger dan het altaar en wasvat en alles in de buitenhof. Het lied der liederen is het mooiste lied van alle, de verdiensten van de liefde verheerlijkend, iets dat van veel grotere waarde is dan al iemands bezittingen, iets dat zo krachtig is als de dood.

De aionen der aionen zijn de grootste aionen van alle, omdat in hen Gods doelstelling tot volle wasdom komt. In de aion van de aionen zal de aarde echt recht zien. In deze aionen wordt het oordeel over de mensheid gecompliceerd. In hen wordt de dood ingeperkt, en uiteindelijk afgeschaft. In deze laatste aionen neemt de heerlijkheid van God steeds meer toe. En in deze aionen wordt de voleinding van de levendmaking (wanneer allen onsterfelijk zijn gemaakt) bereikt en wordt God Alles in allen.

De eras van het koninkrijk

Het bereik van het koninkrijk begrijpen kan gemakkelijker zijn wanneer we het bezien vanuit het standpunt van drie verschillende eras. Het koninkrijk kan eenvoudig verdeeld worden in drie eras, die alle in verschillende aionen voorkomen, gewoon door de aanwezigheid en afwezigheid van Christus en Satan op te merken. De eerste era gebeurt in de huidige aion. Ze wordt aangegeven in de gelijkenis van de tarwe en de dolik (Matt, 13:24-30, 36-43). De eigenaar die goed zaad zaaide is de Zoon des Mensen, Christus. Het veld is de wereld. De dolik zijn de zonen van de boze. De dolik wordt door de Tegenstander, Satan, gezaaid te midden van het goede zaad. Dit laat zien dat de Tegenstander nog steeds vrij is in de wereld tijdens deze era van het koninkrijk. Andere gelijkenissen geven een afwezigheid van de eigenaar aan na het zaaien van het zaad (verg. Matt. 25:1-30 - de uitgestelde bruidegom en de reizende heer van de slaven. Zie ook Luk. 19:11-27). Deze era van het koninkrijk sluit een aion af, omdat Christus heeft gezegd dat de oogst waarin tarwe en dolik gescheiden worden, de afsluiting van de aion zou zijn (Matt. 13:39 - niet het einde van de wereld of “forever”). Dit oogstoortdeel kan niet hetzelfde zijn als het grote witte troon oordeel en de Poel des Vuurs, want Satan was tijdens de voorafgaande tijd aanwezig.

Tijdens de volgende aion zal Satan afwezig zijn van wereldzaken, duizend jaren lang, omdat hij opgesloten zal zijn in de “bodemloze put” of “afgrond” (Openb. 20:1-3). Volgend op de aion die de duizend jaren omvat is de aion van de nieuwe hemel en aarde, wanneer Christus heerst als het Lam op de grote witte troon, met Zijn Vader. Tijdens die era van het koninkrijk wordt Satan uit de put verwijderd en in de Poel des Vuurs geworpen. Van Satan wordt duidelijk aangetoond dat hij in drie verschillende sferen is in deze drie eras. De plaats van Christus’ aanwezigheid mag niet zo duidelijk zijn, maar er kunnen vaste onderscheiden gemaakt worden,

zowel in Zijn lichamelijke aanwezigheid als in het karakter van Zijn heerschappij tijdens deze eras.

Deze drie eras van het koninkrijk lopen parallel met de drie periodes van Davids heerschappij. Elke periode begon met een zalving. De eerste periode begon met de zalving door Samuel en werd gekenmerkt door vervolging door koning Saul. De tweede periode begon met de zalving bij Hebron over de stam van Juda. De derde begon met de zalving in Jeruzalem, nadat Zion uiteindelijk in de handen van Israel was gevallen.

Deel 4 - De zoektocht naar de tweede dood (2)

Eeuwig of aionisch?

Het woord *aion* heeft ook een bijvoeglijk naamwoord dat er van is afgeleid: *aionios*. Dit woord wordt in de gebruikelijke vertalingen vaak met eeuwig vertaald, zoals in eeuwig leven en eeuwig durende straf (Matt. 25:46). Maar de betekenis van een bijvoeglijk naamwoord gaat nooit verder dan de betekenis van het zelfstandig naamwoord waarvan het is afgeleid. Iets dat jaarlijks is, houdt verband met een jaar. Iets dat maandelijks is, houdt verband met een maand. En iets dat aionisch is houdt verband met een aion. Iets dat eeuwig is houdt verband met eeuwigheid en het concept van eeuwigheid is in de Schrift alleen het gevolg van een inaccurate vertaling. De aionen zijn de grootste segmenten van tijd die in de Bijbel worden besproken.

Indien de geredden tot aionisch leven worden opgewekt, en niet zozeer tot eeuwig leven, betekent dat dan dat zij op een toekomstig moment weer kunnen sterven? Nee. Paulus maakt het duidelijk dat wanneer de geredden veranderd zijn, zij onsterfelijk zullen worden (1 Kor. 15:53-54). Wat dan is het belang van de term aionisch leven? Deze term spreekt van het leven van de aionen, en verwijst naar de koninkrijks-aionen. De geredden zijn gezegend, niet alleen om ontvangers van onsterfelijkheid te zijn, maar ook om deel te nemen aan het koninkrijk. Zij zullen tijdens de koninkrijks-aionen in leven zijn en sommigen van hen zullen heersen in het koninkrijk. Dit is het belang van wat over het algemeen eeuwig leven wordt genoemd. Aionisch leven is een vollere en rijkere uitdrukking, omdat het in zich de gedachten meedraagt van alles wat zal gebeuren tijdens de koninkrijks-aionen, wanneer Gods doelstelling voltooid zal zijn. Eeuwig leven betekent alleen eindeloos leven.

Aion en aionios twee maal in één zin

“En deze zullen weg gaan in eeuwigdurende straf; maar de rechtvaardigen in eeuwig leven” (Matt. 25:46; vertaald uit de King James vertaling). Augustinus maakte een betoog populair dat gebaseerd is op dit vers, en dat gemaakt werd ter ondersteuning van de mening dat *aionios* *eindeloos* of *eeuwig* betekent. Aionios wordt hier twee maal in dezelfde zin gebruikt, één maal weergegeven met eeuwigdurende en één maal met eeuwig. Eenvoudig gesteld is het betoog:

Hetzelfde woord wordt gebruikt om het leven van de rechtvaardigen te beschrijven dat ook gebruikt wordt om de straf van de boosaardigen te beschrijven. Daarom moet het leven van de rechtvaardigen en de straf van de boosaardigen van gelijke duur zijn.

Anderen zijn achter Augustinus gaan staan en voegden tanden toe aan zijn betoog, zeggend dat als iemand, mens of God, een woord twee maal gebruikt in dezelfde zin, bedoelend dat elk gebruik van het woord een andere betekenis zou hebben, dat individu verraderlijk en misleidend zou zijn. Daarom, aangezien God goed is en rechtvaardig, bedoelde God dat het woord in beide gevallen dezelfde betekenis moet hebben. Bovendien: een ieder die beweert dat de straf van de boosaardigen niet eindeloos is, is verraderlijk en misleidend bezig en staat tegenover de waarheid, omdat het leven van de geredden zeer zeker eindeloos zal zijn. Dit antwoord is een vaak bereden stokpaardje daar waar de controverse over deze woorden geuit is geworden.

In principe hebben Augustinus en zijn gezelschap het bij het rechte eind. Maar zij maken een fout door als vanzelfsprekend aan te nemen dat *aionios eeuwigdurend* betekent en dat *aion* altijd betekent. *Aion* is een tijdperk en *aionios* betekent *behorend bij een tijdperk*. Ik zou willen dat het gezelschap van Augustinus één vraag zou beantwoorden: “Als een woord dezelfde betekenis moet inhouden wanneer het twee maal in dezelfde zin wordt gebruikt (en in dit geval stemmen we van harte in dat dit het geval is), waarom veroordeelt dan niemand met alle kracht in hem de inconsequente vertalingen van precies deze woorden waar zij in andere passages twee maal in één zin worden gebruikt? Volharding in de volgende passages zou tot correctie van de vertalingen in Matt. 25:46 moeten leiden.

Romeinen 16:25,26

“Voor hem nu die de kracht heeft om u te vestigen naar mijn evangelie, en de verkondiging van Jezus Christus, naar de onthulling van het geheimenis, dat geheim gehouden werd sinds de wereld [*aionios*] begon, maar nu bekend werd gemaakt, en door de schriften van de profeten, naar het bevel van de eeuwigdurende [*aionios*] God, bekend gemaakt aan alle natiën voor de gehoorzaamheid van het geloof” (vertaald vanuit de King James vertaling).

In deze verzen wordt het woord *aionios* twee maal in dezelfde zin gebruikt en geen van de twee woorden die hier worden gebruikt om het te vertalen kan in beide gevallen gebruikt worden, zonder de zin in onzin te veranderen. Indien *wereld* voor volharding veranderd wordt in *eeuwigdurend*, of *eeuwig*, dan is er een geheim dat eeuwig geheim gehouden wordt, maar nu bekend wordt gemaakt - een duidelijke tegenspraak. Indien *eeuwigdurend* voor volharding wordt veranderd in *wereld*, dan is de God van het evangelie de *wereld God*. Maar op dit moment is Satan de god van deze tijd en van de koninkrijken van deze wereld (2 Kor. 4:4).

In werkelijkheid spreekt de passage van Paulus' evangelie, dat de geheimen bevat die gedurende voorgaande aionen - “aionische tijden” - verborgen was, die de aionische God nu aan het licht heeft gebracht. Begrijpen dat *aionios* de betekenis bezit van *zich verhouden tot de aion*, is de enige consequente manier om de passage zinnig te laten klinken. En spreken van de *aionische God* beperkt Zijn

bestaan niet meer dan het spreken over de *God van Abraham* Hem beperkt God van slechts één man te zijn.

Titus 1:2

“*In de hoop op eeuwig [aionios] leven, dat God, die niet kan liegen, beloofde voordat de wereld [aionios] begon*” (vertaald vanuit de King James vertaling). Indien eeuwig hier de consequente vertaling zou zijn, zou God leven hebben beloofd voordat de eeuwigheid begon. Hier wordt zeker niet aan de duur van Gods bestaan getwijfeld, maar hoe kan iets beloofd worden voorafgaand aan een tijdsperiode die geen begin heeft? Er kan, per definitie, niet gedaan worden vóór eeuwigheid.

Indien beide gebruiken van het woord met wereld vertaald waren, zou de passage zeggen dat vóór de wereld begon, God *wereldleven* beloofde. Wat is dat? De dieren hebben wereld leven. Deze uitdrukking vertelt niets over het leven van de geredden. God beloofde, vóór de aionische tijden, *aionisch leven*, het speciale leven van de koninkrijks aionen, in Christus. Dit klinkt verstanding en dit is in overeenkomst met een betekenis die de Schrift duidelijk aan dit woord toeschrijft.

Galaten 1:4,5

“Die zichzelf gaf voor onze zonden, opdat hij ons zou verlossen uit deze huidige boze *wereld [aion]*, in overeenstemming met de wil van God en onze Vader, aan wie zij de heerlijkheid *voor altijd en altijd [aion / aion]*.” (vertaald vanuit de King James vertaling).

Hier wordt het dubbele gebruik van het zelfstandig naamwoord in een enkele zin gedemonstreerd, en niet zo zeer bij bijvoeglijk naamwoord. Met een consequente vertaling en de betekenis van altijd was Christus' reddend werk het eeuwig verlossen van gelovigen van het huidige kwaad, of de huidige boze eeuwigheid. Zal er dan geen einde aan het kwaad komen? Maar aan de andere kant, wat is de betekenis van de heerlijkheid van God *voor de werelden van de werelden*? Efeze 3:9-11 geeft een andere zin waarin aion twee maal wordt gebruikt, en de betekenissen worden verschillend weergegeven. En 1 Timotheüs 6:17-19 levert een zin waarin zowel *aion* als *aionios* worden gebruikt en met tegenstrijdige betekenissen. De juiste vertaling van deze woorden is kritiek als men met enige diepte van belang het doel van God wil verstaan. Augustinus' betoog is gebouwd op één vers, en negeert vijf andere die veel licht op de fout zouden hebben geworpen.

Ons bewust worden dat de aionen in Gods doelstelling niet eindeloos zijn, zal de deur openen naar een groter verstaan van die doelstelling. Consequent vertalen van deze termen zal panoramische vergezichten openen op Gods werken. De correcte vertaling van deze woorden zal ook de onjuiste mythe van eindeloze kwelling voor de verlorenen met de grond gelijk maken.

Het bereik van redding

De leer van de tweede dood zal ons leiden naar de uiteindelijke perioden van de huidige tijden, wanneer Gods doelstelling met de redding in Christus voltooid zal

zijn. Om onze plaats in die loop van gebeurtenissen te kunnen verstaan, moeten we ons het doel bewust worden van onze redding in het algehele beeld van Gods doelstelling. De leringen van eindeloze kwelling en eindeloze scheiding van God vallen weg bij de correcte vertaling van aion en aionios. Uiteindelijk, wanneer Gods doelstelling van de aionen is afgesloten, zullen allen vrede en eenheid hebben met God. Dit doet de vraag rijzen: Waar is dan het evangelie voor? Wat is het doel van geloven? Waarom zouden we proberen onze geloof te delen met anderen? Gelovigen bezitten vandaag niet de enige redding, maar zij bezitten een speciale redding. “dat wij vertrouwd hebben op de levende God, Die redder is van alle mensen, speciaal van gelovigen” (1 Tim. 4:10;SW).

Toen God Adam en Eva aankleedde in de hof van Eden, bracht Hij een offer voor heel de mensheid. Toegegeven, er waren er in tijd maar twee, maar Hij sloot zowel misleide als degene die koos om ongehoorzaam te zijn in. En Zijn belofte was dat het Zaad een dodelijke wond zou aanbrengen aan degene die hun dood teweeg had gebracht. Hoewel veel details toen ontbraken, verstaan we dat de Zoon van God, het Zaad, kwam om alle daden van de Tegenstander teniet te doen (1 Joh. 3:8). Dit omvat ook de daad die de dood bracht aan heel de mensheid. Christus zal die vloek voor allen terugdraaien.

Het thema van verlossing door het beloofde Zaad kwam weer aan de oppervlakte in Abraham. Deze kinderloze man met een onvruchtbare vrouw, werd de vader van natiën. Zijn zaad zou een zegen worden voor allen. Zijn zaad zou zijn als het stof van de aarde (Gen. 13:16), als de sterren van de hemelen en als het zand van het strand (Gen. 22:17).

Toen God een verbond sloot met Israel bij de berg Sinai, zei Hij dat zij een “koninkrijk van priesters en een heilige natie” zouden zijn (Exo. 19:6). Het werd duidelijk dat het Zaad, door Wie God de werken van de Tegenstander zou vernietigen, niet beperkt zou blijven tot het enkele individu, Zijn Zoon. Er zouden er meer zijn die onder het gezag van de Zoon zouden dienen.

Toen God een bediening toevertrouwde aan de apostel Paulus, onthulde Hij dat in de laatste tijdsperiodes van Zijn reddende doelstelling er een bediening zou zijn die het gehele universum onder het Hoofdschap van Christus zou brengen, en dat deze bediening zowel hen van de hemelen als hen op de aarde zou omvatten (Efe. 1:9-11). Om deze reden is het burgerschap van het lichaam van Christus in de hemelen (Filip. 3:20,21). Gelovigen van vandaag worden gered om Gods genade tentoon te spreiden en om deel uit te maken van de bediening die het gehele universum in onderschikking en eenheid onder het Hoofdschap van Christus zal brengen. Een herboren Israel zal deze bediening op aarde uitdragen, terwijl het lichaam van Christus die dienst zal verrichten in de hemelen. Zij die vandaag gered worden hebben een speciale redding, en in de toekomst zal men zich realiseren dat het niet de enige redding is.

Deel 5 - De zoektocht naar de tweede dood (3)

Kwelling voor de aionen van de aionen

Hier worden drie passages opgemerkt, en hun verhouding ten opzichte van de tweede dood moet in aanmerking genomen worden.

"En een andere, derde, boodschapper volgt hen, zeggend met een luide stem:
"Indien iemand het wilde beest aanbidt en zijn beeld, en het teken op zijn voorhoofd krijgt of aan zijn hand, dan drinkt hij ook van de furie van God, onverdund gemengd in de drinkbeker van Zijn verontwaardiging en zal hij beproefd worden in vuur en zwavel, voor de ogen van heilige boodschappers en voor de ogen van het Lammetje. En de rook van hun beproeving stijgt op in de aionen van de aionen, en zij hebben geen rust, dag en nacht"
(Openb. 14:9-11;SW)

Let er op dat de rook van hun kwelling opstijgt. Zolang de rook opstijgt, worden zij gekweld. De zinsnede "en zij hebben geen rust, dag en nacht" maakt duidelijk dat de verwijzing niet naar de rook is die overblijft nadat een brand geëindigd is. Deze kwelling is voortgaand en gebeurt tijdens tenminste een deel van de beide laatste aionen.

"En haar rook stijgt op voor de duur van de aionen van de aionen"
(Openb. 19:3;SW).

Zo vaak als zij zichzelf verheerlijkt en zich er aan overgeeft, zoveel kwelling en treurnis zal haar gegeven worden.

"En de koningen van de aarde, die met haar prostitueerden en gunsten verkregen, zullen over haar weklagen en haar bewenen, wanneer zij de rook van haar brand zullen zien, ver weg staande, vanwege de vrees van haar beproeving, 'Wee, wee, de grote stad Babylon, de sterke stad, want in één uur kwam jouw oordeel"
(Openb. 18:9.10;SW)

Zij die deel uitmaken van de grote prostituee verduren kwelling tijdens op z'n minst een deel van de laatste aionen.

"En de duivel, die hen misleidt, werd geworpen in het meer van het vuur en zwavel, waar ook het wilde beest en de valse profeet zijn. En zij zullen dag en nacht beproefd worden, voor de duur van de aionen van de aionen"
(Openb. 20:10;SW)

Volgens deze passages en hun contexten worden allen die het wilde beest en z'n beeld aanbidden, de grote prostituee - alle mensen waaruit ze bestaat, en de valse profeet - alle mensen van de koninkrijken waaruit het bestaat, onderworpen aan kwelling tijdens de laatste twee aionen. Deze verwoording, voor de aionen van de

aionen, vereist niet dat ieder betrokken individu gekweld zal worden voor de volle duur van beide aionen. Maar de woorden van de Bijbel vereisen dat de kwelling van deze groepen tenminste een deel van de beide laatste aionen zal duren. Indien de Poel des Vuurs, de tweede dood, een letterlijke dood zou zijn, dan zou het nauwelijks beschreven kunnen worden als een kwelling voor de aionen van de aionen. Mensen kunnen niet lang genoeg leven in een letterlijk vuur om een term te verdienen zoals de aionen van de aionen, om maar niet te spreken over eeuwig. En een dode mens kan niet gekweld worden. De theorieën van vernietiging en executie in de Poel des Vuurs ontkennen de waarheid die in bovenstaande passages wordt geleerd. Alle ongelovigen zullen tijdens ergens tijdens de aionen van de aionen in leven zijn.

Nog minder dan de leren van vernietiging en executie, heeft de leer van eindeloze kwelling in letterlijk vuur enig fundament. De Bijbelse zin van kwelling zal zo dadelijk onderzocht worden en bevonden worden dat het iets totaal anders is dan de breed aangehangen leer die nauwelijks anders dan marteling genoemd kan worden. De mogelijkheid voor kwelling duidt leven aan en dat de tweede dood geen letterlijke dood is.

Openbaring 20:15 staat in een opmerkelijke tegenstelling met de drie passages hierboven: "En indien iemand niet werd gevonden geschreven zijnde in de rol van het leven, werd hij in het meer van het vuur geworpen." Deze uitspraak wordt gedaan met verwijzing naar de grote witte troon. Het opmerkelijk kenmerk is dat geen tijdsduur wordt vermeld met betrekking tot hen die bij het grote witte troon oordeel in de Poel des Vuurs worden geworpen. Omdat het zo volhardend aanwezig is in de andere verzen, zou men verwachten dat de zinsnede voor de aion hier bijgesloten zou zijn. De afwezigheid van de zinsnede doet denken dat voor sommigen bij de grote witte troon het vonnis maar kort van duur zal zijn. Aangezien dat oordeel verband houdt met allen die niet tevoren in genade bestemd werden, kan men verwachten dat er aanzienlijke variatie zal zijn in zowel de lengte als de zwaarte van de hier uitgesproken vonnissen. Ook zal de grote witte troon een oordeel voor individuen zijn. Waar van de kwelling wordt gezegd dat het lang perioden tijd zal duren, verwijst het naar groepen, zoals het beest, dat is samengesteld uit vele koninkrijken.

De timing van aionische kwelling

De verdeling van de laatste aionen wordt gemarkeerd door het voorbij gaan van de huidige hemel en aarde in vuur. Gebeurt het grote witte troon oordeel vóór, tijdens of na deze gebeurtenis? Johannes geeft geen details met betrekking tot de vuurbrand, maar Petrus levert wel wat details (2 Petr. 3). Johannes' nadruk ligt op andere zaken. Drie verschillende verzen in Openbaring zijn verbonden geworden met de ontzagwekkende vuurbrand die zal komen. De eerste is Openbaring 20:9, waar vuur neerdaalt van God en hen verteert die tegen de heiligen verzameld zijn. Maar ondersteunend bewijs dat dit ook de vuurbrand van de planeet omvat ontbreekt. Trouwens, de heiligen zijn op aarde, omringd door de moordlustige bende. Een ander vers is 20:11: "En ik nam een grote witte troon waar, en Die daar op zit, van Wiens gezicht de aarde en de hemel vluchtten. En voor hen werd geen plaats gevonden." Sommigen hebben opgemerkt dat het vluchten van de hemel en de aarde zou kunnen wijzen naar de grote vuurbrand. De schrijver verstaat dat dit

vers betekent dat het verschijnen van de troon en Die er op zit zo dreigend en ontzagwekkend is, dat zij van de aarde en de geestelijke wezens van de hemelse regionen allen nutteloos zullen zoeken naar een plaats om te zich te verbergen voor het komend oordeel.

Het laatste vers is Openbaring 21:1. "En ik nam een nieuwe hemel en een nieuwe aarde waar, want de eerdere hemel en de eerdere aarde gingen weg en de zee is niet langer." De schrijver gelooft dat Johannes hier verwijst naar de vuurbrand van hemel en aarde met de eenvoudige zinsnede "is niet langer." Dit beeld wordt ondersteund door de volgorde waarin Johannes het visioen vertelt. Volg de verschillende scènes en let op de zinsnede "En ik nam waar..." (Openb. 20:4; 11,12; 21:1,2). Let er ook op dat in de scène van de grote witte troon staat: "de zee geeft de doden die in haar zijn..." (20:13). Maar op de nieuwe aarde is er geen zee meer (21:1). Kennelijk zal het grote witte troon oordeel gebeuren tijdens de laatste era van de millenniae aion. Het oordeel moet beginnen terwijl deze huidige aarde nog aanwezig is, als de zee de doden die in haar zijn moet opgeven.

Er is een ander commentaar dat de tijd van de grote vuurbrand veronderstelt. Tijdens deze gebeurtenis zal de aarde en de werken er op gevonden worden (2Petr. 3:10). Dit doet denken dat de vuurbrand van de aarde op zich een oordeel is over de werken van de mensheid op deze planeet. De tijd van het grote witte troon oordeel is wanneer de daden van de mensheid geoordeeld worden. Het lijkt passend dat deze op hetzelfde moment gebeuren. We kunnen misschien beter zeggen dat de vuurbrand één aspect is van het grote witte troon oordeel.

Deze volgorde van gebeurtenissen dicteert dat we de tweede dood als figuurlijk moeten verstaan. Indien het grote witte troon oordeel zou gebeuren tijdens de millenniae aion, en indien de tweede dood een letterlijke dood zou zijn, dan zouden allen die bij de witte troon geen leven ontvangen dood zijn tijdens de laatste aion. Dit zou betekenen dat niemand onder kwelling of verdrukking zou lijden tijdens de laatste aion, omdat alleen de rechtvaardigen zouden leven. Dan zouden de Schriftplaatsen die kwelling voor de aionen van de aionen noemen geschonden worden.

Er zou verondersteld kunnen worden dat deze kwelling tijdens een meervoudig aantal aionen verwijst naar kwelling tijdens het hoogtepunt van de huidige aion, in de verdrukkingstijd, en dan tijdens de millenniae aion. Maar die veronderstelling is onzinnig. Deze huidige aion wordt door de Schrift beschreven als de "huidige boze aion" (Gal. 1:4), en als een aion waarvan Satan de god is (2 Kor. 4:4). Ze kan niet gezien worden als een van *de aionen van de aionen*. De aionen van de aionen zijn de meest heerlijke van alle aionen. Indien de huidige aion een van de aionen van de aionen genoemd zou worden, dan zou de basis gelegd worden om Manasseh koning der koningen te noemen, de toren van Babel het heilige der heiligen, en het lusteloze Prediker lied der liederen.

Kwelling gedefinieerd

Wat is de aard van de kwelling die tijdens de aionen van de aionen verdragen zal moeten worden? Het vuur en zwavel doen denken dat het intens en grondig is. Een

nauwkeurige lezing van het Bijbels gebruik van het woord kwelling zal helpen het bereik er van te verstaan.

"zij brengen Hem allen die er slecht aan toe waren, verschillende ziekten en drukkende beproevingen hebbend, en gedemoniseerden en geesteszieken en verlamden, en Hij geneest hen" (Matt. l 4:24;SW)

"Heer, mijn jongen is gevallen in het huis, verlamd, en wordt vreselijk beproefd" (Matt. 8:6;SW) [De mate van pijn die een verlamde kan voelen is onzeker. Mogelijk wordt hier verwezen naar de mentale kwelling en niet zo zeer naar de lichamelijke.]

"En toen het avond werd, was het schip midden op de zee en Hij alleen op het land. En hen waarnemend, beproefd wordend door het roeien, want de wind was tegen hen,..." (Mark. 6:47,48;SW)

"en de rechtvaardige Lot redde, gekweld zijnd door het wellustige gedrag van de losbandigen, want de rechtvaardige, onder hen wonend, beproeft dag in dag uit zijn rechtvaardige ziel, de wetteloze daden ziende en horende"(2 Petr. 2:7,8;SW).

"uit de rook kwamen sprinkhanen op de aarde en hen werd volmacht gegeven zoals schorpioenen volmacht hebben over de aarde. ... En het werd hen gegeven, niet dat zij hen zullen doden, maar dat zij vijf maanden beproefd zullen worden, en hun kwelling is als de kwelling van een schorpioen, wanneer hij een mens zou steken" (Openb. 9:3,5;SW)

Deze voorbeelden tonen kwelling, niet alleen in de zin van lichamelijke pijn, maar ook in de overtuiging van het geweten, mentale pijn, frustratie, spanning, lichamelijke uitputting en depressie. Al deze aspecten van kwelling zijn te verwachten ingesloten te zijn in de kastijding van de ongelovigen. In geen van de Bijbelse voorbeelden vinden we letterlijk vuur als bron van kwelling. De juiste aspecten van kwelling zullen de kastijding vormen van elk individu naar mate hij of zij groeit in onderschikking naar God.

Deel 6 - De zoektocht naar de tweede dood (4)

Rook van de kwelling

Er is verwijzing gemaakt naar "de rook van hun kwelling" (Openb. 14.11), en "de rook van haar brand" (Openb. 18:9;SW). Er zijn voor deze zinsneden een paar interessante parallellen: "... wierook; dit zijn de gebeden van de heiligen" (Openb. 5:8; zie ook Openb. 8:3,4), en "... de priester zal het geheel doen roken op het altaar. Het is een opstijgoffer, een vuuroffer met een rustgevende geur voor JAHWEH" (Lev. 1:9;SW). De rook van wierook en de geur van vlees en sappen die boven een vuur koken, zouden veel aangener zijn dan de geur en rook van kwelling. Rook prikkelt de ogen, en geur die wordt afgegeven door kwelling is

waarschijnlijk niet aangenaam (verg. Jes. 65:5). Toch is er een overeenkomst in de beschrijving van deze dingen die niet onopgemerkt voorbij zou mogen gaan. Ze stijgen alle op naar God en ze komen als het gevolg van beproevingen; ze vertegenwoordigen de ervaringen die nodig zijn om een bewustwording van de waarheid te brengen. Dit toont de weldadige doelstelling aan die onlosmakelijk verbonden is met al Gods oordelen, en het toont aan dat Hij een genoeg heeft in de beproevingen van sommige van Zijn schepselen, terwijl andere beproevingen Hem weer geen genoeg doen, hoewel ze noodzakelijk zijn. Deze illustratie laat ook zien hoe grondig het figuurlijk gebruik van vuur de Schrift doordringt. Het is volledig verbonden aan de grondgedachte van offeren.

Zwavel

De verbinding van zwavel met de Poel des Vuurs zou niet over het hoofd gezien moeten worden. Wanneer zwavel wordt verbrand wordt zwaveldioxide geproduceerd. Zwaveldioxide is een misselijk makend, verstikkend gas. Het gas is eenvoudig vloeibaar te maken en wordt gebruikt als bleekmiddel en ontsmettingsmiddel, maar ook voor andere dingen.

Het gas, zwaveldioxide, is algemeen aanwezig bij vulkaanuitbarstingen. Het was bekend aan de mensen uit Bijbelse tijden door hun bekendheid met vulkaanactiviteit, en het zal ook aan het Joodse volk bekend zijn geweest door het Bijbelse verslag van de vernietiging van Sodom en Gomorra, Aangezien zwavel wordt vermeld in verband met vuur, schijnt het aannemelijk dat het eerste belang van de zwavel is om de gedachte van lijden, ellende en ongemak te intensiveren.

Zwavel werd gebruikt in de ceremoniële reinigingen van de valse aanbidding in oude tijden. Er schijnt een aanzienlijke kennis over de eigenschappen er van te zijn geweest. Dit wil niet veronderstellen dat er iets aan het kruis toegevoegd hoeft te worden, maar om het beeld te verhelderen. De reiniging zou voor hen zijn van wie de plaats in het vuur is, en niet voor de reiniging van de aarde van hen. De nieuwe aarde wordt onafhankelijk van hun reiniging tot stand gebracht. De gedachte aan verstikkende vulkaandampen, die iemand de adem zouden ontnemen, gekoppeld aan de gedachte van reiniging, doet denken aan een soort lijden dat iemand niet zal doen juichen voor het vlees en al haar verlangens.

Was het kruis voldoende?

De Poel des Vuurs is de straf die past bij het grote witte troon oordeel. Sommigen die menen dat de tweede dood een letterlijke dood is, willen de straf van de grote witte troon uitgedeeld zien worden bij de troon, voordat het individu in de Poel des Vuurs wordt geëxecuteerd. Maar indien de Poel des Vuurs figuurlijk wordt verstaan, kan het inderdaad een toestand zijn waarin de veroordeelde leeft onder verschillende graden van dienstbaarheid en ontberingen. Het oordeel zal aan ieder individu aangepast worden, want het wordt gegeven in overeenkomst met hun daden.

Sommigen betogen tegen de tweede dood als zijnde figuurlijk, zeggend dat het een reddingsmiddel suggereert, anders dan het lijden van Christus. Zo'n gedachte is onmetelijk ver verwijderd van de bedoeling van de schrijver. Haal in herinnering

dat het gelovigen genadevol geschonken is te lijden ten behoeve van Christus (Filip. 1:29). Paulus leed intens (Filip. 1:30; 2 Kor. 11:21-33) en sprak zelfs over zijn lijden als over “ik vul in mijn vlees de tekorten aan van de verdrukkingen van Christus, ten behoeve van Zijn lichaam, dat is de ecclesia” (Kol. 1:24;SW). Paulus verklaart onvermurwbaar dat gelovigen “compleet in Hem” zijn (Kol. 1:20). Maar hij spreekt ook over deelnemen aan Christus’ lijden, eenwording aan de dood van Christus, en van het zijn van een drankoffer - een aanvullende gift - toegevoegd aan het werk van Christus (Filip. 3:10; 2 Tim. 4:6; Filip. 2:17). Het werk van Christus aan het kruis heeft de overtreding en afstand tussen God en mens weggehaald. Maar dat is niet de limiet van Gods werkzaamheden in Zijn doelstelling om Alles in allen te worden. Oordeel is nog steeds nodig om de vijandigheden en wonden tussen mens en mens weg te nemen, tussen mens en zelf, en tussen de mens en God. Wanneer Gods plan voltooid zal zijn, zal de mens vrede hebben met God, vrede hebben met zijn medemens, en vrede hebben met zichzelf. Het oordeel voor de grote witte troon is ontworpen om dit werk af te maken. Echt, dit grote en gevreesde oordeel is een werk van mededogen en genade door onze liefhebbende Vader. Het zal zo velen tot compleetheid brengen.

Mogelijk wordt dit alles het best verstaan in het licht van 1 Timotheüs 2:4. “God ... wil dat alle mensen gered worden en komen in de bewustwording van de waarheid”(SW). Christus is de passende vrijkoopsom voor allen (1 Tim. 2:6). Daarom ontbreekt er niets aan Zijn offer om allen te redden. Maar het aanvullende doel van Gods wil is dat allen komen in de bewustwording van de waarheid. God heeft bepaald dat bewustwording verkregen zal worden door middel van ervaring en lijden. Wij geloven dat Christus een perfect mens was, maar we lezen van Zijn geperfectioneerd worden door Zijn lijden (Hebr. 5:8,9). Deze perfectie, dan, was niet de correctie van enige smet, maar het was de perfectie van completering die komt met bewustwording. In het aandoen van de menselijke vorm, werd Christus’ bewustwording van de zwakke toestand en behoeften van de mensheid gecompleteerd. Op dezelfde wijze zullen wij gered worden, maar ook al zijn we gered, schieten we nog tekort aan wat we moeten worden. De redding van een gelovige kan uitgedrukt worden als het Heer zijn van Christus in hun leven. Maar doorheen zijn leven gaat de gelovige zich bewust worden van gebieden van zijn leven die aan Christus onderschikt moeten worden. De onderschikking van de gelovige aan Christus is niet onmiddellijk compleet, ze groeit en ontwikkelt zich samen met de gelovige. En zo is het ook met de tweede dood. Hun vrijkoopsom werd ten volle betaald, maar God zal niet tevreden zijn voordat zij komen tot een bewustwording van de waarheid, om hen in staat te stellen God te omhelzen en Hem lief te hebben en één met Hem te zijn.

Hoe groter iemands bewustwording van de waarheid is, des te groter is ook de invloed van de waarheid in zijn of haar leven. Indien zij die in de tweede dood zijn in leven zijn, in een sterfelijke toestand, dan zullen hun ervaringen en lijden een reinigend effect hebben op hun gedrag, op voorwaarde dat die ervaringen en dat lijden hen tot een grotere bewustwording van de waarheid brengen. Dit voorziet in een uitleg van wat wij van plan zijn te verstaan in de figuren van vuur en zwavel.

Dood: de leraar

“En JAHWEH Elohim onderwijst de mens, zeggend: “Van iedere boom van de tuin zul jij etend eten, en van de boom van de kennis van goed en kwaad, van hem zul

jij niet eten. Want in de dag dat jij van deze eet zul jij stervend sterven“ (Gen. 2:16,17;SW)

“En hun beider ogen worden ontsloten en zij weten dat zij naakten zijn. En zij naaien bladeren van de vijg en zij maken voor zichzelf schorten” (Gen. 3:7;SW).

De dood was het gevolg van ongehoorzaamheid aan Gods bevel (Rom. 5:12). Het was geen onmiddellijke dood, maar sterfelijkheid, die in overlijden zou uitmonden. Wat wordt er bedoeld met het ontsluiten of openen van de ogen? Er aan denkend dat dit een boom van kennis was, zou gesloten ogen figuurlijk kunnen staan voor onwetendheid. Adam en Eva konden zeker de dingen om hen heen zien, en Adams benaming van de dieren veronderstelt verstand en waarneming, maar in de arena van goed en kwaad waren ze onwetend en ongevormd. De opening van hun ogen was een bewustwording van hun tekort aan rechtvaardigheid en hun aanstotelijkheid ten opzicht van God, door hun ongehoorzaamheid.

Aangezien God alles werkt naar de raad van Zijn wil, zal het resultaat van deze schijnbare tragedie zeker Zijn weldadige doelstelling in het licht stellen. Zonder de kennis van goed en kwaad, heeft de mens geen liefde voor de waarheid, geen ontzag voor de heerlijke perfectie van God, en geen waardering voor zijn toestand, hoe aangenaam die ook mag zijn. Met de kennis van goed en kwaad en de bewustwording van het beledigen van God, wordt de mens voorbereid op een bewustwording van de liefde die alle kwaad overwint en iedere overtreding vergeeft. De dood, hoewel strikt en meedogenloos, is een uitstekende leraar, en is, uiteindelijk, weldadig voor de mens.

De didactische methode van de dood heeft twee aspecten. De eerste van deze is in het proces van de sterfelijkheid. De dagelijkse, kracht ontnemende, effecten van de dood beroven de mensheid van alle vertrouwen in het vlees. Het tweede aspect, sterven, rijst voortdurend op voor de mens, hem intimiderend en hem herinnerend aan zijn zwakheid. Welke grotere aansporing zou een mens kunnen hebben om zich tot God te richten? Men zou het nauwelijks vreemd kunnen vinden dat de tweede dood ook zo'n onderwijzende bediening zou hebben.

En indien de toestand van sterfelijkheid en de bewustwording van de dood goddelijk aangestelde leraren zijn, zullen dan zij die nooit de gelegenheid gehad hebben om deze lessen te overdenken door hen onderwezen worden? Het zijn niet de ongeredden die hier het denken beheersen, maar zij die als kinderen sterven. God zou hen bij de grote witte troon kunnen oordelen, hen naar het graf terugsturen (als dat de tweede dood zou zijn) en het bij de voleinding weer doen opstaan. Maar hoe worden zij die nooit geleefd hebben geoordeeld? Wat moet er dan geoordeeld worden? Welke daden hebben zij gedaan die hen kwalificeren om geoordeeld te worden? Het is niet ter zake dienende te zeggen dat hun *zondige natuur* of de *latente zonde* in hen geoordeeld moet worden. De Bijbel zegt duidelijk dat het grote witte troon oordeel gaat over werken of daden - zonde is niet aan de orde. Op welke gronden zou Gods oordeel zijn gebaseerd? Welke bewustwording van goed en kwaad bezitten zij die hen een waardering geven van rechtvaardigheid en heiligheid en liefde?

Hier zijn twee onhoudbare vooronderstellingen: (1) dat God de daden en werken kan oordelen van hen die nooit bewust iets gedaan hebben; (2) dat zo'n oordeel individuen zou kunnen voorbereiden op de waardering van waarheid, liefde, rechtvaardigheid, heiligheid, of welke andere deugd dan ook. Was het doel van Eden niet de mensheid zijn behoeften te leren door de ervaring van goed en kwaad, en om daardoor volkomen gezegend te worden? Gods wil omvat en redding en bewustwording van de waarheid (1 Tim. 2:3-6). Het is duidelijk dat God voornemens is deze bewustwording het gevolg te laten zijn van de ervaringen en van Zijn oordelen.

Zij van wie de ogen nooit het licht buiten de moederschoot hebben gezien, hebben nog veel te leren. Er wordt vaak gevraagd of zij die als kind stierven als kind of als volwassene zullen worden opgewekt. Wij weten van geen plaats waar de Schrift op deze vraag antwoord geeft. Maar het schijnt voor de kinderen niet nodig te zijn om als kind en niet als volwassene op te staan. Zelfs nu is het woord vol van volwassenen die de lessen van de kindertijd nog moeten leren. De echte zaak is niet de lichamelijke volwassenheid van hen die als kinderen sterven; de zaak is of God bovennatuurlijk miljoenen begunstigen zal met een bewustwording van de waarheid, of dat zij dingen zullen ervaren die voor hen zelf van belang zijn. Indien de eerste van beide methoden zou worden gebruikt, blijft de vraag waarom de mensheid en het geestelijk gebied niet begunstigd werden met deze bewustwording ten tijde van hun schepping. Indien de schepping bevoordeeld zal worden door de lange en vervelende aanwezigheid van het kwaad, waarom zou dan dit grote segment van de mensheid de voordelen ervan ontberen? Deze gedachten ondersteunen opnieuw het beeld dat de tweede dood figuurlijk is. Het is een levende toestand van sterfelijkheid, waarin de mensheid veel waardevolle lessen leert, tijdens en na het grote witte troon oordeel.

Indien de tegenwerping wordt geuit: "De dood is een vijand! Hoe kan zo'n belangrijke onderwijsbediening toegewezen worden aan een vijand van de mensheid?", antwoorden wij dat de dood ook een oordeel van God is. *"De vrees van JAHWEH is zuiver, staand tot de toekomst. De oordelen van JAHWEH zijn waarheid, ze zijn volkomen rechtvaardig, meer begeerd dan goud en dan veel glinsterend goud, en zoeter dan honing en druppelende honing uit de honingraat. Bovendien werd Uw dienaar door hen gewaarschuwd; ze te houden heeft groot gevolg"*(Psalm 19:9-11;SW). Het vervloeken van de grond die de dood vergezeld, en alle beproevingen die er mee volgen, zijn ten behoeve van de mensheid (Gen. 3.17).

Deel 7 - De zoektocht naar de tweede dood (5)

Vuur, letterlijk of figuurlijk

Omdat de Poel des Vuurs de tweede dood definieert, moet de aard van de Poel des Vuurs vastgesteld worden. De Poel des Vuurs is al vóór de het grote witte troon oordeel gekend, en bestaat doorheen de duizend jaren. Maar de Poel des Vuurs

wordt pas ná de tijd van het grote witte troon oordeel “de tweede dood” genoemd. Brengt het grote witte troon oordeel een verandering aan in de Poel des Vuurs? Wat zal de Poel des Vuurs zijn tijdens het millennium? Een kort overzicht van het gebruik van vuur doorheen de Schrift zal een basis opleveren voor een verstaan van wat in deze laatste paginas van het boek wordt bedoeld.

Letterlijk vuur

Vuur wordt in de Schrift op een brede manier van gebruik genoemd. Letterlijk vuur is op buitengewone wijze op verschillende tijden naar voren gekomen. Vuur en zwavel regende neer op Sodom en Gomorra (Gen. 19:24; Luk. 17:29). Aärons zonen, Nadab en Abihu werden door vuur verslonden toen ze wierook deden opstijgen met “vreemd vuur” (Lev. 10:29). Toen Israel klaagde, verteerde het vuur van Jahweh velen aan de uiterste randen van het kamp (Num. 11:2); vuur van Jahweh verteerde 250 mensen in Korachs rebellie (Num. 16:35; Psa. 106:18). Het lijkt er dus op dat letterlijk vuur doodt. Vuur viel uit de hemel op het offer en altaar van Elia (1 Kon. 1:9-15); op het altaar van David bij Ornans dorsvloer (1 Kron. 21:26); op het offer bij Salomo’s inwijding van de tempel (2 Kron. 7:1-3); en op Jobs schapen en herders (Job 1:16). Er zijn andere voorbeelden waarin beweerd wordt dat God vuur liet neerdalen, in het bijzonder op offers.

Ook zijn er vele voorvallen van het woord vuur waar het verwijst naar vuur op een altaar of offer of het vuur dat het slaan van een stad begeleidde. Er is weinig of geen strijd over zulke passages, maar er blijft aanzienlijke verwarring waar vuur wordt gebruikt als een beschrijvende term wanneer het verwijst naar goddelijke oordelen.

Figuurlijk vuur

De Bijbel vermeldt regelmatig vuur in verband met God. De boodschapper van Jahweh verscheen in het brandende braambos (Exo. 3:2), maar aangezien het bosje niet door het vuur werd verteerd, was kennelijk de hitte, die met letterlijk vuur geassocieerd wordt, afwezig. De kolom van vuur markeerde ’s nachts Gods aanwezigheid en bescherming over Israel, en de aanwezigheid en leiderschap van Zijn boodschapper (Exo. 13:21,22; 14:19,24; 23:30; 40:38; Num. 9:15,16; 14:14; Deut. 1:3; Neh. 9:12,19; Psa. 105:39; 121:6). Vanwege de vele verwijzingen is het niet verbazingwekkend dat de auteur van de Hebreeënbrieff schreef: “...onze God is een verterend vuur” (Hebr. 12:29; SW). Is vuur dat verandert in een wolk, en dan terug verandert in vuur hetzelfde letterlijke vuur dat wij kennen, of worden we verondersteld dingen over God te verstaan die vertegenwoordigd kunnen worden door de kenmerken van vuur? Ook al waren deze twee voorbeelden als letterlijk vuur zichtbaar voor mensen, bepaalde kenmerken van vuur schijnen opgeschort te zijn, vragen doen oprispend over de letterlijke werkelijkheid er van.

In Deuteronomium 9:3 zei Mozes dat Jahweh voor Israel uit ging, als een verterend vuur de Kanaänieten uitroeënd. Maar de boeken van Jozua en Richteren doen van zo’n vuur geen verslag, als het tenminste als letterlijk moet worden verstaan. In Richteren 9 was er vuur van Abimelech en vuur van de mannen van Sichem, om elkaar te vernietigen. Het vuur van Abimelech waren zijn militaire campagnes tegen Sichem. Het vuur van de mannen van Sichem materialiseerde in een stuk van

een molensteen, door een vrouw geworpen uit een venster in de stadsmuur, Abimelech dodelijk verwondend. Misschien kan dit vuur het best verstaan worden als hitte van hun boosheid. In Jesaja 19:19-21 worden mensen beschreven als brandstof voor het vuur, maar de context laat zien dat het vuur een burgeroorlog is.

Jesaja 30:30-33 is een goed voorbeeld van het gebruik van een veelheid aan poëtische figuren, gebruikt voor nadruk. Als toevoeging aan de “verterende vuurvlam,” maken Jahwehs stem en arm en turbulente boosheid deel uit van de artillerie. Hij gebruikt een knuppel en een staf en Hij komt met een uiteenjaging, een storm en zware hagel. Verder is het alsof een hoeveelheid hout bijeen is gebracht voor de crematie van het Assyrische leger, en het wordt aangestoken door de adem van Jahweh, die is als een “waterloop van zwavel” (SW). Maar in 2 Koningen 19:35, waar de details van deze gebeurtenis zijn opgetekend, wordt deze enorme vernietiging toegeschreven aan de boodschapper van Jahweh. En het leger werd niet door vuur verteerd, omdat het morgenlicht de dode lichamen van 185.000 Assyrische soldaten liet zien. Er was geen letterlijk vuur. Poëtische taal zoals deze, stelt iemand in staat beter de emotie en de heerlijkheid van de situatie te begrijpen, maar is niet bedoeld als een letterlijke beschrijving.

In Jesaja 47:14 zijn de astrologen en de zieners van Babylon als stro om door het vuur verteerd te worden. In Jeremia 15:14 was de Babylonische gevangenschap het vuur dat Israel zou verbranden. Ook in Jeremia wordt naar militaire omverwerpingen van Moab, Ammon en Syrië verwezen als naar vuur (48:44-46; 49:2,27). In Klaagliederen 4:11 was het vuur dat Jahweh aanstak in Zion en de fundamenten er van verslond, de vernietiging door Babylon. En het vuur dat de koning van Tyrus verslond was ook het Babylonische leger (Eze. 28:18; Zach. 9:4).

In Joël 1:19,20 is het vuur de hitte en droogte die gepaard gaat met een sprinkhanenplaag. In Joël 2:3,5 wordt de sprinkhanenplaag zelf beschreven als vuur, aangezien beide alles op hun pad verteren, niets dan staken overlatend. Maleachi 3:2-4 spreekt van de zonen van Levi, die door het vuur van de zuiveraar gaan om gereinigd te worden, zodat ze op een aanvaardbare wijze een offer aan God kunnen brengen. Dit weerklinkt de inzet van de wet die voor reiniging was gegeven - alle metalen instrumenten moesten door vuur gaan. Gebruiksvoorwerpen die de vlam niet konden doorstaan moesten gereinigd worden “door water van onzuiverheid” (Num. 31:20-23; SW). Mogelijk ging deze passage door Paulus’ hoofd toen hij sprak over zuivering en zichzelf reinigen om zo een instrument van eer te kunnen zijn (2 Tim. 2:20,21). Het zuiverings- en reinigingsproces is altijd nauw verbonden geweest met vuur. Het is opmerkelijk dat zij die geloven in een kwelling in letterlijk vuur voor de verlorenen, veel van de hierboven gegeven passages gebruiken om hun positie te ondersteunen, maar tegelijkertijd menen zij dat de passages die spreken van de uitverkorenen, zoals Maleachi 3, figuurlijk zijn.

De Griekse Schrift toont ook soortgelijk figuurlijk gebruik van vuur. In Mattheüs en Lukas wordt gezegd dat een vuurdoop, een zwaar en beproevend oordeel, vooraf zal gaan aan het binnentreden in het koninkrijk. Zij die niet als “graan” bestempeld worden om vergaard te worden in de schuur (het koninkrijk) worden “kaf” genoemd, en zij ontvangen een zwaar vonnis van oordeel - ze worden verbrand - met “onuitblusbaar vuur.” Het kaf vertegenwoordigt de ongelovige

Joden die niet binnen gaan in de koninkrijkszegeningen, maar buiten gelaten worden bij de ongelovige natiën. De kaf-Joden worden net zo min in een letterlijk vuur geworpen als de graan-Joden worden opgestapeld in een letterlijke schuur, en tijdens de winter gegeten of in de lente levend begraven.

Van vuur wordt ook gezegd dat het de onaanvaardbare werken van gelovigen verbrandt (1 Kor. 3). Het is niet nodig te vragen hoe letterlijk vuur de daden van iemands leven kan verbranden. Het is voor de hand liggend dat deze passage verwijst naar het afzien van alles niet passend is voor beloning in het oordeel, niet voor letterlijke vlammen.

Deel 8 - De zoektocht naar de tweede dood (6)

Koninkrijksvuur

Er zijn verscheidene uitdrukkingen over vuur die verband houden met de eras van het koninkrijk. Er is Gehenna vuur, gelijkenisvuur - zoals de "vurige oven", het aionische vuur dat verbonden is met het heerlijkheidstroon oordeel, en de Poel des Vuurs. En al deze uitdrukkingen vinden hun vervulling, tenminste ten dele, vóór de tijd van het grote witte troon oordeel. Elk is een aparte overweging waard en elk heeft een aparte en specifieke definitie nodig.

De vurige hel

Waar is de vurige hel vandaan gekomen? Hoe is die ontstaan? Ze is het product van inconsequente vertaling. De vertaling van de Bijbel in een andere taal wordt het fundament van de gedachten die een *theologie* vormen in die taal. Toen de tweede dood een vooraanstaande plaats werd gegeven bij het definiëren van de eerste dood, en toen het woord voor *graf*, het woord voor *de plaats waar de lichamen van geëxecuteerde criminelen werden gecremeerd*, en het woord voor *de plaats van opsluiting van geestelijke wezens* allemaal werd vertaald met hetzelfde woord, *hel*, werd de Engels sprekende wereld [en dat geldt ook voor alle andere talen;vert.] voorzien van de bouwstenen van de leer van de vurige hel. De volgende paragrafen streven er naar korte, maar Bijbelse definities te geven voor deze termen.

Hades

Hades wordt algemeen aanvaard als het Griekse, of Nieuw Testamentische equivalent van *sheol*, wat het Hebreeuwse of Oud Testamentische woord is dat met *hel* of *graf* wordt vertaald. Hades is een samenstelling van "niet" en "zien." Het is "ongezien." Het middel Engelse woord waarvan *hel* is afgeleid betekent "bedekken, of verbergen", zoals de doden in een graf bedekt worden (Oxford Concise Dictionary of English Etymology ©2003, Oxford University Press). Aardappelen "hellen" was ze in een put in de grond doen om ze te bewaren en bevriezing te voorkomen. Een huis "hellen" was het bedekken met een bekleding.

Graf is de betere weergave van zowel hades als sheol. Er is geen vuur verbonden met het middel Engelse woord *helle*.

Twee sleutelverschillen zijn er duidelijk tussen wat de Bijbel zegt over Hades en de Poel des Vuurs. Ten eerste wordt hades gebruikt met verwijzing naar hen die al dood zijn, maar het zijn levenden die in de Poel des Vuurs geworpen worden. Ten tweede ervaren zij die in de Poel des Vuurs geworpen worden een kwelling. Maar de studie van de eerste dood heeft laten zien dat de doden zich van niets bewust zijn en daarom onmogelijk gekweld kunnen worden.

Vuur is verbonden met hades en met sheol, maar alleen figuurlijk of in de context van een gelijkenis. De gelijkenis van de rijke man en Lazarus is het toonbeeld hiervan in de Griekse Schrift. Het lied van Mozes is een toonbeeld in de Hebreeuwse Schrift (Deut. 32:22), en het zou bestudeerd moeten worden als een parallelpassage met de gelijkenis in Lukas. Letterlijk vuur is niet verbonden met hades of sheol.

Gehenna

De vallei van Hinnom, of Gehenna, net buiten Jeruzalem, is de plaats waar de lichamen van geëxecuteerde criminelen onder publieke schandelijkheid tijdens het millennium zullen worden gecremeerd. “En het gebeurt van maand tot maand en van sabbat tot sabbat, dat alle vlees zal komen om voor Mijn aangezicht te aanbidden, zegt JAHWEH. En zij gaan uit en zij zien op de lijken van de stervelingen die tegen Mij overtraden, want hun worm zal niet sterven en hun vuur zal niet geblust worden en zij worden een afgrijzen voor alle vlees” (Jes. 66:23,24;SW). Het vuur in het Gehenna is kennelijk letterlijk. Christus gaf er een uitgebreide waarschuwing voor in Mattheüs 5, het vuur en de wormen beschrijvend die daar bestaan voor het verteren van dode lichamen. Maar niemand wordt in het Gehenna geworpen voordat ze dood zijn. Het wilde beest en de valse profeet worden “levend” in de Poel des Vuurs geworpen en zij blijven daar, levend, gekweld wordend voor de duur van hun opsluiting (Openb. 19:20; 20:10). In het Gehenna is geen kwelling. Deze verschillen zijn te groot om de Poel des Vuurs en het Gehenna te zien als verschillende termen voor hetzelfde ding.

Verbonden met het Gehenna is het “het onuitgebluste vuur, waar hun worm niet sterft en het vuur niet uit gaat” (Mar. 9:43,44, 46, 48;SW). Hier hebben sommigen gedacht bewijs te kunnen vinden voor eindeloze kwelling, maar ze hebben slechts onverklaarbare tegenstellingen gevonden. De vuren worden brandend gehouden om het gebied te reinigen van de rottende lijken van geëxecuteerde criminelen. De wormen zijn geen vuurbestendige wormen met eeuwig leven. Ze zijn gewoon een eindeloze reproductie van maden. Dit betekent dat het vuur niet zo heet is dat vliegen niet het levenslicht kunnen zien, eieren leggen, jongen voortbrengen en voortgaan met hun levenscyclus. Gehenna is een letterlijke vuilnisbelt, met letterlijke lichamen, letterlijk vuur en letterlijke vliegen en maden. Het was een verschrikkelijke schande voor de Joden dat een lichaam niet begraven kon worden, maar als vuilnis werd verbrand.

Tartarus

Tartarus wordt in 2 Petrus 2:4 genoemd als een plaats van opsluiting van engelen, of boodschappers, die gezondigd hebben. In verband met *Tartarus* wordt geen vuur genoemd. Van de opsluiting daar wordt gezegd dat ze is in “duistere grotten ... om vastgehouden te worden voor oordeel”. Er is geen reden om *Tartarus* te identificeren met de Poel des Vuurs en de tweede dood. Het wordt hier alleen genoemd omdat het ook in sommige vertalingen met hel wordt vertaald. Het willekeurig gebruik van het woord hel is een getuige van de vrijheden die door veel vertalers werd gebruikt en het gebrek aan begrip dat dit onderwerp omringt.

Aionisch vuur en het heerlijkheids troon oordeel

Het heerlijkheidstroon oordeel, beschreven in Mattheüs 25:31-46, leidt de duizend jaren era van het koninkrijk in door het niveau van voorrecht of kastijding te ontwerpen dat genoten of verdragen zal worden door de verschillende natiën. Er zou opgemerkt moeten worden dat dit een oordeel van natiën is en niet van individuen (v. 31). Omdat de basis van het oordeel de behandeling van de broeders van de Heer, de Joden, tijdens de voorgaande eras, is, is het duidelijk dat dit oordeel anders is dan dat van de grote witte troon. Dit oordeel schijnt een wereldwijde correctie van de natiën te zijn vanwege het anti-Semitisme van de voorbije twee millennia. Israel. In ongeloof en voorzienig ontwerp, functioneerde als priester, het Lam slachtend voor de zonden van de wereld. Het grote witte troon oordeel houdt zich bezig met de werken en daden van individuen, en niet van natiën.

Het oordeel van de boze natiën ontvangt twee beschrijvingen: (1) “het aionische vuur, dat gereed gemaakt is voor de duivel en voor zijn boodschappers” (v. 41), en, (2) “aionische kastijding” (v. 46). Deze twee beschrijvingen moeten één en hetzelfde ding beschrijven. Het is duidelijk dat dit aionische vuur geen letterlijk vuur kan zijn, anders zou het de natiën die er in geplaatst worden tot as verteren, en er kan geen kastijding opgelegd worden op hen die dood zijn en dus onbewust. Ook is het moeilijk waar te nemen hoe een natie - niet alleen de massa van mensen, maar ook het hele politieke systeem - in letterlijk vuur gekastijd kan worden. Hoe zou er mogelijk enige rechtvaardigheid kunnen zijn in zo'n gebeurtenis? Zullen alle mensen van een natie veroordeeld worden tot één identieke bestraffing? De zinnige en Bijbelse conclusie is dat deze passage spreekt van letterlijke kastijding die figuurlijk beschreven wordt als vuur.

Deze kastijding zal vele vormen aannemen. De natiën zullen een bijdrage gaan betalen aan de koninklijke natie Israel. Niet alleen zal goud en zilver gebracht worden, maar ook wierook, timmerhout en welke andere natuurlijke bronnen de natiën ook maar zullen hebben. De natiën zullen de steden van Israel herbouwen en zullen de werklieden en dienaren van de Joden zijn. De Israelieten zullen een koninkrijk van priesters zijn, heersend over de natiën (Jes. 60:61). Het recht zal snel en hard zijn, met een regelmatige toepassing van de doodstraf (Zach. 14:16-19; Jes. 66:23,24; Matt. 5:22). Echt, het zou veel beter zijn om verlamd of verminkt binnen te gaan in het vreugdevolle bezit van aionisch leven in het koninkrijk, dan heelheid en gezondheid te hebben, maar onderschikt te zijn aan de harde heerschappij en oordelen en de zegeningen te verliezen (Matt. 5:29,30; 18:1-9; Mar. 9:42-48). De natiën zouden de vele profetische passages kunnen vervullen

die spreken van hun dienstbaarheid in het koninkrijk, als zij beperkt zouden zijn aan branden in letterlijk vuur.

De vurige oven

De Bijbel levert een aantal voorbeelden waar uitdrukkingen als “vurige oven” worden gebruikt. De slavernij van Israel tijdens hun bijwoning in Egypte is zo’n voorbeeld. Naar Egypte wordt verwezen als een ijzeren smeltoven (Deut. 4:20; 1 Kon. 8:51; Jer. 11:4). Israels lijden was feitelijk ten voordele van hen. “Ik zuiverde jou, maar niet als zilver. Ik koos jou in de smeltkroes van vernedering” (Jes. 48:10;SW). Het vuur van de oven was in feite de slavernij van de Egyptische stenenbakkerij.

De gelijkenissen van de Heer leveren nog wat meer voorbeelden van deze term: het sleepnet en de gelijkenis van de tarwe en de dolik (Matt. 13:24-30, 36-40; 47-51). Het goede wordt verzameld in het koninkrijk, terwijl het slechte in de vurige oven wordt geworpen. Dit is geen doodstraf, want zij die in de oven geworpen worden klagen en knarsen hun tanden. Deze reactie veronderstelt benauwing en lijden, alsook wroeging. Het veronderstelt een hoog bewustzijn van wat had kunnen zijn als zij trouw en rechtvaardig zouden zijn geweest.

Er is niets in de verwijzingen naar een vurige oven wat duidt op letterlijk vuur. Aangezien dit het geval is, is het aannemelijk dat de vurige oven óf hetzelfde óf op z’n minst gelijksoortig is aan het aionische vuur van het heerlijkheidstroon oordeel. Aionisch vuur is een letterlijke kastijding, net als dat het een toestand is waarin geestelijke benauwing en wroeging acuut aanwezig zijn.

De Poel des Vuurs

De afsluitende hoofdstukken van Openbaring (19-22) tonen dat de Poel des Vuurs bestaat tijdens zowel de duizend jaren als tijdens de daarop volgende tijd, de aion van de aionen, wanneer de nieuwe hemel en aarde worden geschapen. De duur van de Poel des Vuurs weerspreekt duidelijk enige poging om ze te verbinden met de vuurbrand van de huidige hemel en aarde. Het beest en de valse profeet worden in de Poel des Vuurs geworpen wanneer Satan voor duizend jaren gevangen wordt gezet (19:20-20:3). Aan het einde van de duizend jaren wordt Satan in de Poel des Vuurs geworpen (20:10), en wordt, vanuit de grote witte troon, een deel van de mensheid in de Poel des Vuurs geworpen (20:11-15; 21:8; 22.14,15). De Poel des Vuurs wordt pas “de tweede dood” genoemd na de tijd van het grote witte troon oordeel.

Aangezien de Poel des Vuurs tijdens de duizend jaren zal bestaan, kunnen Schriftdelen die gaan over oordelen tijdens de koninkrijks eras - in het bijzonder de oordelen die als vuur beschreven worden - licht laten schijnen op de Poel des Vuurs. Drie groepen van dit soort passages zijn eerder genoemd: (1) Gehenna vuur; (2) aionisch vuur - kastijding - in verband met het heerlijkheidstroon oordeel; (3) de vurige oven. Gehenna vuur is duidelijk anders dan de Poel des Vuurs, want Gehenna vuur is voor de vertering van dode lichamen, terwijl de Poel des Vuurs een toestand is waarin wezens bewust worden gekweld. De Poel des Vuurs, dan, heeft een gezamenlijke factor met zowel de vurige oven als met aionisch vuur. Alle

drie komen voor tijdens de eras van het koninkrijk, en alle drie zijn toestanden van verdrukking. Tenzij enige heldere verschillen gepresenteerd kunnen worden om deze drie vurige beschrijvingen onderscheiden identiteiten te geven, zou het zeer natuurlijk zijn aan te nemen dat zij alle beschrijvingen zijn van hetzelfde ding. Dit is bijzonder waarschijnlijk, omdat de groepen die toevertrouwd worden aan de vurige omstandigheden, in principe dezelfde zijn. Zij zijn de tegenstanders van Christus en Zijn koninkrijk.

Deel 9 - De zoektocht naar de tweede dood (7)

Identiteiten

Het definiëren van de identiteiten van de karakters in Johannes' visioen is van groot belang om te verstaan wat de Poel des Vuurs en de tweede dood zijn. Indien het beest en de valse profeet menselijke wezens zijn, dan moet de Poel des Vuurs figuurlijk zijn. Mensen zouden niet kunnen voldoen aan: "En zij zullen dag en nacht beproefd worden, voor de duur van de aionen van de aionen" (Openb. 20:10;SW) in letterlijk vuur. Letterlijk vuur zou de dood veroorzaken en dan zou de kwelling eindigen, lang voordat een periode van tijd die de aionen van de aionen benadert voorbij kon gaan. Men heeft wel gedacht dat het beest en de valse profeet bovenmenselijk zouden zijn. De term bovenmenselijk vraagt om een meer expliciete definitie. Als het betekent dat het twee mensen zijn die door boze geesten bezeten zijn, blijft het probleem dat de menselijke lichamen door vuur verteerd zullen worden. Misschien betekent de term dat deze wezens strikt geestelijk zijn? Dit doet weer andere vragen oprijzen. Is het zelfs mogelijk dat geestelijke wezens gekweld worden door letterlijk vuur?

Geestelijke wezens en vuur

De boodschapper van Jahweh werd door Mozes gezien als een vlam in een bosje. Mozes werd door dit spektakel aangetrokken omdat het bosje niet door de vlam werd verteerd. De boodschapper van Jahweh nam kennelijk de vorm van een vuurvlam aan. De engel van de Heer die de Israëlieten door de wildernis leidde, werd iedere nacht gezien als een kolom van vuur. De boodschapper aan Samsons ouders steeg op in de hemel in de vlam op het altaar. Gods boodschapper wandelde met Shadrach, Meschach en Abednego in de oven, hen beschermend tegen de hitte. Ook worden geestelijke boodschappers "vuurvlammen" genoemd (Psa. 104:4; Hebr. 1:7). Er is absoluut geen aanwijzing om te geloven dat deze geestelijke wezens kwelling ervoeren in deze tijd in vuur. De valse profeet heeft de macht om vuur te gebruiken en te controleren, het van de hemel naar beneden op de aarde roepend (Openb. 13:13). In Openbaring 19:7 wordt van de engel die de vogels van de hemelen naar het grote feest roept, gezegd dat hij "in de zon" staat. Misschien kunnen zij die staan op een letterlijke Poel des Vuurs, ons uitleggen hoe, in hetzelfde visioen, de engel letterlijk in de zon kan staan. En als dit geestelijk wezen letterlijk in de zon kan staan, zonder gekweld te worden, kunnen wij ons

niet enig vuur dat op de aarde is aangestoken voorstellen dat het beest en de valse profeet zou kwellen, als zij ook geestelijke wezens zijn.

Hoewel deze passages niet als beslissend bewijs gezien mogen worden dat geesten niet door letterlijk vuur gekweld kunnen worden, doen ze zeker aanzienlijke twijfel rijzen. Zo zeer zelfs dat de bewijslast ligt op hen die er op staan dat geestelijke wezens inderdaad door vuur gekweld kunnen worden. In feite lijken geesten nogal grote angst te hebben om in water opgesloten te worden (Luk. 8:31; zie ook Openb. 20:1-3), een substantie die heel anders is dan vuur. De knechting van geesten is kennelijk meer intensief in de duisternis van de diepte dan dat het is in brandende helderheid van vuur (2 Petr. 2:4; Judas 6).

Een tweede vraag die gesteld moet worden met betrekking tot geestelijke wezens en de Poel des Vuurs is deze: Kunnen geestelijk wezens sterven? Als de tweede dood een letterlijke dood is, zou het dan niet redelijk zijn te veronderstellen dat het de dood is waar allen daar ingeworpen worden. Toen de Sadduceeën Christus ondervroegen over de opstanding, zei Christus: “Want zij kunnen niet langer sterven, want zij zijn gelijk aan boodschappers en zij zijn zonen van God, zijnde zonen van de opstanding”(Luk. 20:36;SW). Christus was “een beetje minder gemaakt zijnd dan de boodschappers zodat door de genade van God, Hij zou proeven van de dood ten behoeve van iedereen” (Hebr. 2:9;SW). Deze passages laten zien dat geestelijke wezens, zoals boodschappers (engelen in veel vertalingen), niet kunnen sterven. De Poel des Vuurs kan dan voor hen geen dood zijn. Dit doet de vraag rijzen of de Poel des Vuurs in feite een letterlijke dood voor iedereen zal zijn.

Nog een andere vraag moet overwogen worden. Als het beest en de valse profeet geestelijke wezens zijn, waarom worden zij dan in de Poel des Vuurs geworpen, terwijl Satan opgesloten wordt in de put, of afgrond? Waarom worden ze gescheiden? Waarom zijn er twee verschillende soorten van opsluiting voor wezens van dezelfde aard, als zij inderdaad hetzelfde zijn? Of ... vertegenwoordigen het zevenhoofdige beest en de valse profeet wezens die zoveel verschillen van hem die vertegenwoordigd wordt door de draak?

De Tegenstander en zijn boodschappers

Na de grote eindstrijd van de verdrukkings-era, worden het wilde beest en de valse profeet in de Poel des Vuurs geworpen, die brandt van zwavel (Openb. 19:20). Dit is, kennelijk, dezelfde Poel des Vuurs waarin de Tegenstander geworpen zal worden, na zijn duizend jaren vastzetting in de afgrond. Hier is de vraag: Zijn de Tegenstander en zijn boodschappers, voor wie aionisch vuur voorbereid is volgens Mattheüs 25, dezelfde als Satan en zijn boodschappers, die allen bestemd zijn voor de Poel des Vuurs in de afsluitende hoofdstukken van Openbaring (Openb. 12:7-10;20:10)?

Indien de context voor het vaststellen van de identiteit van de Tegenstander en zijn boodschappers beperkt is tot Mattheüs 25:31-46, waar natiën worden geoordeeld, dan kan een betoog worden gehouden voor het definiëren van de betrokken identiteit als een tegenwerkende natie en haar afgevaardigden. Maar dan rijst echter de vraag op: Waarom zegt de Koning dan niet: “Ga weg van Mij,

jullie vervloekten, in het aionische vuur **dat voor jullie is bereid**”? Het schijnt duidelijk dat de context op dit punt aanvullende karakters introduceert - Satan en zijn boodschappers.

Ook, de geschiedenis van Israel overdenkend, is er een aanzienlijk aantal van tegenwerkende natiën. Antisemitisme heeft over heel de globe gebloeid. Indien “tegenwerkende natie” de bedoelde interpretatie zou zijn, dan zou de term tegenstander in het meervoud moeten staan. Zelfs in de verdrukking is het niet een enkele natie die de Joden vervolgt, maar veeleer een wereldwijde confederatie.

Wanneer de context wordt verbreed om heel het boek Mattheüs te omvatten, wordt Satan de eerste kandidaat voor de genoemde tegenstander. De koninkrijken van de wereld, die de Joden vervolgd hebben, staan onder zijn gezag (Matt. 4:8,9; Luk, 4:6). Het wilde beest wordt in Openbaring omschreven als zeven hoofden hebbend en tien horens (13:1), een beschrijving die past bij die van de grote draak in de hemel (12:3), die de Tegenstander en Satan is (12:6). Het politieke systeem dat de heiligen zal vervolgen tijdens de verdrukking, is de belichaming van de geestelijke krachten die oorlog voeren in het hemelse gebied. Kennelijk is er geen substantiële reden om te denken dat de Tegenstander en zijn boodschappers, genoemd in Mattheüs 25, die in het aionische vuur zullen gaan, anderen zullen zijn dan Satan en zijn boodschappers (Openb. 12:7-10), die in de Poel des Vuurs geworpen zullen worden. En aangezien het aionische vuur niet echt vuur is, maar eerder een beschrijving van kastijding, (verg. vv. 41 en 46), is de Poel des Vuurs ook geen letterlijk vuur, maar een toestand van kastijding. Het aionische vuur, de Poel des Vuurs, werd voorbereid voor hen die door letterlijk vuur niet beschadigd worden. De Poel des Vuurs dient zeker niet als letterlijk verstaan te worden.

Het wilde beest

Het Griekse woord *theerion* komt meer dan vijf en dertig maal voor in het boek Openbaring, en wordt in de Concordante Vertaling vertaald met *wilde beest*. De eerste maal dat het voorkomt is in Openbaring 6:8 en verwijst naar de niet getemde dieren van de aarde, in het bijzonder naar roofdieren. Alle andere gebruik van dit woord in Openbaring verwijst naar twee wilde beesten die niet echte dieren zijn, maar figuurlijke karakters in Johannes' visioen. In Openbaring 13:11 komt een wild beest op uit het land. Na de introductie daar, wordt naar dit beest verwezen als de valse profeet. Alle andere plaatsen waar “wild beest” voorkomt verwijzen naar het wilde beest dat opkomt uit de zee (Openb. 13.1).

Er wordt ook een scharlaken [diep rood] wild beest genoemd, waarop de grote prostituee gezeten was (Openb. 17:3,4). Kennelijk is dit een andere beschrijving van het wilde beest dat opkwam uit de zee, omdat het ook zeven hoofden en tien horens heeft (verg. vv. 3 en 7). Het noemen van de kleur is niet voldoende onderscheiding om aan te nemen dat dit een ander schepsel is. Op gelijk wijze wordt de draak slechts één maal de rode draak genoemd.

De overeenkomst van het wilde beest met de beesten van Daniëls visioen is zo opvallend, dat er nauwelijks op gewezen hoeft te worden (verg. Dan. 7:3-7 en Openb. 13:1,2). Net als de beesten van Daniël is dit wilde beest een politiek machtssysteem (Dan. 7:17). In Daniëls visioen kenmerken verschillende trekken de

beesten, verschillende koninkrijken vertegenwoordigend die in de loop van de tijd oprijzen. Wanneer de Tegenstander neergeworpen zal worden op de aarde, zal zijn tijd kort zijn. Alle aspecten van zijn heerschappij worden samengevoegd in één beest. Alle aspecten van zijn heerschappij zullen ineens volledig getoond worden. Zijn werk in de huidige aion is voorbereidend voor deze gebeurtenissen.

Van het wilde beest wordt gezegd dat het opkomt uit de afgrond (11:7), en later wordt gezien dat het oprijst uit de zee (13:1). De zee is een type van de natiën: "De wateren die jij waarnam, waar de prostituee zit, zijn volkeren en menigten en natiën en talen" (Openb. 17:15;SW). Deze beschrijving van het beest identificeert het als de heerschappij van de Tegenstander, belichaamd door menselijke regeringen. Dit wilde beest heeft tien horens met tien diademen en zeven hoofden, en het ontvangt gezag over iedere stam en volk en taal en natie (13:7). "De zeven hoofden zijn zeven bergen waarop de vrouw zit. En er zijn zeven koningen En de tien horens ... zijn tien koningen Dezen hebben één mening, en hun kracht en gezag geven zij aan het wilde beest ... en de tien horens ... geven hun koninkrijk aan het wilde beest" (Openb. 17:9-17;SW). Het is niet mis te verstaan dat het wilde beest een politiek systeem van wereldwijde macht zal zijn. Het is een confederatie van koninkrijken, en is verbonden met een religieus-commercieel systeem.

In Openbaring 17:8-11 lijkt het er op dat de term wilde beest toegepast wordt op de individuele koning die de macht van het beest uitoefent. Het zou echter een vergissing zijn vanaf dit punt van het beest een individu te maken, en dan ook, op die basis, te zeggen dat beest een individuele anti-christ is. Van David wordt gezegd dat Hij vanuit Millo Zion gebouwd heeft, rondom en naar binnen (2 Sam. 5:9). Maar dit betekent niet dat David ook maar iets van het bouwen zelf uitvoerde. De werken van een koning worden uitgevoerd door het koninkrijk.

In Openbaring 17:8 brengt de context ons terug naar hoofdstuk 13, waar het beest opstijgt uit de zee, of ondergedompelde chaos. Het lijkt er op dat de tijd waarin het beest ondergedompeld is in de zee, een tijd is wanneer het *berg-koninkrijk* niet dominant is. Wanneer het aan de macht komt, is de koning er van de centrale figuur voor het beest. Maar dat betekent niet dat de koning, en niet het koninkrijk, het beest is. Als er bedoeld wordt individueel van de koning te spreken, zou niet naar hem verwezen worden als een beest. Beesten worden in de visioenen gebruikt om dominante koninkrijken te vertegenwoordigen. Dit onderwerp zal verder behandeld worden wanneer we *De Interpretatie van visioenen* bespreken.

De valse profeet

Het woord *pseudo-profeet*, of *valse profeet*, komt drie maal voor in Openbaring. In Openbaring 19:20 wordt getoond dat het een benaming is voor het wilde beest dat opkomt uit het land. De term valse profeet is een beschrijving van het karakter van het ambt dat hij bekleedt, en het onderscheid ook dit beest van het wilde beest dat opkwam uit de zee. Aangezien deze acteur in het visioen als een beest geïntroduceerd wordt (13:11-17), mag ook verwacht worden dat het een vorm van systeem van gezag of politieke organisatie zal zijn. Aangezien het twee horens heeft, en horens vertegenwoordigen gewoonlijk koningen, zal er mogelijk een dualiteit zijn in zijn koningschap.

Let op de dingen die door het tweede wilde beest bereikt worden: het dwingt aanbidding van het eerste beest af doorheen heel de aarde(13:12), en het zorgt er voor dat allen, groot en klein, rijk en arm, slaaf en vrije, het teken van het eerste beest ontvangen op hun rechterhand of voorhoofd. Door middel van deze markering regelt het de handel op een wereldwijde schaal (13:16,17). Hoewel de valse profeet bovennatuurlijke krachten vertoont, schijnt het aannemelijk dat de meeste van zijn prestaties bereikt en afgedwongen zullen worden door een soort Gestapo-achtige politiemacht.

Denk nog eens aan de gedachte: “Waarom zijn het wilde beest en de valse profeet tijdens de duizend jaren gescheiden van Satan? Waarom ontvangen zij verschillende soorten van opsluiting?” Als u zich herinnert dat het beest en de valse profeet systemen zijn die verband houden met grote massa van de mensheid, is het antwoord voor de hand liggend. Ze zijn anders. Ze zijn andere soorten wezens en ze zijn andere plateaus van Gods doelstelling. Gods doelstelling is dat de mensheid bevrijd zal worden van de invloed van Satan voor de duur van duizend jaren. Tijdens de millennium era zullen de politieke leiders van deze wereld zonen van de opstanding zijn, gevuld met de Geest van God. Er zal geen corruptie zijn in de politiek. Het recht zal snel en accuraat toegepast worden. Het excuus van de mensheid dat dingen beter zouden gaan als de mens maar goed geregeerd zou worden en bevrijd zou zijn van het verderf van oneerlijkheid en gebrek aan leiderschap, zal getest worden. Maar na duizend jaren van ideale heerschappij zal Satan losgelaten worden en de massa van de mensheid zal snel in een razernij van rebellie tegen God opgezweept worden. Het wilde beest en de valse profeet worden afgescheiden van Satan omdat zij samengesteld zijn uit mensen, niet uit geesten.

De grote prostituee

In scherp contrast met de Bruid, het Nieuwe Jeruzalem, staat “Geheim Babylon, de grote moeder van de prostituees en van de gruwelen van de aarde” (Openb. 17:5;SW). Deze vrouw rijdt op het wilde beest, beschreven als “scharlaken... vol met namen van godslastering en met zeven hoofden en tien horens” (Openb. 17:4; 12:3; 13:1, enz). De prostituee zit op vele wateren, wat “volken en menigten en natiën en talen” zijn(Openb. 17:1,15). Van de prostituee wordt gezegd dat zij een stad is, Babylon (Openb. 18:10), die als locatie heeft waar de zeven hoofden, of zeven koningen, van het wilde beest gezezen zijn (Openb. 17:9). Zij maakt de kooplieden, de handelaars of *Kanaänieten* rijk. Hun waren omvatten alles van goud, zilver en kostbaar gesteente tot graan, vee en zelfs mensenzielen (Openb. 18:11-13). Net als het nieuwe Jeruzalem, de bruid, de hoofdstad is van Gods koninkrijk, is de grote prostituee de hoofdstad van het rijk van het beest.

De prostituee heeft wereldwijde invloed op de handel en religie. Het lot dat haar toevalt is representatief voor wat het hele systeem toevalt, en, tot op zekere hoogte, allen die deel uitmaken van dat systeem. Hoewel er de structuur van een stad zal zijn, zijn de mensen de stad.

Satan

Veel studenten van de Schrift zouden verrast worden door de uitspraak: “Johannes zag Satan niet in zijn visioen van de Openbaring.” Johannes noemt Satan meer dan eens. Maar de uitspraak is wel waar. Johannes zag een draak met zeven hoofden en tien horens. En soms zag Johannes de draak als een slang, of sprak de draak als een slang (Openb. 12:15-16). Johannes identificeert voor zijn lezers de draak als Satan (Openb. 12:9; 20:2). Als Johannes Satan als een individueel, geestelijk wezen had gezien, zou hij eenvoudig naar hem verwezen kunnen hebben als Satan. Maar door de draak te identificeren als Satan, is het duidelijk dat Johannes in zijn visioen alleen de draak zag, en de identificatie was bedoeld om voor Johannes’ lezer te verhelderen wie de draak vertegenwoordigde.

Dit doet een belangrijke vraag oprijzen: “Waarom werd Satan gepresenteerd als een draak?” De overeenkomsten tussen het wilde beest dat opkwam uit de zee en de draak zijn voor de hand liggend. Beide hebben ze zeven hoofden en tien horens. De hoofden en horens van het wilde beest staan voor koningen en koninkrijken in de mensheid. Is het niet waarschijnlijk dat er een soortgelijke vertegenwoordiging is in het geestelijke gebied door de figuur van de draak? De figuur van de draak kan alle geestelijke wezens omvatten die deel uitmaken van de structuur van gezag van de Tegenstander.

Indien de voorgaande veronderstelling waar is, dan omvat de opsluiting van de draak in de ondergedompelde chaos ook de opsluiting van alle boze geesten voor die tijdsperiode. Waar zullen alle demonen zijn tijdens de periode van Satans gevangenschap? Zal alleen het materiële gebied van Satans koninkrijk ingeperkt worden en niet ook het geestelijke gebied? De term *Satan*, wat “*een tegenstander*” betekent, is soms gebruikt als een algemene term voor boze geesten: “En indien de Satan de Satan uitwerpt, is hij in zichzelf verdeeld. Hoe dan zal zijn koninkrijk blijven staan?” (Matt. 12:26; SW). Deze uitspraak werd door Christus gedaan, in antwoord op de beschuldiging dat Hij demonen aan het uitwerpen was door Beëlzebul, het hoofd van de demonen. Het is zeer redelijk aan te nemen dat alle boze geesten ingeperkt zullen worden tijdens de duizendjarige periode.

In Markus 5:1-3 wordt van een man gezegd dat hij bezeten is door een onreine geest. Vragend naar zijn naam wordt duidelijk dat de man bezeten was door een legioen van demonen. In het verslag van Lukas vraagt dit legioen dat ze niet aan de ongedompelde chaos toevertrouwd zullen worden (Luk. 8:31). In het verslag van Mattheüs vraagt het legioen of Christus was gekomen om hen “voor de tijd” te kwellen (Matt. 8:29). Dit geeft aan dat zij een verwachting van zo’n opsluiting hebben, en dat zij duidelijk een komende tijd van kwelling vrezen. Het is niet onwaarschijnlijk dat de demonische krachten die het beest en de valse profeet hun kracht geven, met Satan in de afgrond zullen gaan, terwijl alle mensen die het beestsysteem vormen in de aionische kastijding komen, die figuurlijke de Poel des Vuurs genoemd wordt.

Deel 10 - De zoektocht naar de tweede dood (8)

De interpretatie van Daniëls visioen

Het voorbeeld van een ander visioen kan dit punt verhelderen, en het zal helpen om te zien hoe inconsistent de interpretatie van Johannes' visioen is geweest. In een visioen zag Daniël een beest dat leek op een beer. Dit beest werd verteld veel vlees te verslinden (Dan. 7:5). Dit beeld wordt vaak gezien als een representatie van het Medo-Perzische rijk, en wordt als zodanig in sommige studie Bijbels zo weergegeven. (Er worden verschillende interpretaties gegeven en het doel is hier niet een bepaald inzicht naar voren te brengen; we presenteren alleen een algemeen, wijds geaccepteerde interpretatie als een voorbeeld.) Het verslinden van veel vlees werd vervuld door de uitbreiding van dit rijk door haar militaire en politieke campagnes. De passage zegt noch beweert dat iemand echt door een beer werd gegeten. Er waren drie ribben in de bek van de beer. Zij zijn geïnterpreteerd geworden als de koninkrijken van Lydië, Babylonië en Egypte, die door de Meden en de Perzen werden veroverd. Maar, nogmaals, niemand in Lydië, Babylonië of Egypte werd door een beer opgegeten om dit visioen te vervullen; noch begaf een groep beren, het landschap bedekkend, zich door deze koninkrijken, iedereen opetend, de Meden en Perzen in staat stellend binnen te trekken en het land in bezit te nemen. Blijf er nog even bij, ook al lijkt dit misschien belachelijk. Daniël zag een beer met vlees in z'n bek. Dit visioen werd door militaire veroveringen vervuld.

In een ander visioen (hoofdstuk 8) zag Daniël een geit die een ram vertrapte. Dit vertegenwoordigde het Griekse rijk dat het Medo-Perzische rijk versloeg:

“De ram die jij zag, de bezitter van de twee hoornen, staat voor de koningen van Medië en Perzië. En de harige geitenbok is de koning van Griekenland; en de grote hoorn die tussen zijn ogen is, dat is de eerste koning, die welke afgebroken wordt. En vier staan er op in zijn plaats. Vier koninkrijk zullen opstaan uit deze natie, maar niet in zijn kracht”
(Dan. 8:20-22;SW).

Niemand verwacht ook maar voor een moment dat deze passage zal betekenen dat een ram echt ter dood zou worden getrapt door een geit. Ook betekent dit visioen niet dat enig volk ter dood werd getrapt door geiten, toen Alexander de Grote de Grieken naar de overwinning over de Meden en de Perzen leidde. Dit was een symbolisch visioen. Daniël is de enige die ooit het gevecht tussen de geit en de ram zag. Daniël is de enige die de leeuw met de arendsvleugels zag, de beer met ribben in z'n bek, de vierhoofdige luipaard met vier vleugels of de diverse beesten met tien horens. De mensen die leefden in de tijden waarin dit visioen werd vervuld, zagen geen van deze beesten. Zij zagen de koninkrijken en de militaire en politieke campagnes waarvan de beesten beelden waren.

Let er op dat het citaat uit Daniël zegt: “de harige geitenbok is de koning van Griekenland.” Hier wordt de koning genoemd als de representant van het

koninkrijk. Dat is voor de hand liggend, aangezien de context voort gaat te zeggen dat de hoorn van de geit staat voor de eerste koning. En wanneer de eerste horen afgebroken werd en vervangen door vier horens, representeerde dat de verdeling van het Griekse rijk in vier koninkrijken. Zo kan ook naar de koning die leider is van het wilde beest rijk verwezen worden als de vertegenwoordiger van het hele beestsysteem.

Visioenen vergelijken

Denkend aan de interpretatie van Daniëls visioen, zouden we een paar vergelijkingen willen maken tussen dit en Johannes' visioen. Daniël zag de vier winden van de hemel zich inspannen op de zee (Dan. 7:2,3), en Johannes nam de draak waar, staande aan de kust, kennelijk zijn invloed of creatieve krachten uitoefenend op de wateren. Blijkbaar vertegenwoordigt dit de geestelijke krachten die op de vluchtige massas van de mensheid neerkomen. Daniël zag vier beesten opkomen uit de zee (Dan. 7:4-7). Het beest dat Johannes zag kwam op uit de zee en had de kenmerken van alle beesten van Daniël. Er waren kenmerken van de leeuw, de beer en de luipaard, en som van totaal zeven hoofden, en er waren tien horens (Verg. Dan. 7:4-7 met Openb. 13:1,2). Let er ook op dat dit beest het beeld van de draak is (verg. Openb. 12.3).

Nu we deze overeenkomsten in de visioenen hebben opgemerkt, zouden we Johannes' visioen willen overdenken dat opgetekend is in Openbaring 19:11 - 20:3. De eerste scene van het visioen is een beschrijving van Christus met de legers van de hemel.

De scene van Christus' verschijning

“En ik nam de hemel waar, geopend, en zie, een wit paard en Die er op zit wordt genoemd Trouw en Waar en Hij oordeelt en strijdt in rechtvaardigheid. Zijn ogen nu zijn als een vuurvlam en op Zijn hoofd zijn vele diademen, hebbende een naam geschreven die nog niemand heeft waargenomen dan Hij. En Hij is gekleed met een kleeft dat ondergedompeld is in bloed, en Zijn Naam wordt genoemd: Het Woord van God. En de legers die in de hemel zijn, volgden Hem op witte paarden, gekleed zijnde in schone, witte batist. En uit Zijn mond gaat een scherp zwaard uit, opdat Hij daarmee de natiën zou slaan. En Hij zal hen hoeden met een ijzeren staf. En Hij treedt de trog van de wijn van de woede van de verontwaardiging van God, de Almachtige. En op Zijn kleeft en op Zijn dij heeft Hij een naam geschreven: ‘Koning van koningen en Heer van heren’”
(Openb. 19:11-16;SW).

Christus' ogen worden beschreven als “een vuurvlam” (v. 12). Zijn mantel is ondergedompeld in bloed, en een scherp zwaard gaat uit van Zijn mond (vv. 13-15). Wat wordt bedoeld met dat zwaard dat uitgaat van Zijn mond? Moeten we aannemen dat dit de echte verschijning van Christus zal zijn wanneer Hij terugkomt? Moeten we aannemen dat toen Christus verheerlijkt werd, Zijn tong een zwaard werd? Zeker niet! Maar wat betekent het dan wel?

In Handelingen hoofdstuk vijf is een voorbeeld van een zwaard dat uitgaat uit Petrus' mond, twee maal. Ananias en Saffira wilden de gemeenschap en het

gemeenteleven van de kerk genieten, maar zij wilden ook een appeltje voor de dorst voor zichzelf houden. Zij verkochten hun eigendommen en gaven een som aan de kerk, onder het mom dat heel het bedrag was gegeven. In feite hielden ze in het geheim een gedeelte achter. Petrus voelde dat er iets niet in orde was en vroeg Ananias naar het bedrag. Ananias bevestigde dat alles was gegeven. Petrus vertelde Ananias dat hij niet tegen mensen had gelogen, maar tegen God. Ananias viel dood neer. Later kwam Saffira binnen en Petrus vroeg ook haar naar het bedrag. Ook zij bevestigde dat de gedeeltelijke gift het volle bedrag was. Petrus zei haar dat de voeten van hen die haar dode echtgenoot hadden weggedragen nog bij de deur waren en dat zij ook haar weg zouden dragen. Saffira viel dood neer. Er was geen zichtbaar zwaard, maar Petrus' woorden waren dodelijk voor Ananias en Saffira.

Er is ook een typerende profetie van deze strijd in Johannes visioen gegeven in het verslag van Johannes over het leven van Christus (Joh. 18:1-7). Een gewapende macht, geleid door Judas, kwam om Jezus vast te nemen in Gethsemanee. Hij vroeg hen wie zij zochten. Zij antwoordden: "Jezus, de Nazarener." Toen Jezus zei: "Ik ben Hem," vielen ze allen achterover op de grond, alsof ze neergeslagen waren geworden. Dit was een typerende vervulling van Psalm 2 en Openbaring 19. Jesaja zei: "En een twijg zal voortkomen uit de stam van Jesse en een loot uit zijn wortels zal vruchtbaar zijn. En geest van JAHWEH rust op Hem, een geest van wijsheid en verstand, een geest van raad en sterkte, een geest van kennis en vrees van JAHWEH. En Zijn geur is in de vrees van JAHWEH. En niet door het zicht van Zijn ogen zal Hij oordelen en niet naar het horen van Zijn oren zal Hij corrigeren. En Hij oordeelt armen in rechtvaardigheid en Hij corrigeert de nederigen van het land met gelijkheid. En Hij slaat het land met de knuppel van Zijn mond. En door de geest van Zijn lippen zal Hij de boosaardige ter dood brengen" (Jes. 11:1-4;SW).

Jezus Christus, onze Heer, stond buiten Lazarus' tombe en gaf de opdracht: "Lazarus! Hierheen! Buiten!" (Joh. 11:43;SW). Hij is Degene Die zal terugkomen met een roep van bevel om de graven te openen van hen die in Christus zijn gestorven. En door Zijn woord zullen zij opstaan en onsterfelijk worden. Toen Johannes in zijn visioen in het eerste hoofdstuk van Openbaring Christus zag, zei Christus: "Ik heb de sleutels van de dood en van het ongeziene" (Openb. 1:18;SW). Het in bezit hebben van de sleutels van iets is er gezag over hebben. Bij Zijn terugkomst zal Christus gezag uitoefenen over de dood. Het zal voor Hem niet moeilijker zijn een woord te spreken en het leven van iedere soldaat die tegen Hem verzameld is weg te nemen, dan het voor Hem zal zijn om de bevelsroep te geven die Zijn uitverkorenen tot leven zal brengen. Er zal geen zwaard flitsen en door de horden van dat grote leger heen snijden. Zij zullen gewoon dood neervallen door het bevel van Christus. Het zwaard dat uitgaat uit Zijn mond is figuurlijk, maar het is heel erg echt.

Zijn er paarden in de hemel? In het visioen is de hemel geopend en zitten Christus en de menigte van de hemel op witte paarden. Hoe reizen de paarden door de ruimte? Waarop vinden hun hoeven grip? Na Zijn opstanding kon Christus door muren heen gaan om in afgesloten kamers te komen. Hij kon op de ene locatie verschijnen en even later op een andere. Waarom zou Hij een paard nodig hebben? Johannes zag witte paarden in het visioen, maar we moeten ze niet letterlijk verstaan. Ze maken deel uit van een uitbeelding van koninklijke militaire macht.

De scene van de engel in de zon.

“En ik nam een boodschapper waar, staande in de zon, en hij schreeuwt* met luide stem, zeggend tot alle vogels die vliegen in het midden van de hemel: ‘Kom hier! Word vergaderd voor het grote diner van God, dat jullie het vlees van koningen mogen eten en het vlees van kapiteins en het vlees van sterken en het vlees van paarden en van hen die op hen zitten en het vlees van alle vrijen, zowel als van slaven en van kleinen en van groten’”
(Openb. 19:17,18;SW)

Er rijzen hier verscheidene vragen op. Eerst: het wordt vaak geloofd dat Satan en andere geestelijke wezens in letterlijk vuur gekweld zullen worden. Aks dat waar is, waarom lijdt dan deze boodschapper, die in de zon staat, niet onder de hitte?

Ten tweede: spreekt hij echt tot de vogels? Johannes hoorde de boodschapper spreken met een menselijke stem. Betekent dit dat de vogels menselijke taal kunnen horen en begrijpen en er op reageren? Of betekent het dat vogels engelentaal verstaan en dat Johannes in staat was die te vertalen? Hoe kan een boodschapper, staande in de zon, zo luid roepen dat alle vogels in de hemelen rondom onze planeet, 93 miljoen mijlen verderop, hem konden horen? En hoe reist het geluid van zijn stem door de ruimte? Geluid kan niet reizen in een vacuüm.

Een van de meest verbazingwekkende dingen waar we in deze wereld getuige van mogen zijn, is de trek van vogels. De trek van vogels is niet iets dat gewoon komt door hun verlangen een warmere plaats te hebben om de winter door te brengen. Het is feitelijk nodig voor hun overleven. De vogels worden eerst aangemoedigd om teveel te eten, zodat ze vetvoorraden hebben om hen de energie te leveren voor deze lange vlucht. Vogels hebben normaal 3 tot 5% lichaamsvet. Maar ze overeten en beginnen hun trek met 15% of meer lichaamsvet. Sommige vogels, die over oceanen moeten vliegen, kunnen wel 30 tot 50% vet aan vetgewicht hebben.

Bovendien is hun reis zo getimed dat ze arriveren, paren, nestelen en hun jongen uitbroeden op een tijd wanneer er een overvloedige voedselvoorraad is in het gebied waarheen ze zijn getrokken. De meeste vogels trekken over land, wat hen in staat stelt gebruik te maken van opstijgende warme lucht. Het land verwarmt sneller dan grote wateroppervlakten, en daarom verwarmt de lucht er boven, er voor zorgend dat de lucht opstijgt. Dit ondersteunt het vliegen, in het bijzonder voor zwevende vogels, zoals adelaars en gieren. Veel vogels maken ook gebruik van kustgebieden met bergruggen. De thermale opstijging over het land krijgt een extra duwtje door de koelere lucht van de oceaan die binnenvloeit, dan verwarmt, en naar boven gestuurd door het oplopend landschap.

Het land Palestina bevat een verbazingwekkende combinatie van deze kenmerken. De Jordaanvallei is een van de heetste plekken op aarde en is voorzien van bergen en ligt tussen de Middellandse Zee en de woestijnen in het oosten. Dit is een van de drukst gebruikte trekroutes in de wereld. Dit land is de verbinding tussen Afrika in het zuiden en Europa en Azië in het noorden. Het biedt een alternatieve route voor het oversteken van de Middellandse zee en de woestijnen van Arabië. Het biedt ook opstijgende winden en voedsel voor onderweg.

Ornithologen hebben experimenten uitgevoerd en zeggen dat bewezen is dat de stimulering die vogels doet voorbereiden op en het maken van de trek, het zonlicht is. Hun hersenen zijn gevoelig voor het aantal uren zonlicht in een dag. Wanneer de tijd van daglicht een bepaalde drempelwaarde overschrijdt, beginnen ze te overeten, nodig om hen voor te bereiden op de trek. Is het geen interessante gedachte dat, wanneer we de Schrift lezen, een boodschapper, staande in de zon, verantwoordelijk is voor het bijeenbrengen van ontelbare groepen vogels?

Toen Johannes het visioen zag, zag hij een boodschapper, staande in de zon, roepend tot de vogels. Zal dat letterlijk vervuld worden? Is een letterlijke vervulling van die woorden wat verwacht zou moeten worden? Of zou de vervulling tot stand komen omdat een boodschapper van God het zonlicht dat op aarde valt zo aantast dat het duizenden en duizenden vogels de trek doet aanvangen op juist die tijd dat zij zullen arriveren op dit strijdtoneel wanneer het bedekt zal zijn met lijken? Het feit dat de boodschapper in de zon stond, kan een goddelijke hint zijn over hoe de wonderlijke verschijning van enorme groepen vogels tot stand zal komen. Johannes beschreef precies wat hij zag, maar de vervulling van zijn visioen vereist niet dat de gebeurtenissen die hij zag ook letterlijk zullen verlopen.

Deel 11 - De zoektocht naar de tweede dood - deel 9

Het toneel van de strijd

“En ik nam het wilde beest waar en de koningen van de aarde en hun legers, verzameld om de strijd te voeren met Die zit op het paard en met Zijn leger. En het wilde beest wordt gearresteerd en met hem de valse profeet, die de tekenen voor zijn ogen doet, waarmee hij hen misleidt die het teken van het wilde beest krijgen en het beeld van hem aanbidden. De twee werden levend geworpen in het meer van het vuur, het brandende met zwavel. En de rest werd gedood met het zwaard van Die zit op het paard, dat komt uit Zijn mond; en alle vogels worden verzadigd door hun vlees”
(Openb. 19:19-21;SW).

Het strijdtoneel is verrassend kort als we denken aan de hoofdstukken die hier naar toe geleid hebben. Maar de hoofdstukken 20 en 21 gaan verder en laten zien dat deze grote overwinning niets anders is dan een verdere stap in een voortgaande opstijging naar een heerlijke toestand. Dit toneel is een voorbeeld van het gezag van Christus. De arrestatie en vastzetting van het beest en de valse profeet laten zien dat de grootste machten en gezaghebbers in alle koninkrijken van de mensheid moeten buigen voor Christus. De onmiddellijke afslachting van de massale legers laat zien dat Hij inderdaad de sleutels van de dood en hades bezit. Het bijeenbrengen van ontelbare groepen vogels laat Zijn controle over de natuur en het dierenrijk zien. En de eerste drie verzen van hoofdstuk 20, het volgende toneel, tonen Zijn macht over de Tegenstander, Satan, en alle boze geesten. Om deze dingen grondiger te verstaan moeten we overdenken wat Johannes zag, wat de dingen die Johannes zag betekenen, en wat het verschil is tussen wat hij zag en wat feitelijk zal gaan gebeuren.

Wat zag Johannes?

Wat zag Johannes? Johannes zag een zwaard komen uit de mond van de Ruiters, dat de legers sloeg, mogelijk met zelfs een enkele slag, ze allemaal dodend. Hij zag een engel, staande in zon, vogels bijeen roepend om het vlees te verslinden van de grote slachting. En hij zag een beest met zeven hoofden en tien horens gegrepen en in een poel van vuur geworpen worden. Daarna werd het andere beest, met horens als die van een lam en een stem als die van de draak, gegrepen en in de Poel des Vuurs geworpen, met het eerste beest. Deze twee dieren kronkelden in de vlammen. Niet in staat zichzelf uit het vuur te verwijderen, bleven ze daar tijdens de komende eras van het koninkrijk. Dat is wat Johannes zag. De legers stierven, maar het beest en de valse profeet werden levend in de Poel des Vuurs geworpen en zij bleven daar, levend. De legers die stierven waren van de natiën van de wereld die niet deel uitmaakten van het beest, hoewel ze onderschikt waren aan de invloed er van (Openb. 16:12-16). Dit verklaart waarom ze gedood werden, maar de natiën die het beest vormen, werden voor lange tijdsperioden gekweld.

Naar ons beste weten is de apostel Johannes de enige mens die ooit de Poel des Vuurs heeft gezien. En tenzij het Gods doel is dat iemand anders het visioen zal zien, is Johannes de enige geweest die een letterlijke Poel des Vuurs zal zien. Johannes zag twee vreemde beesten in de Poel geworpen worden. Maar, nogmaals, tenzij God dit visioen aan iemand anders laat zien, zal niemand dan Johannes ooit deze beesten zien. Wat zal dan gezien worden tijdens de verdrukkingen en de duizend jaren? Zij die dan leven zullen een politieke organisatie van natiën verzameld zien worden, die zal proberen de heiligen uit te roeien. Maar het zal een politieke organisatie zijn en niet een vreemd uitziend beest. En wat wordt uitgebeeld door de Poel des Vuurs? Hoe moet dat verstaan worden?

Denk nog eens na over het visioen. Eerst is er een beschrijving van Christus, maar het is figuurlijk en symbolisch, niet letterlijk. De manier waarop de legers in het visioen verslagen worden is niet feitelijk de manier waarop zij zullen sterven wanneer het visioen wordt vervuld. De beschrijving van hun dood is figuurlijk. Johannes zag in dit visioen veel witte paarden, hij zag zelfs groene paarden, maar ze waren deel van een visioen om ons in staat te stellen ons een beeld te vormen van een groot en machtig leger met de grootste en krachtigste Kapitein die hen leidt. Zij zijn figuurlijk.

En wat wordt bedoeld met de engel die in de zon staat (vv. 17,18)? Staat hij werkelijk in het vuur van de zon en roept hij echt naar de vogels op aarde, miljoenen mijlen ver weg? Of ... is de uitdrukking figuurlijk? Het antwoord is voor de hand liggend.

In de eerste drie verzen van hoofdstuk 20, die ook deel uitmaken van dit visioen, wordt Satan gezien als een draak. Ook dit is figuurlijk. De twee beesten - het wilde beest en de valse profeet - zijn figuurlijke acteurs in Johannes' visioen. Ze vertegenwoordigen natiën en menigten van mensen. De beesten zijn figuurlijk en de Poel des Vuurs is zeer zeker figuurlijk. De letterlijke vervulling er van zal iets anders zijn dan een *meer van vuur*. Vrijwel alles in heel het visioen wordt figuurlijk omschreven. Het is niet minder dan ongelofelijk dat zo'n groot deel van het

Christendom de Poel des Vuurs uit een visioen zou nemen, dat zo overweldigend figuurlijk is, en met alle macht volhoudt dat het letterlijk moet zijn.

We weten van geen verslagen uit de dagen van Alexander de Grote over een vierhoofdige luipaard met vier vleugels - dat zou een zeer opmerkelijk bezienswaardigheid zijn geweest! Niemand anders zag wat Daniël zag. Wanneer Johannes' visioen zal worden vervuld, zal niemand bij deze grote strijd door een geit vertrapt worden, of opgegeten door een beer of in een letterlijke Poel des Vuurs geworpen worden. De vraag die beantwoord moet worden is: "Hoe zal dit figuurlijke visioen vervuld worden?" Voordat deze vraag beantwoord kan worden, moeten eerst tegenwerpingen tegen de identiteit van de beesten opgelost worden. De oplossing van de identiteiten van de beesten in de Poel des Vuurs zal leiden tot de definitie van de Poel des Vuurs.

De identiteiten in de Poel des Vuurs

Johannes zag het zeven-hoofdige, tien-hoornige beest en het beest met de horens zoals van een lam en een stem als die van de draak, in een meer van vuur geworpen worden. Sommigen zullen tegenwerpen dat de taal van Openbaring 19:20 klinkt alsof gesproken wordt van twee individuen en niet van twee politieke conglomeraten. Hoe kan vastgesteld worden dat hier niet twee individuele figuren in beeld zijn?

Vers 20 zegt dat "de twee werden in de Poel des Vuurs geworpen." Er is hier niets om een antwoord vast te stellen voor de vraag. De woorden "de twee" kunnen net zo goed twee beesten als twee individuen beschrijven.

De context van Openbaring 19:11 tot en met 20:3 (en ook de ruimere context) geven sterk de voorkeur aan de interpretatie van twee beesten. De beschrijving van Christus is figuurlijk. Satan is gezien als een draak. De beesten komen wat karakter betreft gewoon veel meer overeen met de context dan twee individuele figuren. Op dit punt twee letterlijke wezens introduceren zou inconsequent zijn

Het wilde beest

Het woord "levend" in vers 20 voegt essentiële informatie toe aan de context. Ten eerste bevestigt het dat de Poel des Vuurs figuratief is. De legers stierven letterlijk bij het gesproken bevel van de Ruiters op het witte paard. In tegenstelling hiermee worden de beesten niet alleen in de Poel des Vuurs geworpen, maar zij gaan daar verder met leven gedurende lange perioden van tijd. Johannes zou mogelijk gezien kunnen hebben dat de beesten in het vuur geworpen werden en daar door de vlammen verteerd worden. Maar deze beesten bestaan in dit vuur doorheen de duizend jaren, doorheen de tijd van het grote witte troon oordeel en vervolgens in het volgende tijdperk. Dit komt precies overeen met wat gebeurt met de natiën die het beest vormen. Zij worden tijdens deze tijdsperioden gekastijd.

Zij die het beest aanbaden en het teken er van ontvingen maken deel uit van het samengesteld geheel dat het beest is. Zij zullen gekweld worden "in vuur en zwavel," en "de rook van hun kwelling stijgt op voor de eonen van de eonen" (Openb. 14:9-11;SW). Dit is dezelfde beschrijving van kwelling en hetzelfde

tijdsbestek als wordt toegepast op het beest en de valse profeet. De grote prostituee is ook een samenstelsel van vele volken. Haar kwelling wordt beschreven met dezelfde termen van chronologie (Openb. 19:3).

De “schapen en bokken” passage (Matt. 25:31-46) is een van de meest definiërende over dit onderwerp. In het deel over *Identiteiten* werd gezien dat de “Tegenstander en zijn boodschappers” een term is die verwijst naar “Satan en zijn boodschappers.” Ze worden uit de hemel geworpen (Openb. 12:7-9), op de aarde. Daarna namen ze de vorm aan van het beest en de valse profeet (Openb. 12:17-13;15). Het “aionische vuur” van Mattheüs 25:41 is letterlijk “aionische kastijding” (Matt. 25:46). “Kastijding” is de vertaling die de voorkeur heeft en meer accuraat is. “Straf” is een armzalige weergave van het Grieks (kolasis). Aangezien de Poel des Vuurs het “aionische leven” is waarin de Tegenstander en zijn boodschappers zijn geworpen, lijkt het redelijk dat dit het “aionische vuur” is dat voor hen is gereed gemaakt (Matt. 25:41). De passage in Mattheüs leert ons dat de volkeren in deze kastijding terecht komen. Het werpen van het beest en de valse profeet in de Poel des Vuurs is feitelijk een visionaire afbeelding van het heerlijkheidstroon oordeel in Mattheüs 25.

Om allerlei praktische redenen wordt het onbelangrijk of het beest en de valse profeet die in het visioen worden gezien, gezien werden als beesten of individuen. De natiën die samen het politieke systeem vormen dat bekend staat als het beest, zullen in de kastijding komen die voor Satan, het beest en de valse profeet bereid is. We vinden het politieke systeem van het beest terug in de Poel des Vuurs, ongeacht hoe “de twee” van Openbaring 19:20 worden geïnterpreteerd.

Het gedeelte over Identiteiten hield zich ook bezig met de vraag of het wel of niet mogelijk is dat geestelijke wezens in letterlijk vuur gekweld kunnen worden. De conclusie aan het einde was “nee” - geestelijke wezens kunnen niet door letterlijk vuur gekweld worden. Sommige commentatoren houden het er op dat de twee individuele hoofdfiguren, het beest en de valse profeet, bovenmenselijk zijn, en de vlammen kunnen doorstaan. De term bovenmenselijk wordt echter over het algemeen niet gedefinieerd. Iemand heeft gezegd dat het verrichten van wonderen en de uitspraak dat het beest stierf en weer tot leven kwam (Openb. 17:8-11), aantoont dat het bovenmenselijk is. Maar de apostelen en anderen verrichtten wonderen. Lazarus en anderen werden uit de doden opgewekt. Niemand van hen is ooit bovenmenselijk genoemd. De Schrift spreekt van twee lichamen: (1) lichamen van vlees, afhankelijk van de aarde en de atmosfeer, en (2) hemelse lichamen (1 Kor. 15:45-49). Het vleselijk lichaam sterft in letterlijk vuur, kwelling snel tot een einde brengend. Het hemels lichaam kan niet door letterlijk vuur aangetast worden. De term bovenmenselijk is slechts een verzinsel dat wordt gebruikt om een probleem te omzeilen. Het lost niets op. De term bovenmenselijk, echter, doet een vinger wijzen naar een van de belangrijkste oorzaken achter de misverstanden over de Poel des Vuurs. Mensen denken traditioneel aan individuen die in de Poel des Vuurs geworpen worden. De valse leer van kwelling in letterlijk vuur bestaat al zo lang, dat de context van het boek over het hoofd wordt gezien, en men heeft vergeten dat Johannes in werkelijkheid figuurlijke representaties zag toen hij het visioen waarnam.

Deel 12 - De zoektocht naar de tweede dood (10)

"Hij" of "het"?

De sterke neiging om het beest en de valse profeet als individuen te beschouwen, als persoonlijke wezens, en niet als samengestelde beesten, is een subjectieve interpretatie, en niet een objectieve conclusie die is gebaseerd op wat Johannes heeft geschreven. Hierna volgen vier redenen waarom deze interpreterende sprong zo gemakkelijk en vaak door studenten van Engelse vertalingen wordt gedaan.

(1) Johannes sprak in een paar van zijn geschriften over de Antichrist. De Antichrist wordt gewoonlijk geïdentificeerd als “de man van wetteloosheid,” “de zoon van de vernietiging”(2 Thess. 2.3), en met identiteiten in Daniël. Deze persoonlijke en menselijke identiteiten zijn ook door vele commentatoren in Openbaring geïdentificeerd geworden met het beest en de valse profeet. Het kan heel wel waar zijn dat de Antichrist met de beesten van Openbaring geïdentificeerd kan worden. Het is hier niet de bedoeling een van die interpretaties te ondersteunen of in diskrediet te brengen. Maar geen van de beesten zou geïdentificeerd moeten worden als een enkele, individuele persoonlijkheid. Johannes' zicht op de zaak in het visioen had een veel breder bereik. Soms worden individuele koningen genoemd, maar alleen wanneer hun daden van leiderschap de daden van het beest kenmerken. Maar de beesten zijn samengestelde systemen die volken en natiën vertegenwoordigen als een eenheid die door Satan wordt gedomineerd, en Johannes ziet ze altijd als beesten, niet als individuele mensen. De bekendheid van de lezer met de populaire beelden van de Antichrist, en de volgende drie redenen, maken het een eenvoudige zaak om zonder verschuldigde oorzaak van beest naar persoon te springen.

(2) Voor het Engelse denken zijn **draken**, **slangen** en wilde **beesten** dingen. Het voornaamwoord dat hen representeert is noch *hij* noch *zij*. Het voornaamwoord dat deze schepselen vertegenwoordigt is *het*. In de *New American Standard Version* wordt het voorafgaande voornaamwoord vertaald met de voornaamwoorden *hij*, *hem*, *wie*, *van wie*, *zij* (mv) en *hen*, 76 maal in de hoofdstukken 12 tot 20 in Openbaring. De *New International Version* doet hetzelfde 71 maal in deze zelfde passage van de Schrift. De *King James Version* doet het zelfde 67 maal in deze passage. Aangezien het beest, het tweede beest (de valse profeet genaamd), en de draak, aangewezen in de Schrift, leidend naar de Poel des Vuurs, zo'n 70 maal worden aangeduid door mannelijke persoonlijke voornaamwoorden, is het dan een wonder dat de lezer het zicht verliest op het visioen zoals Johannes dat zag? De *Revised Standard Version* (RSV) verwijst consistent naar de draak als een *hij*, maar verwijst consistent naar de beesten als *het*. *Today's English Version* en de *New World Translation* (NWT) neigen de benadering van de RSV te volgen. De NWT verschilt daarin dat ze ook de voorafgaande voornaamwoorden voor de draak met *het* vertaalt, waar de context het duidelijk schijnt te maken dat de draak Satan vertegenwoordigt. De *Concordant Version* handhaaft het juiste geslacht van de voornaamwoorden zoals die door de tekst en aanvaardbaar Engels vereist worden. Maar, ook dit kan misleidend werken.

(3) *Valse profeet* is een benaming die wordt gegeven aan het tweede wilde beest van Openbaring 13. Deze term komt slechts drie maal voor in Openbaring en het is de context van de laatste plaats waar het voorkomt die bewijst dat de valse profeet dezelfde is als het beest van het land (vergelijk Openb. 13:12 en 19:20). De term *pseudoprofeet*, of valse profeet, is mannelijk van geslacht. Dit zou de correcte weergave van het bijhorende voornaamwoord als *hij* moeten geven. Maar de valse profeet, in Johannes' visioen, is nog steeds een beest - een *het*. De lezer moet zich bewust zijn dat *hij*, wanneer gebruikt voor de valse profeet, gelijk staat aan *het* in onze taal, alles te danken aan de context.

Een soortgelijke situatie komt voor met de draak. Johannes zag in het visioen Satan, de Tegenstander, niet als een persoonlijk wezen. Hij wordt altijd gezien als een draak of slang. Dat is de reden waarom hij de uitleggende identificatie toevoegt, zijn lezers informierend dat de draak die hij in het visioen ziet, Satan vertegenwoordigt (Openb. 12:9; 20:2). Maar de populaire vertalingen vertalen het voornaamwoord voor draak met *hij* en niet met *het*. In Openbaring 20:3 worden *hij* en *hem* correct gebruikt waar hun antecedent een slang of de Tegenstander of Satan is. Maar zelfs daar is het de draak die door Johannes in het visioen wordt gezien. Contextueel zou het misleidend zijn. De gemiddelde lezer zal zich niet deze zaken bewust zijn en de subtiele invloed die zij hebben op zijn gedachten en interpretatie van de Schrift.

(4) Het Engels heeft geen meervoudig onzijdig voornaamwoord voor de derde persoon. Met andere woorden, het Engels heeft geen meervoudig onzijdig voornaamwoord voor *zij* of *hen* - een meervoudig *het*. Wanneer beide beesten worden genoemd, is het Engelse [vertaald,WJ] voornaamwoord dat wordt gebruikt *zij*, of *hen*, gewoon omdat er geen ander woord is om te gebruiken. Als het Engels naar beide beesten zou verwijzen en het correcte geslacht weergeven, zouden ze *de beesten* moeten schrijven, en niet *zij*. En dat doen betekent dat het geen vertaling zou zijn.

De valse profeet

“En het wilde beest wordt gearresteerd en met hem de valse profeet, die de tekenen voor zijn ogen doet, waarmee hij hen misleidt die het teken van het wilde beest krijgen en het beeld van hem aanbidden. De twee werden levend geworpen in het meer van het vuur, het brandende met zwavel” (Openb. 19:20;SW).

Zijn we ons het belang bewust van het onderstreepte deel van dit vers en het doel er van in de context? Wat is beeld dat we ons voor ogen stellen wanneer we deze beschrijving lezen? In Openbaring verwijst de term *valse profeet* altijd naar het tweede wilde beest, dat opkwam uit het land (Openb. 13:11). Openbaring 19:20 is de enige passage die ons vertelt dat de valse profeet en het wilde beest dat opkwam uit het land dezelfde zijn. De eerste vermelding van de term valse profeet is in Openbaring 16:13. Daar zag Johannes de draak, het wilde beest en de valse profeet. Uit hun monden kwamen onreine geesten. Deze demonische geesten leken op kikkers. Het was hun taak de legers van de aarde te mobiliseren tegen de Ruiters op het witte paard. Zo is het op bevel en gezag van de draak, het beest en de valse profeet dat de legers bijeen worden gebracht. Aangezien de scene in hoofdstuk

negentien de grote slag is wanneer al deze legers bijeen gebracht worden, is het passend deze scene van de draak, het wilde beest en de valse profeet met kikkerdemonen die uit hun monden komen in herinnering te roepen, wanneer we nadenken over hun verwijzing naar de Poel des Vuurs. De drie die gezien worden bij het bijeen roepen van de legers van de aarde in hoofdstuk zestien, zijn dezelfde drie die in de Poel des Vuurs geworpen worden en in de ondergedompelde chaos in de hoofdstukken negentien en twintig. Ons dit bewust maken zal helpen in het verkrijgen van een correct beeld in ons denken van wat Johannes zag.

Johannes identificeert de valse profeet op het moment dat hij (eigenlijk: het) in de Poel des Vuurs geworpen wordt. De beschrijving waarmee hij het identificeert is dezelfde beschrijving van de daden er van die werd gegeven toen het als een wild beest werd geïntroduceerd, opkomend uit het land. Dit bevestigt dat wat Johannes waarnam in het visioen, twee wilde beesten was, die in een Poel des Vuurs geworpen werden; niet twee individuen.

Wat zal er te zien zijn tijdens de koninkrijks eras?

Zoals opgemerkt heeft alleen Johannes deze wilde beesten als beesten gezien. Het is mogelijk dat het beeld dat gemaakt en aanbeden zal worden tijdens de verdrukking, kan lijken op wat Johannes zag (Openb. 13:14,15), maar er is geen reden om te verwachten dat iemand anders ooit deze beesten zal zien.

Aangezien de Poel des Vuurs figuurlijk is, rijst de vraag: Wat zal de letterlijke vervulling van de Poel des Vuurs zijn? Wat zullen de mensen die leven tijdens die eras zien? Er zijn vele letterlijke profetieën die naar deze tijd verwijzen. Een aantal daarvan komt uit Jesaja.

“En zonen van een vreemdeling bouwen jouw muren en hun koningen zullen jou dienen, want in Mijn toorn sloeg Ik jou, maar in Mijn aanvaarding heb Ik mededogen met jou. En jouw poorten staan voortdurend open, bij dag en bij nacht. Zij zullen niet gesloten worden om het vermogen van de natiën tot jou te brengen, en hun koningen zijn het die geleid worden. Want de natie en het koninkrijk die jou niet zullen dienen zullen vergaan, en die natiën zullen zeker verlaten zijn. En vreemden staan en grazen jullie schaapskudden en zonen van de buitenlander zijn jullie boeren en jullie wijngaardeniers. En jullie, jullie zullen priesters van JAHWEH genoemd worden, dienaren van onze Elohim zal men jullie noemen. Jullie zullen het vermogen van de natiën eten en in hun heerlijkheid zullen jullie je omkleden”
(Jes. 60:10-14; 61:5,6;SW)

Zacharia voegt toe:

“En het gebeurt dat wie van de families van het land niet zal opgaan naar Jeruzalem om de Koning te aanbidden, JAHWEH van menigten, dat over hen de neerslag niet zal komen”
(Zach. 14.17;SW).

Tijdens de duizend jaren zal de wereld de natiën zien in dienstbaarheid en onderschikking aan een geestelijk vernieuwd Israel. De zwaarte van de ontberingen

die door iedere natie verduurd zullen worden, zullen zijn naar hun oordeel bij de heerlijkheidstroom. (Matt. 25:31-46).

De ijzeren oven en de Poel des Vuurs

De onderwerping van de natiën aan Israel zal de letterlijke vervulling zijn van de Poel des Vuurs. Deze naam, de Poel des Vuurs, is een passende bestemming voor de onderschikking van de natiën, wanneer die vergeleken wordt met de naam van Israels eerdere slavernij. “En JAHWEH nam jullie en Hij bracht jullie uit de ijzeren smeltpot van Egypte, om voor Hem tot een volk van het lotdeel te worden, zoals in deze dag.” (Deut. 4:20, SW; vergelijk met 1 Kon. 8:51; Jer. 11:4; Jes. 48:10 “smeltkroes van vernedering”). Niemand gelooft dat Israel letterlijk in een ijzeren oven of smeltkroes was in Egypte. De holocaust van de tweede wereldoorlog was een ander geval. Maar “ijzeren oven” is de term die God gebruikte om Israels kwelling in de steenfabrieken van Egypte te beschrijven. Er was geen oven. De stenen werden in de zon gedroogd. Als “ijzeren oven” een passende term is om de slavernij en beproeving van Israel in Egypte te beschrijven, is “Poel des Vuurs” dan een te ongebruikelijke term om de slavernij en onderschikking van de natiën tijdens Israels heerschappij van strikte rechtvaardigheid te beschrijven? Zeer zeker niet!

Johannes’ presentatie begrijpen

Het zijn van een ontvanger van visioenen door goddelijke onthulling is zeldzaam. Er is geen handboek, anders dan details die in de Bijbel zijn bewaard, om te helpen bij het verstaan van deze visioenen. Toch kunnen een paar behulpzame gevolgtrekkingen worden gedaan. Het schijnt dat Johannes heel het visioen zag voordat hij ook maar iets had geschreven. Bijvoorbeeld: de tweede dood wordt zeer vroeg in het boek genoemd (Openb. 2:11), hoewel ze pas als deel van het visioen wordt gezien of genoemd in het 20e hoofdstuk. Na het zien van het visioen in het geheel, met goddelijke inspiratie en totale herinnering, schreef Johannes op wat hij had gezien en wat hem was opgedragen te schrijven. Johannes levert vrijelijk details naar mate het visioen voortschrijdt, vaak vooruitlopend op dingen die later in het visioen zullen gebeuren. Het visioen staat vol met gedetailleerde contrasten.

Johannes gebruikt het woord *waarnemen* wanneer hij verband legt met het visioen. Hij verstond al deze dingen verstandelijk. Zijn waarneming was niet beperkt tot alleen visueel waarnemen. Hij noemt ook de tijdelementen die tijden inhouden, hoewel zijn waarneming van deze dingen mogelijk in dagen of uren of zelfs momenten kan zijn gecompleteerd. Dit aspect van timing en duur is behulpzaam bij het bepalen of de Poel des Vuurs ooit veranderd.

Het visioen wordt voortgezet

Aan het einde van de duizend jaren, en nadat de draak de opstand heeft geleid, werd hij “geworpen in het meer van het vuur en zwavel, waar ook het wilde beest en de valse profeet zijn. En zij zullen dag en nacht beproefd worden, voor de duur van de aionen van de aionen” (Openb. 20:10;SW). Dit vers laat het geestelijke wezen zien, Satan, die geplaatst wordt “waar ook het wilde beest en de valse

profeet zijn”. De plaats die het beest en de valse profeet hebben bezet tijdens het millennium, is dezelfde als die welke zij zullen bezetten in de daarop volgende aion. En het is dezelfde plaats waarheen Satan gaat - een plaats waarin ook hij onderschikt zal worden aan Christus en God. Omdat de plaats dezelfde is voor het beest en de valse profeet tijdens beide aionen, bestaat de bewering dat er geen belangrijke verandering zal zijn in de Poel des Vuurs aan het einde van het millennium of tijdens de laatste aion. In ieder geval is er geen verandering waar het betrekking heeft op het beest, de valse profeet en Satan. Zal er een verzachting zijn in de Poel des Vuurs wanneer die *de tweede dood* wordt genoemd bij de grote witte troon? Dat zal afhangen van de aard van de heerschappij die uitgaat van de grote witte troon.

Deel 13 - De zoektocht naar de tweede dood (11)

De straffen van de gelijkenissen

Tijdens Zijn bediening sprak de Heer een aantal gelijkenissen uit die verband houden met het koninkrijk. De straffen van de gelijkenissen worden volkomen verkeerd verstaan wanneer gezegd wordt dat ze zouden verwijzen naar een hel met letterlijk vuur en onuitspreekbare kwelling. Maar waar verwijzen ze dan wel naar?

Hades

Hades komt in de gelijkenissen slechts één maal voor als straf - in de gelijkenis van de rijke man en Lazarus. De toepassing die uit deze gelijkenis volgt, zoals eerder al genoemd, houdt verband met het nationale Israel dat in de huidige era lijdt onder het antisemitisme. Er is geen vuur of letterlijke kwelling in hades. Christus' uitbeelding er van in de gelijkenis was figuurlijk, om te passen bij de dood van de rijke man en Lazarus, die ook figuurlijk was. Zoals de context van Lukas' verslag laat zien, vertegenwoordigen de rijke man en Lazarus beide grote groepen mensen. Het is een natie die sterft, niet individuen. Deze gelijkenis verschilt van de anderen die volgen omdat ze verwijst naar Israel tijdens de interim periode, voordat Christus komt. De andere verwijzen naar het koninkrijk in de latere eras.

Buitenste duisternis

Buitenste duisternis is het tegendeel van *innerlijk licht*. Is het innerlijke licht niet dat waarvan Jesaja profeteerde? “Sta op, wees helder, want jouw licht is gekomen, en de heerlijkheid van JAHWEH straalt op jou! Want zie!, duisternis zal het land bedekken en somberheid de volkstammen. Maar op jou zal JAHWEH stralen en Zijn heerlijkheid zal over jou gezien worden. En de natiën gaan bij jouw licht en koningen bij de helderheid van jouw straling” (Jes. 60:1-3;SW).

Ook Johannes sprak over innerlijk licht, zeggend: “En de natiën zullen bij haar licht wandelen en de koningen van de aarde dragen hun heerlijkheid in haar. En haar poorten zullen zeker niet gesloten zijn, want er zal daar geen dag of nacht zijn” (Openb. 21:24,25;SW).

Uit deze passages wordt het duidelijk dat de *buitenste duisternis* (Matt. 8:12; 22:13; 25:30) betekent dat men buitengesloten is van de gezegendheid van het koninkrijk, terwijl anderen vrijelijk binnen mogen gaan. En deze buitenste duisternis is zeker een toestand waarin mensen bewust bestaan, anders zou hun wroeging niet beschreven kunnen worden als “weeklagen en knarsen van tanden”.

Afgesneden

“En hij zal hem afsnijden en zijn deel zal hij toewijzen aan de hypocrieten” (Matt. 24:45-51; Luk. 12:41-46), is een andere veroordeling die verwijst naar het verlies van koninkrijksvoorrechten. Er zijn talrijke passages in de Pentateuch waarin een overtreder van een wet of iemand die onrein was geworden afgesneden werd van de natie Israel, of afgesneden van de gemeente. In deze gevallen werd de persoon beschouwd als een vreemdeling en had hij geen deel aan de natie in hun huidige relatie met Jahweh of in het toekomstige koninkrijk. Het houdt niet in dat ze gedood werden. Ze verloren de toegang tot de tabernakel, offers en ceremonieën van de wet. Deze parabolische zinsnede is vergelijkbaar met die toestand. De hypocrieten worden niet toegelaten in de zegen van koninkrijksburgerschap. Zij staan buiten. Zij van Israel die leven tijdens de tijden van het koninkrijk, maar niet toegestaan worden burgers van het koninkrijk te zijn, worden *afgesneden*.

Weeklagen en knarsen van tanden

Weeklagen en knarsen van tanden is een uitdrukking die iemand uitbeeldt die een onuitspreekbaar verlies heeft geleden. Denk aan de Joden die devoot waren in hun religie (maar niet in hun hart) en verwachtten dat hun Messias zou komen. Generatie na generatie van Joden was gekomen en gegaan. Uiteindelijk kwam de Messias, maar Hij werd niet erkend. Wanneer Hij terugkomt zullen weinigen klaar zijn. Denk aan de gevoelens van die uitverkoren mensen wanneer ze buiten staan, de heerlijke pracht waarnemend waaraan zij deel hadden kunnen hebben. Hen was altijd verteld dat het zou komen, en tot op zekere hoogte hadden zij het geloofd. Maar toen het eindelijk kwam, met een heerlijkheid die alles wat zij gedacht hadden verre overtrof, ondervonden ze dat ze buitengesloten waren. Natuurlijk zullen zij weeklagen en hun tanden knarsen over hun verlies.

De vurige oven

De gelijkenissen van het sleepnet en de dolik (Matt. 13:24-30, 36-43. 47-41) werden eerder al genoemd onder het kopje *Koninkrijksvuur*. Zoals met de kastijding die hierboven besproken werd, is het een toestand van bewustzijn en kastijding.

Op wie zijn de gelijkenissen van toepassing?

Zijn de gelijkenissen die de Heer sprak toepasbaar op de mensen die ze hoorden? Zullen die ongelovige Joden van de eerste eeuw in de buitenste duisternis geworpen worden, of moeten deze passages alleen toegepast worden op hen die leven ten tijde van de wederkomst van de Heer? In Openbaring lezen we dat alleen het gelovig deel opgewekt wordt bij het begin van de duizend jaren. De ongelovige Joden van voorbije eeuwen zijn tijdens het millennium dood. Hier is de zaak: ongelovige Joden zullen opgewekt worden voor de grote witte troon, maar indien

de tweede dood een letterlijke dood zou zijn, zouden ze opnieuw sterven zonder ooit het koninkrijk te hebben gezien. Dus moet de vraag gesteld worden: Wanneer zullen ze ooit getuige zijn van de koninkrijksheerlijkheid? Wanneer zullen ze buiten geworpen worden of afgesneden worden of weeklagen en hun tanden knarsen? De gelijkenissen vragen er om dat deze dingen ervaren worden tijdens het koninkrijk.

Deze gelijkenissen zijn *speciaal* toepasbaar op de generatie tot wie ze gesproken werden. De enige geschikte tijd waarin die generatie getuige kan zijn van de koninkrijksheerlijkheid, zal zijn volgend op het grote witte troon oordeel. Aangezien zij op dat moment in leven moeten zijn, moet de tweede dood figuurlijk zijn. Anders zou de enig mogelijke tijd dat zij van enige gebeurtenis van het koninkrijk getuige kunnen zijn, zijn tijdens de tijd dat hun oordeel uitgesproken is voor de troon.

Oordeelsstraffen worden niet voor de balie van de rechter uitgevoerd, zeker niet als de duur van de straf een aanzienlijk deel van de tijd overspant. De tweede dood is op zich de straf van het oordeel. En als het dat niet zou zijn, waarom zou dan iemand er in geworpen worden? Indien het kruis God en mens verzoend zou hebben, en indien oordeel plaatsvindt om al het verkeerde in iemands leven te corrigeren, waarom zou dan, na alles wat bereikt is, iemand nog gedood moeten worden? Indien het oordeel van hen bij de grote witte troon daar voltooid zou zijn (wat niet het geval is), dan is levendmaking het enige dat nog overblijft om te doen - onsterfelijk gemaakt worden. Zij zouden dan verder vooruit geschoven zijn in Gods doelstelling voor hen dan gelovigen vandaag, die geleefd hebben en gestorven zijn. Hedendaagse gelovigen wachten nog steeds op een oordeel nadat zij opgestaan zijn. De tweede dood moet een straf zijn die bij de grote witte troon uitgesproken wordt.

Verder licht op deze gedachten wordt gegeven door een passage in Lukas, waar de Heer Zijn opmerkingen rechtstreeks richt tot Zijn toehoorders:

“Dan zouden jullie beginnen te zeggen: 'Wij aten en wij dronken voor uw ogen en u leerde in onze markten!' En Hij zal verklaren, tot jullie zeggend: 'Ik ben met jullie niet bekend. Van waar zijn jullie? Trek je van mij terug, alle werkers van ongerechtigheid! Er zal geweest zijn en knarsen van tanden, wanneer jullie Abraham en Izaäk en Jakob zouden zien en al de profeten in het koninkrijk van God, maar jullie buiten geworpen zijn. En zij zullen komen van oost en west en van noord en zuid en zij zullen tot rust gebracht worden in het koninkrijk van God” (Luk. 13:26-29;SW).

Wanneer zullen de ongelovige Joden van de eerste eeuw Abraham, Izaäk en Jakob zien in het koninkrijk? Zij zullen dood zijn tijdens de duizend jaren. Is de era van de tweede dood niet de meest waarschijnlijke tijd? Is er enig ander tijd waarin zij koninkrijksburgers kunnen zien, die de voordelen er van genieten, terwijl zij buiten gesloten zijn? En opent dit niet een venster naar een breder verstaan van de tweede dood? Het is zeer redelijk dat de uitdrukkingen “afgesneden,” “geworpen in de buitenste duisternis,” “weeklagen en knarsen van tanden,” en andere uitdrukkingen die door Christus werden gebruikt in de gelijkenissen, alle beschrijvingen zijn van de toestanden waarin velen zullen gaan na het grote witte troon oordeel. Men zou dan verwachten dat zulke zinsneden synoniem zijn met

“tweede dood.” En dan zou gevonden kunnen worden dat de Schrift heel veel te zeggen heeft over de tweede dood.

Deel 14 - De zoektocht naar de tweede dood (12)

De tweede dood en taalzaken Letterlijke limieten en vrijheid in figuren

“Dit is de tweede dood - de Poel des Vuurs ... de poel die brandt met vuur en zwavel” (Openb. 20:14; 21:8). Dit is de geïnspireerde definitie. Een letterlijke interpretatie van de Poel des Vuurs zal overeenkomen met een letterlijke interpretatie van de tweede dood. Letterlijk vuur doodt, en heeft een letterlijke dood ten gevolg. Een figuurlijke interpretatie van de Poel des Vuurs zal overeenkomen met een figuurlijk verstaan van de tweede dood. Figuurlijk vuur doodt niet, en een toestand die figuurlijk dood genoemd wordt zou een toestand kunnen zijn waarin kwelling voorkomt. Dingen en ervaringen kunnen figuurlijke namen gegeven worden. Bijvoorbeeld: het babysitten van een verwend kind zou een vuurdoop genoemd kunnen worden. Maar de ervaring zelf kan niet figuurlijk zijn. Wat er ook ervaren wordt is echt en letterlijk, of het er opgeplakte label letterlijk of figuurlijk is. De kwelling moet echt zijn, maar het kan figuurlijk beschreven worden als dood.

Aionisch leven en de tweede dood

De Bijbel spreekt nooit van eeuwig leven voor gelovigen, ondanks het veelvuldig voorkomen van deze term in de populaire vertalingen. Ze spreekt van aionisch leven. Aionisch leven zal eindeloze onsterfelijkheid zijn, of beter: worden, maar de term brengt veel rijkere zegeningen dan simpele eindeloosheid of eeuwigheid. Aionisch leven is het “leven van de aion,” of “leven dat verband houdt met de aion.” De Schrift, vooruit kijkend naar het geprofeteerde koninkrijk, ziet dat koninkrijk als bestaande in een tijd of aion die onderscheiden is van die uit het verleden. Leven in de aion van het koninkrijk, burger zijn van het koninkrijk en het genieten van alle voorrechten en zegeningen van het koninkrijk, is aionisch leven hebben. Misschien werd het wel het beste uitgedrukt door de Heer, toen Hij zei: “Ik kwam opdat zij leven zullen hebben en zij het in overvloed zullen hebben” (Joh. 10:10;SW).

Het tegengestelde van leven is dood. Voor dagelijks gebruik is deze stelling waar genoeg. Het zou moeilijk zijn twee andere woorden te vinden die zulke beeldende, diepe en betekenisvolle contrasten uitdrukken als leven en dood. Maar er moet aan gedacht worden dat aionisch leven niet het enige leven is tijdens de koninkrijksaionen. Menigten van ongelovigen zullen het koninkrijk binnen gaan door de verdrukking en nog steeds dezelfde sterfelijkheid bezitten waarin zij leefden voordat de fase van het koninkrijk kwam. Van hen wordt niet gezegd dat ze

aionisch leven hebben, ook al zullen ze tijdens die aion in leven zijn. Alle doden zullen opgewekt worden bij de grote witte troon tijdens de koninkrijksaionen, maar er wordt niet gezegd dat zij die in de Poel des Vuurs geworpen worden aionisch leven hebben, ook al zullen ze in leven zijn tijdens de koninkrijksaionen.

Aangezien het leven van de getrouwen in het koninkrijk het label aionisch leven heeft, zou het niet een onnatuurlijk beeld zijn om het bestaan van de ongelovigen en boosaardigen als een soort dood te labelen. En aangezien aionisch leven niet een absolute term is (omdat ander leven er samen mee bestaat), moet ook de contrasterende figuurlijke term niet absoluut zijn. Of om het rechtuit te zeggen, het is niet noodzakelijk dat de tweede dood ook dood betekent in de absolute en letterlijke zin, in het bijzonder omdat het wordt toegepast op hen die niet genietters zijn van aionisch leven.

Bovendien, in de context waarin Johannes de tweede dood definieert, zijn het zij die niet geschreven staan in het boek des levens die in de tweede dood geworpen worden. Daarom is de tweede dood, tot op zekere hoogte, een antithese voor het boek des levens. Het contrast maakt de naam passend en toepasbaar.

De kracht van figuren

“Amen! Amen! Ik zeg jullie: wie Mijn woord hoort en Die Mij zond gelooft, heeft aionisch leven en komt niet in het oordeel, maar is overgegaan uit de dood, in het leven” (Joh. 5:24;SW). “Wij hebben waargenomen dat wij voortgekomen zijn uit de dood in het leven, want we hebben de broeders lief. Wie niet liefhebben blijven in de dood” (1 Joh. 3:14;SW). De eerste passage is een citaat van Christus, de tweede is een toepassing door Johannes. Johannes maakt regelmatig gebruik van deze figuurlijke weergaven van leven en dood, en Johannes stelt ons de term “tweede dood” voor ogen.

Deze passages zijn alleen waar wanneer ze verstaan worden in hun bedoelde betekenis. De gelovige is een punt in zijn leven voorbij gegaan, waarna hij zeker is van het genieten van aionisch leven; maar hij ervaart dat leven nog niet. Ook al ervaart hij een verandering in houding, die weerspiegeld wordt in zijn gedrag, hij ervaart aionisch leven nog niet. Alleen in geest, niet in volheid, kan iemand het leven van een aion ervaren terwijl dat leven nog toekomstig is. Op dit moment kunnen slechts de eerste vruchten van verwachting genoten worden. De gelovigen ten tijde van het spreken van de Heer waren nog niet uit de dood opgestaan. Zij waren niet in letterlijke zin uit de dood voortgekomen. Wat betreft hun toekomst, zij waren het punt voorbij gegaan in hun ervaring toen het zeker werd dat zij uit de doden op zouden staan om te genieten van aionisch leven. Wat betreft hun huidig leven, waren zij aangeland op de plaats waar hun verwachting zeker verankerd was op de belofte van wat zeker zou gaan gebeuren.

Waarom gebruiken Christen en Johannes dit soort taal? De dood is een onbewuste toestand - vergetelheid. In leven is er bewustzijn van zelf en de omgeving, van emotionele, intellectuele en morele gebieden. Welke twee andere woorden zouden zo'n samenhangend contrast kunnen beschrijven? Leven en dood zijn fundamenteel en bekend voor de mensheid. Ze leveren een krachtig en helder beeld van de tegenstelling tussen leven met God en leven zonder God. Niet is alleen is het juist

dat zo'n levendig contrast zou worden gebruikt, maar de afgestompte waarneming van de mensheid van waarheid maakte het nodig dat de sterkst mogelijke termen worden gebruikt. De kracht van een figuur wordt gerechtvaardigd door het belang van de zaak.

Metaforen en de tweede dood

“Dit is de tweede dood - de Poel des Vuurs” (Openb. 20:14;SW). Deze definitie van de tweede dood wordt uitgedrukt in de vorm van een metafoor. Een metafoor is een spraakfiguur waarin van het ene ding gezegd wordt dat het een ander is. Een metafoor is niet bedoeld om letterlijk waar te zijn. Ze is bedoeld om op een effectieve manier een gedachte over te brengen door soortgelijke kenmerken van verschillende dingen te vergelijken. Christus zei: “Ik ben de deur” (Joh. 10:9). Deze metafoor brengt op levendige wijze de gedachte over dat Christus de weg of het middel is via welke de mens binnen gaat in het leven. De gedachte van deze metafoor is helder, ook al is de uitspraak niet letterlijk waar, noch bedoeld om als zodanig verstaan te worden. Maar in het geval van de tweede dood is de metafoor voor velen mistig, omdat ze overschaduwd wordt door vooringenomen ideeën over de dood, die een objectieve inschatting van het figuur verhinderen.

Metaforen hebben aan het begin gestaan van grote geschillen. Een andere metafoor “Dit is Mijn lichaam, dat ten behoeve van jullie verbroken wordt” (1 Kor. 11:24;SW), is verkeerd geïnterpreteerd om de basis te vormen transsubstantiatie. Een zelfde, incorrecte, benadering die bittere geschillen over het lichaam van Christus van brandstof heeft voorzien, is veel weidser toegepast op de metafoor van de tweede dood om die te interpreteren als eeuwige dood in een bewust foltering.

Moeten de zelfstandige naamwoorden van een metafoor letterlijk verstaan worden?

E.W. Bullinger, in zijn vermaarde werk “Spraakfiguren gebruikt in de Bijbel” schreef: “De twee zelfstandige naamwoorden [van een metafoor] ... moeten altijd in hun absoluut letterlijke betekenis genomen worden, want anders kan niemand vertellen wat ze betekenen” (p. 736, Baker Book House, 1978). De bedoeling van deze uitspraak is duidelijk. Het is door bewustwording van letterlijke dingen en hun kenmerken dat we de basis voor het verstaan van een figuur hebben. Bullinger's opmerking is een gegeneraliseerde uitspraak die waar is in bedoeling en methode, maar er zijn gevallen die een uitzondering op de regel vormen. En zelfs wanneer de zelfstandige naamwoorden letterlijk verstaan worden, is de metafoor als geheel niet in betekenis beperkt tot de betekenis van de letterlijke zelfstandige naamwoorden. Jezus zei tot Zijn discipelen: “Jullie zijn het licht van de wereld” (Matt. 5:14). Zoals licht leven en bewustheid van dingen brengt naar de wereld, zo brachten de discipelen, door hun gedrag en communicatie, echt leven en bewustwording van de waarheid naar de mensenwereld. Maar het gedrag en communicatie van de discipelen was geen letterlijk licht.

De metafoor van de tweede dood doet een uitdaging oprijzen waaraan de definitie van hierboven niet kan voldoen. Anders dan de apostel Johannes heeft niemand van de mensheid ooit een letterlijke Poel des Vuurs gezien. Niemand van de mensheid

is ooit getuige geweest van de tweede dood of heeft die ervaren. De mensheid heeft geen ervaringskennis om deze termen letterlijk te verstaan. Al wat beschikbaar is voor het verstaan van deze termen is de letterlijke mening van de zelfstandige naamwoorden en de context van de Schrift. Betekent dit dat de metafoor buiten ons bevattingvermogen ligt? Nee.

Een schrijver kan niet bedoelen dat de zelfstandig naamwoorden van zijn metaforen verstaan dienen te worden in “hun absoluut letterlijke betekenis.” Figuurlijke uitdrukkingen kunnen afdoende algemeen en goed begrepen zijn om gebruikt te worden in plaats van een letterlijke uitdrukking als deel van een metafoor. Heeft een auteur niet het recht om figuurlijke uitdrukkingen te gebruiken voor een of beide van de elementen van een metafoor, als hij zo’n gebruik het meest effectieve middel acht om zijn gedachten over te brengen? Toegegeven, het gebruik van figuurlijke ideeën in metaforen komt minder frequent voor, maar de Schrift voorziet zeker in zulke voorbeelden.

In deze metafoor definieerde Christus Zijn termen, en daarna bracht Hij een metafoor die, letterlijk, een tegenspraak is! “De lamp van het lichaam is het oog. Indien dan jouw oog eenvoudig zal zijn, zal heel jouw lichaam verlicht zijn. Maar indien jouw oog boos zal zijn, zal heel jouw lichaam donker zijn. Indien dan het licht dat in jou is, donker is, hoe diep is de duisternis?” (Matt. 6:22,23;SW).

Let er speciaal in deze metafoor op dat in “... het licht ... is duisternis,” geen van de zelfstandige naamwoorden letterlijk verstaan zou moeten worden. Christus sprak niet van letterlijk licht of letterlijke duisternis. Deze metafoor spreekt van de tegenstelling tussen leven dat geleefd wordt overeenkomstig de bewustwording van de waarheid, en leven dat geleefd wordt overeenkomstig de verlangens van het vlees. Indien de beide zelfstandige naamwoorden van deze metafoor in hun letterlijke zin verstaan moesten worden, zou de metafoor onzin zijn.

Let er op hoe vrijelijk Johannes het tweede element van de volgende metafoor versterkt om deze figuur nog verder te definiëren. “Deze wateren . zijn volken en menigten en natiën en talen” (Openb. 17:15;SW). Hier is een drievoudige metafoor waarin alle zelfstandige naamwoorden figuurlijk worden gebruikt. “De zeven hoofden zijn zeven bergen ... en zij zijn zeven koningen” (Openb. 17:9;SW). De hoofden zijn letterlijk zeven hoofden van een beest dat Johannes in het visioen zag. Zijn deze zeven hoofden letterlijk zeven bergen? En zijn deze zeven hoofden ook letterlijk zeven koningen? Zelfs de koningen zijn niet letterlijk. Johannes zag een beest dat een politiek systeem vertegenwoordigde dat een confederatie van koninkrijken was. De koningen staan figuurlijk voor hun koninkrijken. Dit is een geval waar drie figuren worden gebruikt om elkaar te verklaren.

Openbaring spreekt ook van twee getuigen die twee olijfbomen zijn en twee kandelaars, en toch komt er vuur uit hun monden. Hiernaast wordt veel over hen gezegd wat hen als mensen schijnt te definiëren (Openb. 11:3,4). De context van het boek moet de bepalende factor zijn voor het definiëren van zulke zinsneden. Wij kunnen de regels van de oude Hebreeuwse literatuur niet herschrijven om die overeen te laten komen met wat wij als correct Engels [of Nederlands] zouden beschouwen.

Deel 15 - De zoektocht naar de tweede dood (13)

De punten van overeenkomst ontdekken in metaforen

De metafoor roept feitelijk om een vergelijking van gelijksoortige aspecten van de elementen van de metafoor. Het veronderstelt, zelfs niet voor een ogenblik, dat de twee identiek zijn. Bullinger verheldert verder: “De representatie waar in de figuur naar wordt verwezen zal niet aan de oppervlakte liggen, en zal al helemaal niet duidelijk zijn in de taal zelf. Het kan zitten in het gebruik van het ding dat het representeert, of in de effecten die het voortbrengt. In dit geval komt de metafoor vaak als een verrassing, door de ontdekking van een punt waarin twee kennelijk niet-verwante voorwerpen een punt hebben waarin zij echt overeenstemmen” (p. 736, Bullinger).

De sleutel tot het verstaan van de metafoor die de tweede dood definieert, is het ontdekken van welke aspecten van de voorwerpen gelijksoortig zijn. Hoe lijkt de Poel des Vuurs op de tweede dood? Op dit punt komt de lezer terug naar de letterlijke betekenis van zelfstandige naamwoorden, zelfs als ze figuurlijk worden gebruikt, om te komen tot een verstaan van de figuren als een geheel. In dit geval is het noodzakelijk om uit te zien naar het gemeenschappelijke dat door de drie dingen gedeeld wordt: de Poel, het vuur en de dood. De gedachten die opkomen wanneer we denken aan een poel zijn heel anders dan die welke met vuur zijn verbonden. Maar stel u een ogenblik voor dat vuur opgesloten zou kunnen worden in een meer of poel, zonder de eigenschappen er van te veranderen. Wat zijn de associaties of kenmerken van een Poel en van vuur die kunnen overblijven? Door poel en vuur te combineren worden veel natuurlijke gedachten onmiddellijk geëlimineerd. Iedere gedachte aan vis of boten of drinken of verfrissing wordt uitgeschakeld.

Maar andere gedachten blijven. Dingen kunnen in een vuur of in een meer of poel geplaatst of geworpen worden. En dit is een punt van instemming die door de context wordt vereist (Openb. 19:20; 20:14). Een meer of poel zou een plaats voor wassen of reinigen kunnen zijn en vuur is ook een middel voor reiniging. In de wet moesten gebruiksvoorwerpen met vuur gezuiverd worden, en die gebruiksvoorwerpen die vuur niet konden verdragen dienden met het zuiveringswater gereinigd te worden (Num. 31:20-23).

Waar dan is het gezamenlijke dat door de Poel en het vuur met de dood wordt gedeeld? Naar de dood wordt vaak verwezen als een vergaarbak voor de mensheid. De vertaling van *sheol* en *hades* als *graf*, en soms *put*, getuigt hiervan. Net als vuur is *sheol* nooit verzadigd of gevuld (Spreuk. 27:20; 30:16; Hab. 2:5). In een graf geplaatst of geworpen worden staat gelijk aan sterven. Deze gedachte houdt de gelijkheid in van de dood met poel en vuur.

De associatie van de dood met begraven draagt ook de gedachte aan reinigen met zich mee. Begraven staat toe dat de ontbinding voltooid kan worden zonder het land onrein te maken. Begraven brengt het verderf tot een einde. Zonder begraven is het land vervuild en zijn stank en ziekte algemeen aanwezig. Ieder contact met een dode, of zelfs met een bot van een dode maakte iemand onrein en vereiste speciale reiniging (Num. 19). De Mozaische wet vereiste zelfs het begraven van menselijk afval (Deut. 23:13), begraven tonend als middel voor reiniging of handhaven van reinheid. Voor zover het de wet betreft, is de dood het einde van zonde en haar onreinheid (Rom. 6:7).

En zo hebben vuur, poel en dood allen aspecten van overeenstemming als iets waarin dingen geplaatst of geworpen kunnen worden, en als iets dat eigenschappen van reiniging er mee associeerde. Maar de Schrift levert een precedent dat op deze overeenkomsten is gebouwd. Dat precedent is de doop. Er is de waterdoop, doop door vuur (figuurlijk) en begraven door de doop in de dood van Christus (Rom. 6:4, enz). Deze dopen zijn alle gerelateerd aan veranderingen in het leven die gekenmerkt worden door de dood van het vlees en haar verlangens, en een nieuwigheid van leven dat gekenmerkt wordt door heiligheid en geestelijkheid.

Al deze dopen zijn verbonden met oordelen. Waterdoop was een figuurlijk oordeel over het leven van het vlees. Vuurdoop was een voorbereidend oordeel voor het koninkrijk. Als een begrafenis toont de doop identiteit met Christus in Zijn dood, die een oordeel was over het lichaam van vlees en voor zonde.

Deze kenmerken van de doop zijn wat zij, die voor de grote witte troon geoordeeld worden en de tweede dood in gaan, nodig hebben. Zij zullen opgewekt worden voor de openbaar wording en beoordeling van hun werken. Het oordelen van hun werken zal een bewustwording van de waarheid teweeg brengen. Dit is Gods wil (1 Tim. 2:4). En het gewenste resultaat van deze dingen is een vernieuwing van leven.

Indien de tegenwerping wordt ingebracht dat deze gedachten bestraffing uitwisselen tegen vernieuwing, denk er dan aan dat de tweede dood een oordeel van God is, en tot doel heeft alle dingen recht te zetten. Denk er ook aan dat de Schrift eerder bezig is dingen levendig uit te drukken dan overeen te komen met alle eigenaardigheden van de Engelse theologische etiquette. Handelingen 22:16 zegt: "Sta op, word gedoopt en was de zonden van je, Zijn naam aanroepend!" (SW). Een ieder die het kostbare bloed en het lijden van Christus prijst, zal zich bewust worden dat deze tekst niet leert dat wassen in water de schuld van zonden verwijdert, hoewel velen hebben onderwezen dat redding komt door de doop. De Schrift maakt gebruik van simpele, levendige beelden om diepe waarheid over te brengen. Deel van de terughouding om deze figuren te zien voor wat ze zijn, stamt uit de vooronderstelling dat de eerste dood de bestemming van de mens vastlegt. Velen weigeren te overwegen dat de Poel des Vuurs een voorbereiding voor iets anders zou kunnen zijn. Het wordt aangenomen dat het een uiteindelijke bestemming moet zijn. Er niet in slagen zich bewust te worden dat oordeel er is voor het doel van correctie, is ook een hindernis om Gods doel met de tweede dood te herkennen. Indien de boosaardigen boosaardig zouden blijven en eindeloos ongelovig, zou er geen doel zijn voor het grote witte troon oordeel. Waarom zouden zij gecorrigeerd moeten worden als zij en hun toestand niet veranderd worden? Tenzij de toestand van hen voor de grote witte troon niet verbeterd

wordt, is deze grootse gebeurtenis in het verlossende doel van God zonder enig doel.

De Schrift houdt overeind dat God de controle heeft over alle dingen. Deze controle houdt ook de levensomstandigheden van de ongelovigen en boosaardigen in. Als oordeel er niet is voor hun correctie en verbetering, kan het alleen zijn om de toorn van God te bevredigen, Die uiteindelijk verantwoordelijk is voor alle aspecten van hun levens. De gedachte dat God zou oordelen en veroordelen, alleen om Zijn woede te uiten, en zonder Zijn schepselen enig voordeel te brengen, geeft een foute weergave van de God Die allen tot een bewustwording van de waarheid brengt. God heeft een uniek pad van ervaring gepland voor ieder individu, om te reizen naar het komen tot een bewustwording van de waarheid. Dit omvat zowel de ongelovige als hen aan wie geloof gegeven werd.

Delen en lotdelen

Mattheüs 24:45-51 en Lukas 12:41-46 zijn beide verbonden met het parabolische voorbeeld van trouwe en ontrouwe slaven. In beide passages wordt de ontrouwe slaaf afgesneden en een *deel* toegewezen te midden van de ontrouwen hypocrieten. Dit is in contrast met het gegeven worden van gezag over de huishouding. Het woord *deel* in deze passages draagt een negatieve betekenis met zich mee. In Openbaring 21:6-8 wordt hetzelfde contrast gemaakt. De overwinnaars genieten het *lotdeel* van het water des levens en zoonschap van God, terwijl de anderen hun *deel* hebben in de Poel des Vuurs, wat de tweede dood is. In beide gevallen wordt een verdeling gemaakt. Sommigen ontvangen een *lotdeel*, anderen hebben hun *deel*. Een *lotdeel* was een bezit, net als een lap grond, dat onderhouden moest worden, bewerkt en van genoten. Het was iets waarvan de bezitter van het *lotdeel* voordeel zou hebben. Het was duidelijk anders dan een *deel*. In de gelijkenissen moest het onaangename *deel* ervaren worden op het zelfde moment dat er van het *lotdeel* genoten kon worden. Ditzelfde is waar voor aionisch leven en de tweede dood.

Het bepalend lidwoord

Lazarus stierf twee maal, maar hij stierf niet de tweede dood. Hij stierf een tweede dood. Er zijn vier plaatsen waar de term, *de tweede dood*, voorkomt (Openb. 2:11; 20:6,14; 21:8). In elk van deze plaatsen maakt het bepalend lidwoord deel uit van de term. Het is **de** tweede dood, niet **een** tweede dood. Het bepalend lidwoord geeft aan dat iets anders is wanneer het gebruikt wordt met tweede. Indien het bepalend lidwoord zou ontbreken, zou het waarschijnlijker zijn dat de genoemde dood verstaan zou moeten worden als een herhaling of voortzetting van de eerste dood.

Christus bad in Gethsemanee “**een** tweede maal” (Matt. 26:42). Het tweede gebed was in wezen hetzelfde als het eerste. Het verslag van Markus leest: “En opnieuw, weggaand, bad Hij, dezelfde woorden zeggend...” (Mark. 14:39;SW). In Handelingen 10:13-15 hoorde Petrus “**een** tweede maal” een stem. Hier ligt de nadruk niet op de feitelijke gedachte aan de gesproken woorden, maar gewoon dat de stem die tot Petrus sprak, antwoordde op zijn reactie.

Maar in contrast sprak een man met twee zonen: “aan **de** tweede” (Matt. 21.30;SW), als onderscheiding van de eerste. Jozelf maakte aan zijn broers bekend: “bij **de** tweede maal” (Hand. 7:13), ter onderscheiding van de eerste maal dat hij hen zag. De aanwezigheid van het bepalend lidwoord veronderstelt dat de tweede dood er een is die onderscheiden is van de eerste. Zonder het lidwoord zou de mogelijkheid bestaan dat de tweede dood gewoon een andere dood van dezelfde soort zou kunnen zijn.

Buiten de stad

“En hij zegt tot mij: "Jij zou de woorden van de profetie van dit rolletje niet moeten verzegelen, want de tijd is nabij. Laat de beschadiger nog beschadigen en laat de vuile nog vuiler zijn en laat de rechtvaardige nog rechtvaardigheid doen en laat de heilige nog geheiligd worden!" "Zie, Ik kom snel en Mijn loon is met Mij, om een ieder te betalen zoals zijn werk is. Ik ben de Alfa en de Omega, de Eerste en de Laatste, het Begin en de Voleinding. Blij zijn zij die hun klederen uitspoelen, want ze zullen hun vergunning zijn tot de boom van het leven, en zij zullen door de poorten de stad binnengaan. Buiten zijn de honden en de tovenaars en de moordenaars en de afgodendienaars en een ieder die de leugen liefheeft en doet” (Openb. 22:10-15;SW).

Er is wel voorgesteld dat deze opsomming van zondaren buiten de stad de stad voorstelt als een eenzaam eiland van rechtvaardigheid in een zee van zonde. De oplossing voor dit dilemma is te vinden in het Griekse woord *exo*, waarvan gezegd wordt dat het *helemaal weglaten of buiten in een graf of begraafplaats* betekent, en niet zozeer alleen buiten de stad. Dit inzicht komt door een verwarring van de toestanden in het visioen met de toestanden van de dag waarin Johannes leefde.

De afsluitende woorden van de Heer aan Johannes brengen hier een gevoel van spoed over. Johannes' gehoor moest zich bewust zijn dat wanneer de gebeurtenissen van deze profetie zich beginnen af te spelen, ze zo snel zullen gebeuren dat niemand de gelegenheid zal vinden herstelwerk te doen of zich van voorbij gedrag te bekeren. De gebeurtenissen van de dag zullen hen weggrissen. Zij die leefden in Johannes' dagen, of in welke dag dan ook, moesten hun kleding onmiddellijk wassen en een heilig leven leven. Alleen door dat te doen konden ze zeker zijn van toegang tot de stad.

Het Griekse woord *exo* wordt minstens 8 maal gebruikt om buiten aan te geven met verwijzing naar een stad (Mark. 1:45; 11:19; Luk. 4:29; Hand. 7:58; 14:19; 16:13; 21:5; Openb. 22:15). Zij die hun kleding niet wassen zijn buiten. Het buiten dat door de context wordt vereist is buiten het nieuwe Jeruzalem. De context leest: “... door de poorten de stad binnengaan. Buiten zijn de honden...” Indien zij die hun kleding niet wassen buiten het nieuwe Jeruzalem zijn, moeten zij tijdens de laatste aion op de aarde leven. Dit geeft aan dat de tweede dood als figuurlijk moet worden verstaan.

Zelfs als de honden, de tovenaars, de moordenaars enz. inderdaad buiten de stad zijn, is er geen reden om de stad te zien als een eenzame oase in een wildernis van verderf. Net zoals zij die de stad binnen gaan degenen zijn die in de dag van Johannes hun kleding wassen, zo worden ook in die dag van Johannes zij die buiten

de stad zijn honden, tovenaars en moordenaars genoemd. Ten tijde van het nieuwe Jeruzalem zullen deze zondaren opgewekt zijn, geoordeeld en zeer op de hoogte gebracht zijn voor de grote witte troon. Bovendien zullen ze onder de heerschappij zijn van een herboren Israel. Het is ondenkbaar dat zulke dynamische en traumatische ervaringen als dood, opstanding, het grote witte troon oordeel, een nieuwe aarde, en heerschappij door een levend gemaakte goddelijke natie geen aanzienlijk effect zou hebben op het gedrag van een zondaar. Toegegeven, ze zijn nog steeds niet perfect gemaakt. Maar de mens zoekt de duisternis voor het verrichten van zijn boze daden, en het nieuwe Jeruzalem is een stralende stad van licht en heerlijkheid, waar de duisternis van de nacht nooit valt. Vanuit deze stad gaat het licht van waarheid uit dat de hele wereld zal verlichten en leiden. Verder staat geschreven dat “de natiën zullen bij haar licht wandelen”(Openb. 21:24;SW). Het laatste tijdperk is er een waarin duisternis zal afnemen terwijl licht voortdurend toeneemt.

Beschadigd door de tweede dood

De volgende zinsneden beschrijven de dood zoals die relateert aan de ervaring van de mensheid, en zij dienen als een voorbeeld voor het Bijbelse idioom: (1) “laat hem sterven tot de dood” (Matt. 15:4; Mark. 7:10); (2) “aangevend welke dood Hij op het punt stond te sterven” (Joh. 12:33; 18:32); (3) “haar kinderen zal Ik doden met de dood” ((Openb. 2:23;SW). In tegenstelling tot deze staat nergens geschreven dat iemand de tweede dood sterft of door de tweede dood gedood wordt. Maar in een passage waar zo’n zinsnede zeer wel gebruikt zou kunnen worden, wordt iets anders gebruikt: “Wie overwint zal niet beschadigd worden door de tweede dood” (Openb. 2:11;SW).

De passage leest niet: “Wie overwint zal de tweede dood niet sterven.” Ook staat er niet: “Wie overwint zal niet gedood worden door de tweede dood.” Maar indien de eerste en de tweede dood identiek zouden zijn, zou zo’n uitspraak zeer wel gebruikt kunnen worden.

Het woord *beschadigen* wordt in het Nieuwe Testament gebruikt met verwijzing naar zowel lichamelijke wonden (Hand. 7:24,26,27, enz.), als naar de schending van iemands rechten (Matt. 20:13; Hand. 25:10). Veronderstellen dat beschadigen *doden of de dood veroorzaken* betekent, is de betekenis van het woord ver buiten het bereik er van uitrekken. De meer aanvaardbare conclusie is dat de tweede dood figuurlijk is, terwijl de eerste dood letterlijk is.

Deel 16 - De zoektocht naar de tweede dood (14)

De grote witte troon

De generaties van de aion van de aionen

“Hem zij de heerlijkheid in de ecclesia en in Christus Jezus in al de generaties van de aion van de aionen. Amen!”
(Efe. 3.21;SW).

De tijdsperiode waar hier naar wordt verwezen is de laatste aion - “de aion van de aionen.” Wie of wat zijn de generaties waarvan wordt gesproken in de laatste aion? Is het woord generaties hier slechts een aanduiding van tijd? Zijn deze generaties de generaties van mensen van voorbije tijden? Of zijn deze generaties mensen die geboren zullen worden tijdens de laatste aion? De Schrift levert beperkt licht, maar we zullen een mening ventileren. Generatie kan gebruikt worden om de tijdsperiode aan te duiden binnen de cirkel van menselijk leven waarin geboorte, groei, volwassen worden en reproductie plaatsvindt. Maar het is niet gemakkelijk te zien hoe deze betekenis zich verhoudt tot de rest van de zin. God zal inderdaad door de ecclesia en Christus verheerlijkt worden, maar deze heerlijkheid zal uit gaan van de dienst waarvoor Hij hen geschikt heeft gemaakt, niet vanuit enige lichamelijke ontwikkelingsveranderingen die in hen plaatsvinden. In de aion van de aionen zullen zowel Christus als de ecclesia al lang perfect gemaakt zijn. En de leden van de ecclesia verwachten in een ogenblik omgevormd te worden en hun perfecte, hemelse lichaam te ontvangen, niet tijdens een generatie van ontwikkeling.

De heerlijkheid waarvan hier wordt gesproken is zeker die steeds toenemende heerlijkheid die verbonden is met de samenvatting van allen in Christus (Efe. 1:10). Christus is reeds het Hoofd van het lichaam, de ecclesia (Kol. 1:18). En wanneer het lichaam met Hem verheerlijkt is, zal dat Hoofdschap gecompleteerd worden in de leden van het lichaam. Maar er blijven, in de aion van de aionen, menigten, zowel op de aarde als in de hemelen, in wie Christus de Eerste zal worden (Kol. 1:18-20). Dit omvat allen die op dat moment nog niet onderschikt zijn aan Zijn Hoofdschap.

De context van Efeze 3 verenigt zulke gedachten als het evangelie van de onnaspeurlijke rijkdommen van Christus, de Vader van iedere soort in de hemelen en op aarde, de alles overstijgende liefde van Christus, gecompleteerd wordend voor het hele complement van God, en de verheerlijking van God door Zijn gekozenen in het hoogtepunt van Zijn aionische plan. Deze dingen in gedachten houdend is het moeilijk anders over deze generaties te denken dan aan hen die nog steeds hun verzoening met God te krijgen om tijdens de laatste aion gecompleteerd te worden.

Daarom is wel verondersteld dat de generaties van de aion van de aionen de generaties van de mensheid zijn die geboren zijn op de aarde tot aan de tijd van het grote witte troon oordeel. Er is iets eindigs in dat oordeel, en het markeert een besliste verandering in Gods handelen met de mensheid. Er wordt in de Schrift slechts één zo'n oordeel onthuld en het is voor de myriaden van de mensheid, behalve voor hen die God uitkoos als ontvangers van een bijzondere genade. Indien meer mensen geboren zouden worden tijdens de laatste aion, lijkt het aannemelijk dat een ander, gelijksoortig, oordeel hen zou wachten. We zijn niet op de hoogte van zo'n oordeel na de grote witte troon. Een ander alternatief zou kunnen zijn dat het oordeel van de grote witte troon voortgang zou vinden doorheen de laatste

ation, tot er niemand meer door geboorte aan de mensheid wordt toegevoegd en tot een vol bewustzijn van de waarheid in Christus gebracht.

De geredden die zijn opgestaan trouwen niet meer. De Schrift geven niet specifiek de lichamelijke toestand aan van hen die worden opgewekt bij het grote witte troon oordeel, hoewel ze zeker niet onsterfelijk zijn. Het is mogelijk dat een groot deel van de mensheid levend voor de grote witte troon zal komen, maar de overweldigende meerheid daar zal opgewekt zijn. Er is enige basis om te denken dat voortplanting na opwekking door zal gaan?

De opdracht van de mens bij de schepping bevatte het bevolken van de aarde. Het schijnt redelijk aan te nemen dat deze opdracht voltooid zal zijn voordat het grote witte troon oordeel plaatsvindt. Ja, het schijnt terecht dat zo'n oordeel wacht op de voltooiing van die opdracht. Vanaf die tijd wordt het werk van verzoening met God het belangrijkste punt. Elk individu dat tot stand is gekomen zal komen tot een ware kennis van God.

Over welk oordeel sprak Christus in de volgende passages?

“Dan begint Hij de steden te verwijten waarin de meeste van Zijn krachten waren gebeurd, dat zij zich niet bekeren. Wee u, Chorazin, wee u, Bethsaida, want indien in Sidon en Tyrus de krachten waren gebeurd die in jullie gebeurden, hadden zij zich al lang geleden in zak en as bekeerd. Bovendien zeg Ik tot jullie: Voor Tyrus en Sidon zal het dragelijker zijn in de dag van het oordeel dan voor jullie. En jij, Kapernaüm, jij zal niet tot de hemel verhoogd worden! Tot het ongeziene zal jij afdalen! Want indien in Sodom de krachten waren gebeurd die in jou gebeurden, blijft het tot vandaag. Bovendien zeg Ik tot jullie dat het voor het land van Sodom dragelijker zal zijn in de dag van het oordeel dan voor jou” (Matt. 11:20-24;SW)

“Mannen, Ninevieten, zullen opstaan in het oordeel met dit geslacht en zij zullen het veroordelen; want zij bekeerden zich bij de verkondiging van Jona, en zie, meer dan Jona is hier. De koningin van het zuiden zal worden opgewekt in het oordelen met dit geslacht en zal het veroordelen; want zij kwam van de einden van de aarde om de wijsheid van Salomo te horen, en zie, meer dan Salomo is hier” (Matt. 12:41,42;SW).

De natiën worden als natiën beoordeeld bij het heerlijkheidstroon oordeel, vóór het millennium (Matt. 25:31), maar we lezen niet over een rassenwijde opstanding in die tijd. Aangezien de meesten van hen in de bovenstaande passages ongelovig zijn, verwijzen deze passages kennelijk naar het grote witte troon oordeel.

Sommigen, zoals de koningin van het zuiden en de zich bekerende Ninevieten, hadden geloof. Kennelijk zullen zij leven ontvangen bij de grote witte troon. Maar wat dan met de mensen van geloof vanaf Adam tot aan Abraham, die geen verwachting van het koninkrijk hadden? Zullen zij behoren bij het lichaam van Christus en met hen opgewekt worden? Dat zou misschien kunnen, maar van het lichaam van Christus wordt gezegd dat hun burgerschap onlosmakelijk verbonden is met de hemelen. Zij zijn bestemd voor een bepaalde locatie. Ook schijnen die van Adam tot Abraham niet te passen in de eerste opstanding. Het lijkt er op dat als

een groep van uitverkorenen dichterbij de eindtijden leeft, de lengte van tijd vóór hun opstanding dramatisch wordt bekort. Ook is hun onthulling meer gedetailleerd, hun gelegenheid in het vlees meer ingeperkt en hun veiligheid zekerder. De volgende korte scherts presenteert deze gedachten.

1. De mensheid vanaf Adam: zowel gelovig als ongelovig. Worden opgewekt bij het grote witte troon oordeel.
2. Joden vanaf Abraham: de getrouwen en gehoorzamen. Worden opgewekt bij het begin van het millennium, na de verdrukking.
3. Het lichaam van Christus: uitgeroepen in Paulus' bediening. Staan als eersten op om bij Christus te zijn in de hemelse gewesten.

Generatie is een markant woord in de bovenstaande passages uit Mattheüs. Net als oordeel op de daden van een individu, introduceert de Schrift de gedachte aan oordeel dat verbonden is met de context van de tijd en toestanden waarin iemand leefde. Zij met groter licht en gelegenheid worden gezien als geoordeeld wordend door hen die in donkerder omstandigheden. Dit is zeer belangrijk om te realiseren, omdat dit het feit verheldert dat oordeel iedere mogelijk invloed op iemands leven in overweging neemt.

Zou de allerhoogste aion van Gods aionische doelstelling niet bijzonder licht van waarheid brengen aan iedere generatie van de verschillende natiën? In het woord generatie (Efe. 3:21) is iets dat een wezenlijk deel is van ieders leven. Elke generatie van de mensheid heeft z'n eigen dromen, problemen, hoop en vrees. Elke generatie van de mensheid ervaart z'n eigen politieke, sociale en economische toestanden van zegen, beproeving of tragedie. En voor iedere generatie zijn de zaken van hun dagen van grote invloed op hun leven en daden. Zaken waarmee de ene generatie wordt geconfronteerd, komen zelfs niet voor in de dromen van andere generaties.

Zullen deze ontelbare en onuitspreekbare diverse aspecten van het leven, die zo onuitwisbaar geëetst zijn in het wezen en karakter van allen, niet meer zijn dan de herinneringen en zaken van terugblikkende discussie na de voleinding? Of zal er een tijd zijn waarin alle generaties bijeen gebracht zullen worden en tot bewustzijn gebracht van hun krachten en tekortkomingen? Zal er niet een tijd zijn waarin alle generaties zullen leven onder de kennis van God, goede regering, gezonde economie en juiste sociale standaarden? Denk er aan wat dit zal betekenen voor de vele generaties die gekomen en gegaan zijn zonder enige kennis van Gods liefde in Christus. Als zo'n tijd zal komen, en het lijkt er op dat dit een passende beschrijving is van de laatste aion, zal het ieder individu, door middel van hun eigen ervaringen, in staat stellen de kennis te grijpen van zowel goed als kwaad. God zal Alles in allen worden van alle generaties.

De grote witte troon

“En ik nam een grote witte troon waar, en Die daar op zit, van Wiens gezicht de aarde en de hemel vluchtten. En voor hen werd geen plaats gevonden. En ik nam de doden waar, de groten en de kleinen, staande voor de troon” (Openb. 20:11,12a;SW)

Eenstemmig marcheert de mensheid naar het graf. Eenstemmig, in rijen die reiken van horizon tot horizon, in weelde en in armoede, met verstand of in onwetendheid, in hoop en in wanhoop, in woede en in vrede, in heerlijk zonnige morgens en in de diepten van de nacht, marcheert de mensheid naar het stof. Maar bij het verschijnen van de grote witte troon zal het stof Adam en iedere laatste van zijn ras opgeven. Het simpele feit dat deze opstanding zal plaatsvinden is een teken van het goede dat zal komen.

Onderweg wordt aan een paar geloof gegeven en zij rusten in de verwachting van opstanding naar onsterfelijkheid. Maar waarom wordt de rest opgewekt? Als, zoals veel geloven bevestigen, zij niet de ontvangers zijn van enige zegen, waarom zouden ze niet blijven slapen in het stof? Wat blijft er om vervuld te worden? De zielen die zondigden zijn gestorven (Eze. 18:4, 20; Job 36:14). Het gezag van de wet over een mens geldt alleen voor de duur van zijn leven (Rom. 7:1) - ze vereist niets anders dan de dood. Verlangt of eist de God Die geen genoeg heeft in de dood van de boosaardige (Eze. 18:32; 33.11) iets anders dan dat Zijn schepping met Hem wordt verenigd?

Zij die geloven dat de verloren doden vanaf het moment van hun dood eindeloos en bewust lijden, insinueren dat een hardvochtige straf van oordeel reeds in gang is gezet. Dit geloof vereist geen opstanding in een lichaam om een bewust bestaan te hebben. Voor hen is de grote witte troon overbodig, zo niet zinloos en nutteloos. Zij die in vernietiging geloven, als zij geloven dat de ongeredden worden opgewekt, willen dat zij uit de dood opgewekt worden om tenslotte en officieel geëxecuteerd te worden. Deze gang van zaken laat ook een kennelijk gebrek aan doelstelling zien. Indien de verlorenen en boosaardigen vanaf dat punt geen deel zullen hebben in leven, waarom zou je hen dan doen opstaan? Als hun toestand niet *veranderd* zal worden, waarom zou je hen dan oordelen? Nee, als hun toestand niet *verbeterd* zal worden, waarom zou je hen dan oordelen? Heeft oordeel niet als doel om dingen beter te maken? Is het beter om vijandschap te hebben? Is het beter om eindeloos te lijden? Is het beter om zonder oorzaak gemarteld te worden?

Maar erger dan de doelloosheid van deze inzichten zijn de kwaadaardige karikaturen die zij schetsen van God. Deze beelden begeleiden iemand naar de binnenste hoven van de menselijke tempel en ontvouwen daar het beeld van God, gegraveerd in hun hart en denken door het geloof en de ervaringen van hun leven. Wie is de god die zij daar aanbidden? Is het de God Die Zijn Eniggeboren Zoon gaf om de wereld te verlossen? Of is het er een zoals Moloch, die de kinderen opeiste als de ouders wilden ontsnappen? Of is het degene die in een niet te verzadigen woede de meerderheid van de schepping zou martelen om een paar toe te staan te ontsnappen?

Deel 17 - De zoektocht naar de tweede dood (15)

Het karakter van de Rechter

God is voor orde. Wanneer de tijd voor het grote witte troon oordeel is aangebroken, zal Gods schepping tot een chaos en lang genoeg zonder vrucht gemaakt zijn. Alles zal tot orde terug gebracht worden. Alles zal goed gemaakt worden. Wat het karakter van God is, zal echt bepalen wat goed is. En het ware karakter van God is nooit méér volledig onthuld geworden dan toen Hij Zijn Zoon voor allen over gaf op het kruis. Op dat punt scheurde God het gordijn open, alsof Hij wilde zeggen: “Nu, voor de eerste maal, zien jullie Mij duidelijk. Kijk naar Degene Die de zonde en schaamte van de wereld draagt, en jullie zien Mij!”

Het doet er niet toe of tien mannen met een verschillende mening met dezelfde Bijbel in hun handen staan. Wat er toe doet is de waarheid die de Bijbel onderwijst. Wat er toe doet zijn de genaden van geloof en onthulling, en het beeld van God dat bewustwording van waarheid in harten en denken kerft.

Opstanding voor de grote witte troon is een sirene van genade. De wet zal vervuld zijn. Zonde zal haar loop gelopen hebben. Goed en kwaad zullen geproefd zijn. Ja, geproefd, gegeten en verteerd. Maar zelfs al is de loop van vernedering van de mensheid gelopen, God is nog niet klaar met Zijn schepping! Opstanding voor correctie is de samenroepende trompetstoot van hoop en verwachting. Hoe ernstig de noodzakelijke kastijding moge zijn (Rom. 2:9), de toestand die aanwezig is wanneer God de dingen goed maakt moet beter zijn dan de voorafgaande toestand. De grote witte troon is een deur van liefde en genade, en de Schrift draagt dit uit.

De troon

Het woord *troon* (*thronos* in het Grieks) komt vaker voor in het boek Openbaring dan in alle andere boeken van het Nieuwe Testament samen. Er is verwijzing naar de troon van God, de troon van Satan, tronen in de hemel en tronen op de aarde, de troon van het wilde beest en de tronen van de heiligen. De grote witte troon, genoemd in Openbaring 20:11, wordt onderscheiden van de tronen van de trouwe heiligen, genoemd in vers 4 van hetzelfde hoofdstuk. Ze wordt slechts één maal de *grote witte* troon genoemd en in de volgende verwijzingen wordt hij gewoon de troon genoemd, of een andere benaming gegeven.

De verschijning van deze grote witte troon in Johannes' visioen levert een zichtbaar, tastbaar beeld om ons te helpen het karakter te verstaan van de goddelijke autoriteit die wordt uitgeoefend. Het is niet een wit stuk meubilair dat in beeld is. Het grootse doel van God maakt voortgang en er gaan grote verandering plaatsvinden. De laatste vijanden worden in onderschikking gebracht. In plaats van de heerschappij van de Leeuw van Juda, staat nu de heerschappij van het Lammetje op punt van beginnen. Een Lam dat heerst! Dat concept is geheel vreemd aan het denken van de huidige tijd!

Een troon is een symbool voor gezag en kracht. Het boek Openbaring laat een grote worsteling zien tussen tegengestelde machten van kracht en gezag, en daarom worden vele tronen genoemd. Een troon is typisch een plaats van waar het gezag van heerschappij uit gaat. Een koninkrijk heeft slechts één troon. Vanaf deze troon gaan beslissingen uit die betrekking hebben op wettelijke, politieke,

militaire, burgerlijke en religieuze zaken. Maar toch, als veel mensen gevraagd zouden worden wat het doel van de grote witte troon is, zou het gemiddelde antwoord waarschijnlijk zijn dat het is voor het oordeel over de ongelovige mensheid. Dit antwoord is maar ten dele. Het is zeker waar dat het oordeel van de ongelovigen van de mensheid hier plaats zal vinden. Maar moeten we ook denken dat als dit oordeel eenmaal is uitgesproken, de grote witte troon zal verdwijnen of vervangen worden door een andere troon? Hij wordt geen *dais* genoemd, of oordeelszetel. Het is een troon, en het zou ons niet moeten verrassen dat het bereik van het doel er van veel breder is dan oordeel alleen.

De troon is wit

De troon is *wit*! Door haar tradities en eisen heeft de mensheid de grote witte troon gedrapeerd met de sombere zwarte grafkleding van rouwen. Ze hebben er een zetel van hopeloosheid en wanhoop van gemaakt, de zetel van woede en onvergelijkbaar wee. Maar God zegt dat de troon wit is. En hij *is* wit. Er is licht, geen duisternis. Wit is een kleur die verbonden is met rechtvaardigheid. “Al zouden jullie zonden worden als dubbel gedompeld scharlaken, ze zullen wit worden als de sneeuw. Al zouden ze rood zijn als karmozijn, ze zullen worden als de wol” (Jes. 1:18;SW). De grote prostituee is gekleed in batist en purper en scharlaken, maar de bruid wordt gegeven om gekleed te zijn in schoon, schitterend batist, wat de juiste beloning is voor de heiligen. Zij die uit de grote verdrukking komen hebben hun mantels gewassen en ze wit gemaakt in het bloed van het Lam, en de legers van de hemelen zijn gekleed in schoon, wit batist (Openb. 18:16; 19:8; 7:14; 19:14). “U zal mij wassen en ik zal witter zijn dan de sneeuw” (Psa. 51:7;SW).

De troon is wit! Alles zal goed gemaakt worden. De rechtvaardigheid van God zal gediend worden. De kern van alle dingen is dat ze rechtvaardig zijn. Een eenvoudige afhankelijkheid van het karakter van God is afdoende om alle leringen en theorieën van de mensheid weg te vegen. Het oordeel zal op geen enkele wijze slap zijn, maar er kan geen vrees bestaan over het uiteindelijk resultaat.

De troon is groot

De troon is groot vanwege de majesteit van Degene Die er op gezeten is. “En ik nam een grote witte troon waar, en Die daar op zit, van Wiens gezicht de aarde en de hemel vluchtten. En voor hen werd geen plaats gevonden” (Openb. 20:11;SW). Hier zit de verheerlijkte Christus, de Zoon van God. Hij wordt beschreven als hebbend ogen van vuur en voeten als brons en een stem als vele wateren en uit Zijn mond komt een scherp tweezijdig zwaard en Zijn gezicht schijnt als de zon ((Openb. 1:14-16). En Hij zit op de troon, waar Hij Zijn Vader vertegenwoordigt, de God van heel de schepping.

Toch schijnt het dat ook God daar is gezeten. God is de “Rechter van allen” (Hebr. 12:23). Overweeg, samen met deze gedachte, ook dat “de Vader oordeelt niemand, want al het oordelen heeft Hij gegeven aan de Zoon, opdat allen de Zoon zullen eren zoals zij de Vader eren” (Joh. 5:22;SW). En toch, kort voordat Christus deze woorden sprak, zei Hij: “Amen! Amen! Ik zeg tot jullie, de Zoon is niet in staat iets uit Zichzelf te doen, indien Hij het niet de Vader ziet doen. Want wat Die ook zal doen, op gelijke wijze doet ook de Zoon deze dingen. Want de Vader heeft

de Zoon lief en toont Hem alles wat Hij doet. En grotere dingen dan deze zal Hij doen, werken waarover jullie je zullen verwonderen” (Joh. 5:19-20;SW). Christus drukte deze of een soortgelijke gedachte op een zeer eenvoudige manier uit in Openbaring 3:21, toen Hij zei: “Die overwint, hem zal Ik geven met Mij gezeten te zijn op Mijn troon zoals ook Ik overwin en gezeten ben met Mijn Vader op Zijn troon” (SW).

Aangezien Openbaring 20:11 spreekt van de geuite terreur van zowel de mensheid als het geestelijk gebied bij de verschijning van deze troon, is het van het grootste belang dat wij de suprematie verstaan van de Ene Die op de troon zit. De eenheid van Vader en Zoon is smetteloos. De Zoon kan op de troon gezien worden door hen die Hem ontkenden, niet in Hem geloofden en Hem vermoordden. Toch is Hij hier als de vertegenwoordiger van Zijn Vader en we mogen naar Hem opzien als God. Hoe goed of armzalig wij deze dingen begrijpen, één feit blijft waar: er bestaat geen grotere autoriteit dan die Autoriteit Die op de troon gezeten zal zijn. De tijd zal voor allen gekomen zijn om Hem antwoord te geven. De troon is groot omdat Hij Die er op gezeten is Groot is.

De troon is groot vanwege het bereik van het gezag er van. Allen van de hemelen en de aarde worden er voor bijeengebracht. Nooit tevoren is het universum getuige geweest van een oordeel van deze omvang. Heel de mensheid vanaf Adam (uitgezonderd zij die tevoren in genade zijn geroepen) zal er voor gebracht worden om er rekening af te leggen. De ontelbare menigten van de hemel zullen daar staan. Het aantal van daar aanwezige wezens zal het denken overweldigen. De troon is groot om wat ze bereikt. De werken van de mensheid zullen geoordeeld, gecorrigeerd en recht gezet worden. Het denken van de mensheid zal naar een grotere bewustwording van de waarheid gebracht worden. En ieder religieus systeem zal onthuld worden. Al deze aspecten van menselijk leven hebben parallele aspecten van leven in het geestelijk gebied. De geestelijke wezens zullen een soortgelijk oordeel hebben, dat bij hen past. Als toevoeging schijnt het dat door deze troon het oordeel komt waarmee alle fysieke werken en bewijs van de mensheid, alsook dat van de geestelijke wezens in de hemelen, door het vuur zullen gaan. En hier is de troon die een einde maakt aan de dood. Deze troon is groot!

Het oordeel van deze troon is groot. We weten niet of Adam en Eva dagen of weken of jaren leefden vóór die enkele daad van ongehoorzaamheid die het oordeel van de dood bracht over het hele menselijk ras. Sommigen hebben gemeend dat het maar minuten of uren was. Slechts twee van de miljarden mensen waren daar aanwezig, maar heel de mensheid werd daar geoordeeld. Toen Christus vlees werd, onderging Hij een beproeving door de Tegenstander in de wildernis. Hij stond op het randje van uithongering en de beproevingen en testen die Hij onderging waren veel zwaarder dan die van Adam, maar toch zijn er veel parallellen tussen hen. Maar het testen van Christus en het bewijzen van Zijn geloof, werden niet beperkt tot die ene test in de wildernis. Heel Zijn leven was een test, uitlopend in het kruis, de zwaarste beproeving van alle. Hij bewees dat Hij trouw was. De Zijne was de tweede test van de mensheid, en Hij slaagde voor de test. En nu is Hij door Zijn Vader aangewezen als de Rechter. Hij Die trouw was in heel Zijn leven, brengt nu het oordeel voor allen met betrekking tot de werken en daden van hun leven. En zo zal heel de mensheid, die in een oordeel van dood was geworpen voor een zonde

waaraan ze niet deelnamen, een Rechter krijgen Die wandelde waar zij wandelden. De troon is groot vanwege het daar gedane oordeel.

Deel 18 - De zoektocht naar de tweede dood (16)

Het grote witte troon oordeel

“En rollen werden geopend ... en de doden werden geoordeeld naar het geschrevene in de rollen, naar hun werken ... en zij werden ieder veroordeeld [geoordeeld] naar hun werken” (Openb. 20:12,13;SW).

Het woord *veroordeeld*, hier [in het Engels] door de Concordante Vertaling gebruikt, komt uit een variant in de Griekse teksten. Sommige manuscripten hebben *krino*, of *geoordeeld*, en andere hebben *kata-krino*, of *naar beneden geoordeeld* of *veroordeeld*. De meeste vertalingen volgen het gebruik van *geoordeeld* en niet *veroordeeld*, de voorkeur gevend aan *geoordeeld* zoals in de originele lezing. In de context van Romeinen 3:1-20 zou *veroordeeld* op z'n plaats zijn, maar waar de context op het punt staat het eerste bevel van de grote witte troon aan te kondigen; “en de dood zal niet langer zijn, ...want de eerdere dingen gingen weg” (Openb. 21:4;SW), is veroordeling niet op z'n plaats.

Werken zijn de basis van oordeel bij de grote witte troon. Let er speciaal op dat er *geen* vermelding is van oordeel over zonden. Zonde is met richting verbonden. Het is het missen van het doel, en werd op Golgotha opgelost. Werken en daden zijn de uitwerking van geloven en codes. Ze zijn de uitwerking van karakter en emotie. Ze zijn de belichaming van de passies van de mens. Werken en daden tonen ons wat de standaarden van de mens zijn. Ze laten ons zien wat binnenin de mens is.

Het grote witte troon oordeel is de tijd wanneer van ieder individu, uitgezonderd zij die tevoren in genade gekozen zijn, al zijn persoonlijke inzichten, geloven en begrip op de goddelijke toetssteen van waarheid gelegd worden. Alles wat verkeerd is zal aan het licht komen. Alles wat goed is zal aan het licht komen. De verlichting die zal schijnen bij de grote witte troon zal van een veel grotere sterkte zijn dan de mensheid ooit heeft gekend. Het grote witte troon oordeel is verlichting en de straf die volgt is het middel van bewustwording.

Er is altijd licht geweest - het licht van de natuur, het licht van het geweten, het licht van de Joodse natie, het licht van de kerk, het stralende baken van Golgotha. Maar dit waren alle lichten in de duisternis - lichten die onder schoven verborgen konden worden en dat tot op zekere hoogte ook werkelijk waren. Elke menselijke microkosmos heeft z'n lichtbronnen gehad en stralen van verlichting. Maar het grote witte troon oordeel zal een tijd zijn waarin de enorme, ontelbare menigten van wezens, zowel mens als geest, zo onvoorstelbaar verlicht zullen worden dat het een geweldige verlichting van de macrokosmos teweeg zal brengen.

In 2 Petrus 3:10-13 zegt Petrus dat “de werken [Grieks: ergon] in haar zullen gevonden worden”. Dit gebeurt wanneer de hemelen met een dreunend geluid voorbij zullen gaan en de elementen door verbranding opgelost worden. Niet alleen worden werken [ergon] van iemands leven geoordeeld, maar de lichamelijke werken van de mensheid zullen ook door het vuur gaan. De wolkenkrabbers, de bruggen, de hydro-electrische dammen, de vuilnisbelten die vol zijn van glas, vinyl, kranten, plastic, wegwerpluiers en allerlei soorten werken van de mensheid, zullen alle door verbranding opgelost worden. Aangezien dit wordt geïdentificeerd als een oordeel over werken, zou het passend zijn dat dit gebeurt in samenhang met het oordeel over de werken van de levens van de mensen.

Feitelijk kan dit een sleutel opleveren voor het beter verstaan van de gebeurtenissen van die dag. Hoe worden zij die geoordeeld worden voor de grote witte troon naar de nieuwe aarde getransporteerd? Dit is niet zozeer een probleem voor hen die geloven dat eindeloze, bewuste kwelling in de Poel des Vuurs het oordeel is dat uitgesproken wordt bij de grote witte troon. Zij presenteren gewoonlijk de Poel des Vuurs als op afstand van de gelukzaligheid van de nieuwe aarde. Maar dat beeld is on-Schriftuurlijk. Zij die bij de grote witte troon geoordeeld worden, zullen op de nieuwe aarde zijn. De bladeren van de boom des levens zijn voor hun genezing, niet voor hen die al onsterfelijk zijn. Mensen die geoordeeld worden voor de grote witte troon zullen de natiën vormen die voortgaan onderschikking te leren tot ze allen uiteindelijk in Christus samengebracht zijn.

Het grote witte troon oordeel vindt plaats in verband met de huidige aarde. Dit wordt duidelijk omdat de passage spreekt van de zee die haar doden opgeeft, maar op de nieuwe aarde is geen zee. Het lijkt er op dat het oordeel plaatsvindt op een vlak boven de aarde - een vlak van bestaan dat gehandhaafd wordt door het gezag van de troon. Zolang we gevangen gehouden worden door de logistiek van deze dingen, zullen we het punt missen. Het visioen laat zien dat de hele schepping staat op de basis van oordeel, en dat de nieuwe schepping rust op het rechtvaardig oordelen van God. Hoewel de werken en daden van de mensheid geoordeeld worden, zullen zij ook getuige zijn van het voorbij gaan van de aarde in vuur. Alle werken van de mens zullen verbrand worden. Voor de hemelse wezens wordt dezelfde situatie beschreven. Ze worden persoonlijk geoordeeld en de hemelen, hun gebied, gaat voorbij om door een nieuw vervangen te worden.

Terwijl dit alles plaatsvindt is er één groot gemeenschappelijk element dat de nieuwe hemel en aarde verbindt met de oude, en dat element is deze troon. Zoals we al eerder opgemerkt hebben wordt deze troon alleen in Openbaring 20:11 de grote witte troon genoemd. In vers 12 wordt hij weer genoemd, maar dan is het gewoon de troon. En het moet deze zelfde troon zijn die in beeld is, en van waaruit de bevelen uitgaan, terwijl Johannes de nieuwe hemel en aarde tot stand ziet komen en terwijl het nieuwe Jeruzalem neerdaalt.

Terwijl Johannes het nieuwe Jeruzalem ziet neerdalen uit de hemel, van God, hoort hij een bevel van de troon - welke troon? De troon van de context is de grote witte troon. Er is geen bewijs om de gedachte te ondersteunen dat dit een andere troon zou zijn, die al in het nieuwe Jeruzalem is terwijl het neerdaalt. In plaats daarvan neemt deze troon zijn plaats in in die nieuwe stad nadat het op de aarde is

gekomen (Openb. 22:3). En het is op gezag van deze troon dat de mensheid van de oude aarde naar de nieuwe wordt getransporteerd.

Er werd eerder opgemerkt dat de grote witte troon gedeeld wordt door de Vader en de Zoon. Dit stemt in met wat op de nieuwe aarde te vinden is. De eerste twee verwijzingen naar deze troon op de nieuwe aarde noemen zowel God als de Zoon (21:3,5). En de twee resterende verwijzingen naar de troon noemen die: “de troon van God en het Lammetje” (22:1,3). De schrijver gelooft dat er vanaf Openbaring 20:11 tot aan het einde van het boek slechts één troon in beeld is.

Zo wordt de grote witte troon geïntroduceerd als de zetel van waaruit de mensheid en geesten geoordeeld worden, en van waaruit het oordeel over deze planeet en de hemelen uit gaat. En als deze oordelen voltooid zal zijn, is het eerste opgeschreven bevel dat van de grote witte troon uit gaat: “Zie, de tabernakel van God is bij de mensen en Hij zal bij hen tabernakelen, en zij zullen Zijn volken zijn en Hij zal bij hen zijn en Hij zal hun God zijn. En Hij zal iedere traan uitwissen uit hun ogen, en de dood zal niet langer zijn, noch treurnis, noch geschreeuw, noch ellende zal er langer zijn, want de eerdere dingen gingen weg.” En Die zit op de troon zei: “Zie, Ik maak alles nieuw!” En Hij zegt: “Schrijf, want deze woorden zijn trouw en waar.” (Openb. 21:3-5;SW). Dezelfde grote witte troon van waaruit alle doden zijn geoordeeld, is de troon die blijft bestaan doorheen de laatste aion, en van waaruit de wet uit gaat die is omschreven als: “een rivier van water van leven, glanzend als kristal” (22:1;SW). Hoe kan de troon van waaruit het bevel voortkomt: “De dood zal niet meer zijn,” de balie van executie zijn die zo velen er van hebben gemaakt? Deze troon is zo weinig begrepen.

Dood en hades

“En ik nam de doden waar, de groten en de kleinen, staande voor de troon. En rollen werden geopend. En een ander rolletje werd geopend, dat is van het leven, en de doden werden geoordeeld naar het geschrevene in de rollen, naar hun werken”
(Openb. 20:12;SW)

Johannes' gebruik van het woord “doden” hier is opmerkelijk, want hij spreekt pas in het volgende vers over opstanding. Er is meer dan een manier om dit te begrijpen. Het is niet ongewoon voor Johannes om met het visioen mee te gaan en dan terug te keren om meer details te geven. In hoofdstuk 21:2 neemt hij het nieuwe Jeruzalem waar dat uit de hemel neerdaalt van God. Later, in vers negen en daarop volgend, weidt hij tot in kleine details uit over het nieuwe Jeruzalem. Deze terugblikpresentatie zou de verklaring kunnen zijn waarom Johannes de doden ziet voordat hun opstanding wordt genoemd. Vers 13-15 zou dan de uitleg van vers 12 kunnen zijn.

Het is ook mogelijk dat het woord “doden” hier figuurlijk gebruikt kan zijn. Het zou kunnen verwijzen naar hen die leven op de huidige aarde die rechtstreeks naar het grote witte troon oordeel gaan zonder eerst te sterven. Er mag aangenomen worden dat zij aan wie aionisch leven werd geschonken, aanwezig zullen zijn bij het oordeel, hoewel ze daar zelf niet geoordeeld zullen worden. De term zou een

figuurlijke antithese kunnen zijn om onderscheid te maken tussen hen die aionisch leven hebben en wie niet.

“En de zee geeft de doden die in haar zijn en de dood en het ongeziene geven de doden die in hen zijn en zij werden ieder geoordeeld naar hun werken. En de dood en het ongeziene werden in het meer van het vuur geworpen; dit is de tweede dood: het meer van het vuur. En indien iemand niet werd gevonden geschreven zijnde in de rol van het leven, werd hij in het meer van het vuur geworpen” (Openb. 20:13-15;SW).

De eerste zin in dit citaat schijnt overbodig. Waarom wordt de zee hier apart van de dood en hades genoemd? Er is een nauwe associatie tussen de dood en hades met de gedachten van het graf en begrafenis. De overbodigheid van denken kan een nadruk leveren dat niemand over het hoofd gezien wordt. Niemand zal buitengesloten worden. Er zal verslag gedaan worden van Adam, Eva en van ieder van hun afstammelingen. Een gebrek aan een juiste begrafenis kan op geen enkele wijze de kracht van God hinderen of beperken om allen die gestorven zijn te roepen. Alle leven is uit de Geest van God. Te menen dat iemand van de miljarden van de mensheid gemist of vergeten zou kunnen worden, is net zo ondenkbaar als God er van beschuldigen dat Hij een deel van Zichzelf zou verliezen.

De dood en het ongeziene (hades), alsook de zee, worden in deze zin als personen weergegeven. Er wordt van hen gesproken als geven zij hun gevangenen op. Deze verpersoonlijking doet denken aan andere passages, zoals 1 Korinthe 15, waar naar de dood wordt verwezen als naar een vijand (v. 26), een vijand die door de Schrift wordt beschimpt als zij zich verheerlijken in de opstanding (v. 54-57): In Romeinen 6:9 “De dood heerst niet langer over Hem” nu Christus is verrezen.

Maar de verpersoonlijking van de dood en hades kan meer helpen met het verstaan van deze uitspraken dan normaal van beeldspraak verwacht mag worden. Johannes zag een visioen. Wat zag hij? De dood en hades zijn acteurs in Johannes' visioen die al eerder verschenen zijn. In Openbaring 6:8 wordt de dood gezien als een ruiter op een groenachtig paard, die rond gaat om een vierde van de mensheid te doden. En het ongeziene volgde hem, mogelijk als een tweede ruiter op een groenachtig paard - zijn beschrijving wordt niet gegeven. Johannes zag de dood als een Magere Hein, rond rijdend om menigten van de mensheid te doden, en het ongeziene volgende achter hem, de doden verzamelend.

Ons wordt niet precies verteld wat Johannes op dit punt in het visioen waarnam, maar wanneer we het visioen beschouwen in de context van het boek, is het geheel niet onwaarschijnlijk dat Johannes de twee ruiters op groenachtige paarden in de Poel des Vuurs geworpen zag worden. Dit scenario zou in lijn zijn met het visioen als geheel. Het belangrijkste hier is de letterlijke werkelijkheid te grijpen die in het visioen wordt afgebeeld.

Het werpen van de dood en hades in de Poel des Vuurs zou niet begrepen moeten worden alsof het betekent dat allen die in het gebied van de dood en allen die in het gebied van hades zijn, in de Poel des Vuurs geworpen worden. Dat is duidelijk niet de betekenis. De dood en het ongeziene waren net leeg gemaakt door de

opstanding voor het oordeel. Ze zijn leeg van de mensheid wanneer ze in de Poel des Vuurs geworpen worden.

De volgorde waarin Johannes deze gebeurtenissen van het visioen behandelt is van belang, en het doet een andere vraag oprijzen. Als de tweede dood een herhaling is van de eerste dood, waarom worden de dood en het ongeziene in de Poel des Vuurs geworpen? In plaats daarvan zouden we een commando vanaf de troon verwachten:

“Dood! Bereidt jezelf voor! Bereidt je voor om de meerderheid van deze enorme menigte te doden! Draai de vlammen van je vuren hoger dan ooit tevoren! Hades! Open je mond wijd! Bereidt je voor om miljoenen op te slokken!”

Als dit niet zo is, dan zouden we verwachten dat Johannes een nieuwe ruiter op een groenachtig paard zou waarnemen, en een nieuw hades dat hem volgt.

Maar de dood en hades nemen niet de rollen op die zij eerder, door de eeuwen heen, gespeeld hebben. Een betere conclusie is dat het werpen van de dood en hades in de Poel des Vuurs hen op de een of andere manier verandert. De dood en het ongeziene zijn geen levende wezens die onderschikt moeten worden. Dat zij daarom in de plaats van onderwerping gebracht worden, moet betekenen dat het proces en de toestand van dood en hades onder een nieuwe maat van controle geplaatst zal worden. De dood zal niet langer toegestaan worden z'n volledige loop te hebben. Er zullen beperkingen worden opgelegd. Deze gedachte is in volle overeenstemming met het eerste genoteerde bevel van de grote witte troon: “... de dood zal niet langer zijn ... Ik maak alles nieuw” (Openb. 21:3-5;SW). De aanwezigheid van de boom des levens en het water des levens (Openb. 22:1,2) verzekeren ons dat zij die nog niet met onsterfelijkheid gezegend zijn, onderhouden zullen worden tot de straf van hun oordeel voltooid is en zij levend gemaakt worden. Sterfelijkheid zal voortgaan tot in de laatste aion, maar het zal niet worden toegestaan dat het z'n voleinding vindt in de dood.

Deel 19 - De zoektocht naar de tweede dood - deel 17

Geworpen in de Poel des Vuurs

“En indien iemand niet werd gevonden geschreven zijnde in de rol van het leven, werd hij in het meer van het vuur geworpen” (Openb. 20:15;SW).

Wat missen we hier? Wat zou verwacht mogen worden in dit vers dat niet verschijnt? De advocaten van eindeloze kwelling zijn er snel bij om de tijd toe te

voegen van vers 10, waar de Tegenstander in de Poel des Vuurs geworpen wordt, waar het beest en de profeet zijn. “En zij zullen dag en nacht beproefd worden, voor de duur van de aionen van de aionen” (verg. 14:11 en 19:3). De King James vertaling vertaalt deze tijd onjuist met “forever and ever” (voor altijd en altijd). Een reden waarom het tijdsdeel ontbreekt is omdat de eerste van deze twee aionen voorbij is. De millenniaale aion sluit af met het grote witte troon oordeel. Maar waarom wordt er geen “kwelling voor de aion,” of “kwelling voor de aion van de aionen” vermeld? De grote witte troon brengt een verandering aan in het visioen.

Eerder waren het beest en de valse profeet in beeld, die grote politieke systemen en groepen van de mensheid presenteren. Deze beesten, als een collectief geheel, kunnen als gekweld gezien worden voor de aionen. Maar met het oordeel over individuen naar hun werken in beeld, zal de lengte en zwaarte van kwelling zeer variëren. Het is niet langer passend over hun kwelling te spreken in de termen die toegepast worden op een collectief geheel.

Kort voor deze uitspraak werden de dood en hades in de Poel des Vuurs geworpen. Met die uitspraak schijnt er een verandering in de dood te komen. De tweede dood is al eerder genoemd (2:11 en 20:6), maar dit is de eerste uitspraak in de Schrift die een definitie van de tweede dood levert, en ook een reden voor de naam. Dit tweede, rassenwijde oordeel over de mensheid levert een reden voor een verandering in terminologie.

De oplossing van het raadsel

Er kleven verscheidene vragen aan de naam tweede dood. Waarom wordt de Poel des Vuurs niet de tweede dood genoemd gedurende de duizend jaren? Waarom verandert de naam van de Poel des Vuurs bij het grote witte troon oordeel? Vinden er in de Poel des Vuurs veranderingen plaats die het anders maken na het grote witte troon oordeel dan wat het daarvoor was? Waarom wordt de naam tweede dood gegeven aan de Poel des Vuurs? Is die term er een passende naam voor?

Johannes zag in zijn visioen een Poel des Vuurs - dat is de oorsprong van de naam. De Poel des Vuurs bestaat doorheen de duizend jaren, of millennium. Tijdens die periode van tijd wordt er alleen naar verwezen als de Poel des Vuurs, niet als de tweede dood. De beesten werden in de Poel des Vuurs geworpen bij de aanvang van de duizend jaren. De beesten zijn een figuurlijke vertegenwoordiging voor de natiën van mensen die tegen God gericht zijn en in die tijd op de aarde in leven zijn. Allen van de mensen van de beestnatiën die stierven blijven dood tijdens de duizend jaren. Daarom is, tijdens de duizend jaren, niemand van de mensen van de beestnatiën die op aarde leven nog niet de eerste dood gestorven. Dit feit maakt de term *tweede dood* voor hen ontoepasbaar tijdens de periode van de duizend jaren.

Een sleutelement van deze zaak zit ‘m in het feit dat twee onderscheiden perioden van tijd in Gods doelstelling in beeld zijn. De eerste is de millenniaale aion, en de tweede is de aion van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Deze twee perioden worden gescheiden door het grote witte troon oordeel, dat komt aan het einde van de millenniaale aion. De letterlijke toekomstige vervulling van de Poel des

Vuurs zal een leven zijn onder een mate van ontbering en het leren van onderschikking aan Christus. Dat aspect verandert niet van de ene aion op de volgende. Toch zijn er veranderingen die plaatsvinden en deze twee aionen van elkaar onderscheiden. (1) De millenniale aion zal een tijd van strikt recht zijn, maar de laatste aion zal een tijd van verzoening zijn. Dit wordt getypeerd door de heerschappij van de Leeuw vs. de heerschappij van het Lam. (2) Tijdens de millenniale aion zullen velen die in de Poel des Vuurs zijn sterven, zoals bewezen wordt door de aanwezigheid van het Gehenna. Daar zullen de lichamen van geëxecuteerde criminelen weggedaan worden. Maar tijdens de aion van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde zal sterfelijkheid niet z'n voleinding vinden in de dood. De levens van alle stervelingen zullen in stand gehouden worden door de weldadige heerschappij van hun Onderschikker. "Er zal geen dood meer zijn" (Openb. 21:4). (3) Tijdens de millenniale aion zullen de enigen op aarde die leven en opgestaan zijn Gods uitverkorenen zijn. De gedachte aan een tweede leven en een tweede dood gaan samen. De uitverkorenen kunnen door de tweede dood niet beschadigd worden (Openb. 2:11). (4) Tijdens de aion van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde zal een groot percentage van de mensen op aarde opgewekt zijn voor het grote witte troon oordeel. Zij zullen voor de tweede maal een sterfelijk leven hebben. Dit is een belangrijk deel van de reden voor de term tweede dood. Hun sterfelijke toestand is het laatst overgebleven overblijfsel van de dood op aarde.

Toen Adam ongehoorzaam was en zondigde, werd heel de mensheid onder zijn hoofdschap geoordeeld en het oordeel bracht de dood over allen (Rom. 5:12). Gods uitverkorenen worden een tweede maal geoordeeld, voor de dais van Christus (2 Kor. 5:10), onder Zijn Hoofdschap. Voor de grote witte troon zal de rest van de mensheid, die nog niet onder het Hoofdschap van Christus zijn geoordeeld, naar het oordeel gebracht worden van het nieuwe Hoofd van de mensheid. Aangezien het grote witte troon oordeel het tweede rassenwijde oordeel voltooit, is de term tweede bijzonder toepasselijk voor de ongehoorzaamheid, schande en onrechtvaardigheid in Eden, onder Adams hoofdschap. Toen was het een sterfelijke toestand die voleindigde in de dood. Onder het Hoofdschap van Christus zullen zij van wie de daden geoordeeld zijn als ongehoorzaam, schandelijk en onrechtvaardig ook leven in een sterfelijke toestand, maar die zal niet voleindigd worden in de dood. Naar mate zij onderschikking leren aan het nieuwe Hoofd van de mensheid, zullen zij met Hem geïdentificeerd worden in Zijn dood en opstanding. Onder het Hoofdschap van Christus zullen dood en veroordeling afgeschaft worden en vervangen door rechtvaardiging ten leven (Rom. 5:18,19). Uiteindelijk zullen allen onsterfelijk gemaakt worden. Het leven vergezelt onderschikking aan het Hoofdschap van Christus. Hiermee samen gaan een paar zeer belangrijke woorden: *tweede leven*, *tweede oordeel*, en *tweede hoofdschap*. *Tweede dood* is een natuurlijke term om de toestand te beschrijven van hen die nog niet compleet vrijgelaten zijn uit het domein van de dood.

Vijanden

Overweeg voor een ogenblik de inhoud van de Poel des Vuurs. Ze bevat het beest, de valse profeet, Satan, de dood en het ongeziene, en een ieder van wie de naam niet is geschreven in het boek des levens. De eerste vijf zijn allen vijanden van de mensheid. Er is aangetoond dat de letterlijke vervulling van de Poel des Vuurs die Johannes zag, een toestand van onderwerping aan Christus en Zijn uitverkorenen

zal zijn. Dit is waar de apostel Paulus over sprak in 1 Korinthe 15, wanneer hij zegt: “Want Hij moet heersen totdat Hij al de vijanden onder Zijn voeten zal plaatsen. De laatste vijand wordt afgeschaft: de dood” (1 Kor. 15:25,26;SW). De dood en hades zijn de laatste van deze vijf vijanden die in de Poel des Vuurs geworpen worden. Het thema van onderwerping van Christus’ vijanden, geciteerd uit Psalm 110, klinkt doorheen heel het Nieuwe Testament (Matt. 22:44; Mark. 12:36; Luk. 20:43; Hand. 2.35; 1Kor. 15:25; Hebr. 1:13; 10:13; en herhaaldelijk doorheen Openbaring). Kennelijk kwalificeert de Tegenstander als een vijand (Mat. 13:39; Luk. 10:19). Van de dood, de laatste vijand, wordt in het visioen gezien dat, hij kort na de Tegenstander, in de Poel des Vuurs geworpen wordt.

Naast deze vijanden worden zij van de mensheid die niet geschreven staan in het boek des levens in de Poel des Vuurs geworpen. Er worden twee criteria genoemd die reden zijn voor hun verblijf daar: (1) het oordeel over hun werken, en (2) hun namen staan niet geschreven in het boek des levens. Hun werken definiëren een toestand van vijandschap tegen Christus en de Vader. “omdat de gezindheid van het vlees vijandschap tegen God is, want aan de wet van God is het niet onderworpen, want het kan dat ook niet” (Rom. 8:7;SW). De mensheid heeft de ervaringen van kwaad nodig die gerelateerd worden aan de dood van het vlees. Door deze is de voorbereiding voor het leven in de geest - leven als zonen van God (Rom. 8:5-14). De Poel des Vuurs zal de beproeving leveren die nodig is om de houding van het vlees weg te branden uit hun leven, heb voorbereidend voor het ontvangen van Gods geest.

Net zoals het zijn van vijanden van Christus, kan alles in de Poel des Vuurs gezien worden als ook vijandschap tegen de mensheid. Het is eenvoudig de Tegenstander en zijn boodschappers te zien als vijanden. Het is ook eenvoudig de dood en het ongeziene te zien als vijanden van de mensheid. Maar hoe past zo’n beschrijving bij de ongelovigen van de mensheid? Nogmaals, met het oog op de Poel des Vuurs, het zijn de werken van de mensheid - de werken van hun vlees - die in beeld zijn. De werken van de mensheid vallen zeker onder de vijanden van de mensheid. De mensheid staat onder de controle van haar eigen werken. Hoe vaak heeft iemand gefaald te doen wat gedaan zou moeten worden, omdat de een of andere eerdere daad verhinderende omstandigheden schiep? Hoe vaak slaagt iemand er niet in te doen wat het beste is, omdat de daden van iemand anders zijn houding veranderen? In plaats van onze daden te controleren en te doen wat juist is, controleren onze daden en die van anderen ons. De heerschappij van Christus zal de tirannie van het vlees beëindigen. Vanuit dit gezichtspunt zeggen we vrijmoedig dat het doel van de Poel des Vuurs is de mensheid te bevrijden van z’n vijanden.

Kennelijk is dit het beeld dat bedoeld wordt uit deze passage te leren. Zoals al eerder opgemerkt, er zullen sommigen zijn die bij de grote witte troon leven zullen ontvangen. We verwachten dat de koningin van het zuiden en de bekeerde Ninevieten onder hen zullen zijn (Matt. 12:41.42). Ze worden niet geteld onder de vijanden van de mensheid.

De heerlijkheid van de Poel des Vuurs

Het is de bedoeling van de Schrift dat we ons zouden verheerlijken in de Poel des Vuurs. Deze uitspraak zal mogelijk velen schokken die er traditionele inzichten op

na houden. Als de Poel des Vuurs gezien wordt als een plaats waarin grote aantallen individuen onzegbare kwelling in letterlijke vlammen doormaken, kunnen we er ons niet in verheerlijken. Maar indien Johannes' visioen gezien wordt voor wat het is, kunnen we ons er echt in verheugen. In het visioen zag Johannes de volle en laatste uitdrukking en belichaming van Satans kracht en gezag in de politieke en sociale systemen van de aarde. De Poel des Vuurs is waar deze systemen - de vleeswording van de Leugen - door de waarheid van God verslonden worden. Het visioen laat zien hoe al Christus' vijanden onder Zijn voeten geplaatst worden. Het visioen laat zien hoe de dood overwonnen en afgeschaft wordt. Het visioen toont dat alle werken van het vlees geoordeeld worden - dit is de voorwaarde voor leven in de geest. Op deze wijze gezien, is de Poel des Vuurs deel van de overwinning van Christus over kwaad, iets waar ieder trouw hart naar heeft verlangd. Natiën en generaties van individuen zullen inderdaad geplaatst worden onder de kwelling en last van onderschikking aan rechtvaardige heerschappij. Maar in deze staat van onderwerping zal de kwelling in de ervaring van ieder individueel dat zijn wat nodig is om de structuur van de leugen uit te bannen, opdat de bewustwording van de waarheid volledig gefundeerd en opgebouwd mag worden en worden tot een bolwerk voor geloof.

Deel 20 - De zoektocht naar de tweede dood (18)

De nieuwe hemel en de nieuwe aarde

De herhaling van de woorden *hemel* en *aarde*, en de labeling er van als *nieuwe* en *eerdere* is het eerste vers van hoofdstuk 21 scheidt een ogenblik pauze in het visioen die vereist is door de ontzagwekkende gebeurtenissen die plaatsvinden. De eerdere hemel en aarde zijn voorbij gegaan in vuur (2 Petr. 3:7, 10-13). Dit is een grote aionische overgang. Alles zal anders zijn dan het daarvoor was. Politiek zal vervangen zijn door de kennis van God. Alle twist en conflict, iedere oorzaak van verdriet, alles wat vals is, zal verwijderd worden. In Genesis werd de mens uit de hof van God verdreven, maar in de nieuwe hemel en op de nieuwe aarde zal God wonen bij de mensen.

De zee is niet meer

De zee staat hier slechts als contrast (Openb. 21:1). De nieuwe hemel en de nieuwe aarde worden geaccentueerd door een parallel contrast met de eerdere hemel en de eerdere aarde. Wat is belang van de afwezigheid van de zee? Dit kan een contrast zijn met de toestand van de aarde tijdens eerdere aionen, toen zonde, dood en vernieling deel uitmaakten van de norm. De aarde werd overstroomd met water in de opening van Genesis en ook tijdens de vloed van Noach. Deze omstandigheden waren de gevolgen van oordeel over zonde. God stelt grenzen aan de trotse golven van verwoesting van de zee (Job 38:8-11), een bewoonbare plaats leverend voor de mensheid. Vanuit dit uitzicht veronderstelt de afwezigheid van de zee de gedachte dat er niet langer een kans is om onder een overweldigend oordeel te komen en dat verwoesting en dood geen plaats meer zullen hebben op

de nieuwe aarde. Dit komt overeen met het bevel vanaf de grote witte troon (v. 3-5). In sommige gevallen schijnen de *zee* (*thalassa*) en de *ondergedompelde chaos*, of *abyss*(*abussos*), onderling uitwisselbare termen te zijn. Het wilde beest stijgt op uit de abyss (Openb. 11:7; 18:8). De abyss is waar de demonen-sprinkhanen zijn opgesloten (Openb. 9:1-3). Sommigen denken dat dit hetzelfde is als Tartarus (2 Petr. 2.4).

Terwijl de abyss een gevangenis voor geestelijke wezens schijnt te zijn, schijnt ze op andere momenten te verwijzen naar de oceanen of naar onderaardse wateren (Gen. 1.2; 7:11; 8:2; Exo. 15:5; Psa. 104:6, enz.). Maar in andere gevallen komt ze voor als een symbolische term voor de dood, zoals in Romeinen 10:7. “of wie zal neerdalen in de afgrond [abussos], dat wil zeggen: om Christus uit de doden te doen opkomen?” De Hebreeuwse gedachte achter deze uitdrukkingen kan zo zijn geweest dat de mate van afdaling gelijk staat aan de mate van scheiding van God, daarmee de graad van vervreemding van Hem aangevend. De uitdrukking “lagere delen van de aarde” (Efe. 4:9; Eze. 3:14,16,18; 32:18,24; Psa. 88:4-7; verg. ook Jona 2.2-7), hoewel geen gedachte aan water in zich hebbend, is een soortgelijke uitdrukking die ook aan de dood doet denken. De zeeën vormen gewoon de laagste delen van de aarde vanwege de zwaartekracht. Het punt hier is dat de zee verbonden is aan de gedachten van dood, veroordeling en scheiding van God. De zee zal niet meer zijn, omdat die omstandigheden die er door worden gesuggereerd, niet meer zullen bestaan.

De zee kan ook gezien worden als een onderdeel van deze aarde dat onderworpen is aan de macht van de lucht. De winden van de atmosfeer kunnen zich over het water bewegen en het opzweepen in verraderlijke, bulderende golven. Voorbeelden hiervan zijn te vinden in Markus 4:37; Lukas 8:23; Jona 1:4 en ook in Daniël 7:2, wat deel uitmaakt van Daniëls visioen waar de beesten opkwamen uit de zee. Wind en geest zijn in Bijbelse talen dezelfde woorden. Zo kan de wind gezien worden als een geestelijke kracht die wateren beweegt, en wateren zijn soms typerend voor de natiën van de aarde. Voorbeelden waar van woedende natiën wordt gesproken als golven van de zee zijn niet ongebruikelijk (Jer. 51:42; Psa. 65:7; 89:9,10; Eze. 26:3-5; enz.). De duizend jaren eindigen met de Tegenstander die de natiën opzweept tot een woeste golf van rebellie om de citadel van de heiligen te overspoelen (Openb. 20:7-9). Uit het perspectief van deze gedachten doet de afwezigheid van de zee in Openbaring 21:1 denken dat deze beweeglijke trek van de mensheid tot staan is gebracht. En het kan ook betekenen dat door het oordeel over geestelijke wezens, ook zij niet langer de mensheid op zo'n manier aanpakken. Zij van de mensheid die al geperfectioneerd zijn, zijn niet langer lager dan de boodschappers. Ja, het lichaam van Christus zal boodschappers oordelen (1 Kor. 6:3). En door zonen van God te worden zal de mensheid gelijk worden aan de boodschappers (Luk. 20:36). De mensheid zal niet altijd onderschikt zijn aan de invloed van het geestelijk gebied. Tijdens de laatste aion, met een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, zal de “schepping bevrijd ... worden van de slavernij van de vergankelijkheid, tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen van God” (Rom. 8:21; SW). Alle dingen die in Openbaring 21:1-4 genoemd worden, zijn die dingen waarvoor “de hele schepping, tot nu toe, tezamen kreunt en tezamen zwoegt” (Rom. 8:22; SW).
Er komt een zeer grote bevrijding aan.

De grote witte troon afgebeeld in het Oude Testament

Het Oude Testament presenteert een portret of cameo van de grote witte troon. Salomo bouwde een troon, zoals die nog nooit in enige koninkrijk was gezien. We lezen in 2 Kronieken 9:17-19: "En de koning maakt ook een grote troon van ivoor en hij overdekt die met puur goud. En voor de troon zijn zes treden en een voetstoel van goud, vastgemaakt aan de troon. En er waren zijkanten aan deze en de andere zijde van de zitplaats en er staan twee leeuwen aan de zijkanten. En er staan twaalf leeuwen op de zes treden, aan deze en aan de andere zijde. Zoiets was niet gemaakt voor enig koninkrijk"(SW - zie ook 1 Koningen 10:18-20).

Laten we een paar dingen opmerken over deze troon. Ten eerste was ze gemaakt van ivoor. Ivoor is wit. Ten tweede was ze overtrokken met puur goud. Het woord voor puur wordt vaak vertaald met schoon of rein, en werd vaak gebruikt om te spreken van offers en dingen die ceremonieel rein en presenteerbaar voor God waren. Het werd gebruikt om zuiver water te beschrijven en in die context zou het zelfs vertaald kunnen worden met helder. Het boek Openbaring spreekt van puur goud dat zo helder was als kristal - zo helder als glas. In Salomo's dag was de met goud overtrokken troon waarschijnlijk goudkleurig. Maar het gebruik van dit woord kan doen denken aan de gedachte van helderheid of doorzichtigheid. Een witte troon die overtrokken is met kristal helder goud zou nog steeds een witte troon zijn.

Het volgende dat we over deze troon willen opmerken, is dat de voetenbank permanent verbonden was aan het stoeldeel van de troon. De Concordante Vertaling zeg dat de voetenbank "gebout bleef" aan de troon. In Jesaja 66:1 zegt Jahweh: "De hemelen zijn Mijn troon en het land is Mijn voetstoel. Waar is dit huis dat jullie voor Mij zullen bouwen en waar is deze plaats van Mijn rust?" (zie ook Matt. 5:35). Kunnen we een mooiere en meer pittoreske manier vinden om de eenheid van hemel en aarde aan te geven dan te zeggen dat Gods troon aan Zijn voetstoel of voetenbank vastgebout was? Dit is wat de uitoefening van het gezag van de grote witte troon doet - ze verenigt de hemel en de aarde. De eerste opgeschreven woorden van de grote witte troon getuigen precies dat: "Zie, de tabernakel van God is bij de mensen en Hij zal bij hen tabernakelen, en zij zullen Zijn volken zijn en Hij zal bij hen zijn en Hij zal hun God zijn" (Openb. 21.2;SW). Hemel en aarde zullen samengebout zijn door Gods aanwezigheid bij de mensheid. De grote witte troon zal de zetel van heerschappij zijn tijdens de aion van de aionen. Tijdens die grote laatste aion zal de regering van het complement van de eras uitgeoefend en gecompleteerd worden. Allen zullen onder het Hoofdschap van Christus gebracht worden (Efe. 1:10). God zal in de ecclesia, of lichaam van Christus, verheerlijkt worden, en Christus Jezus voor alle generaties van de aion van de aionen (Efe. 3:21).

Deze troon/voetstoel combinatie werd versierd met 14 leeuwen. Kennelijk werden de leeuwen gekerfd in het ivoor waarvan de troon en de voetenbank waren gemaakt. De leeuwen vertegenwoordigen, zonder twijfel, de koninklijke heerschappij door het beloofde Zaad van de stam van Juda. Christus wordt zowel de Leeuw als het Lam genoemd. Indien de 12 leeuwen die met de treden genoemd worden, deel uitmaken van de voetenbank, dan kunnen ze Christus vertegenwoordigen die heerst over de aarde door een herboren Israel, gekend om

haar 12 stammen. De twee leeuwen bij de armléuningén zouden het gezamenlijk lichaam van Christus kunnen vertegenwoordigen, bestaande uit zowel de natiën als Israël, door wie Christus heerst in de hemelen.

Ons wordt verteld dat zo'n troon nooit voor welk koninkrijk dan ook was gemaakt. Zo'n troon is nooit gekend geweest in enig koninkrijk als de grote witte troon. Hier is de troon van waaruit de macht uitgaat om heel de mensheid tot leven op te wekken, en heel de mensheid te oordelen in rechtvaardigheid. De heerschappij er van vloeit naar buiten als een rivier van kristalhelder water van leven. Dit is echt de grote witte troon.

Het edict van de grote witte troon

In 20:11 zag Johannes een grote witte troon. Hij noemt deze troon slechts één maal de grote witte troon. Daarna noemt hij deze de troon. Het bepalend lidwoord specificeert een bijzondere troon en wijst ons terug naar zijn eerdere beschrijving: de grote witte troon. In vers 12 staan de doden allen voor de troon, welke de grote witte troon is. In 21:3 hoort Johannes een stem die uit de troon komt - welke troon? De grote witte troon - dat is de troon van de context. We moeten hier even pauzeren om te spreken over een verschil dat te zien zal zijn tussen de KJAV en vrijwel alle andere vertalingen. De KJAV zegt [in vertaling] "Ik hoorde een grote stem uit de hemel..." (v. 3, de NKJV volgt de KJAV). De meerderheid van de vertalingen lezen ongeveer zoals dit: "Ik hoor een luide stem uit de troon..." (v. 3 CLV). Het bewijs van de handschriften is zeer sterk voor "uit de troon." In de Griekse tekst is het heel gemakkelijk de gelijkheid tussen de zinsneden van de verzen 2 en 3 te zien. Vers 2 spreekt van het nieuwe Jeruzalem dat naar beneden komt van God "uit de hemelen." Het zou voor een kopieerder heel eenvoudig zijn de twee zinsneden "uit de hemelen" en "uit de troon" te verwisselen. Indien we de zinsneden translitereren zou de ene "ek tou ouranou" zijn en de andere "ek tou thronou". Er is geen belangrijk verschil van mening dat "uit de troon" de juiste lezing is. En het brengt met zich een geweldige verlichting mee met betrekking tot de aard van de grote witte troon.

Let dan op dit eerste opgeschreven bevel dat uit gaat van de grote witte troon: "Zie, de tabernakel van God is bij de mensen en Hij zal bij hen tabernakelen, en zij zullen Zijn volken zijn en Hij zal bij hen zijn en Hij zal hun God zijn. En Hij zal iedere traan uitwissen uit hun ogen, en de dood zal niet langer zijn, noch treurnis, noch geschreeuw, noch ellende zal er langer zijn, want de eerdere dingen gingen weg." En Die zit op de troon zei*: "Zie, Ik maak alles nieuw!" (Openb. 21:3-5;SW).

Het eerste dat dit bevel ons zegt is dat hemel en aarde verenigd zijn. God is bij de mensheid! Dit edict eist niet dat God tabernakelt met de heiligen, of Israël, of de bruid, of de kerk, of het lichaam van Christus of zelfs met de overwinnaars! Doorheen het meeste van het boek Openbaring ontvangen de getrouwen de aankondiging, te danken aan het thema van het boek. Maar hier is het uitzicht naar voren, naar wat bereikt zal worden in die laatste aion. God zal bij de mensheid zijn, en er zal geen kans meer zijn om van Gods aanwezigheid verdreven te worden, zoals dat wel met Adam en Eva in Eden het geval was. De uitdrukking dat God bij de mensheid is wordt drie maal herhaald, het uiteindelijk doel benadrukkend dat bereikt zal worden en waarvan God Zelf de voltooiing verzekert.

Terugkerend naar het bevel van de grote witte troon, zien we: De dood zal niet meer zijn! Wat een verheugende uitspraak! Maar wat nu als het waar zou zijn dat de Poel des Vuurs letterlijk is en een letterlijke dood veroorzaakt? Dan zou dit een volkomen belachelijke uitspraak zijn als de meerderheid van de mensheid net geëxecuteerd zou zijn door hun overdracht aan de Poel des Vuurs! Indien iedereen, of een groot percentage, van hen voor de grote witte troon net gestorven zouden zijn, dan zou de dood nog steeds doordringen tot het menselijk ras! En als slechts één enkel persoon stierf door executie bij de grote witte troon, zou deze uitspraak vals zijn.

Let op de volgende uitspraak: “noch treurnis.” Nu moeten we over deze uitspraak denken vanuit een ander perspectief. In deze toekomstige tijd verstaan we dat de mensheid in twee groepen verdeeld kan worden: (1) zij die onsterfelijk gemaakt zijn geworden (verheerlijkte gelovigen), en (2) zij die geoordeeld zijn geworden voor de grote witte troon (stervelingen). Treuren is wat wordt gedaan wanneer iemand is gestorven. Indien iedereen die in de Poel des Vuurs geworpen wordt zou sterven, dan zou er niemand van de mensheid levend overblijven die niet onsterfelijk is. Indien dat het geval zou zijn, dan is deze uitspraak belachelijk en overbodig. Maar indien de Poel des Vuurs figuurlijk staat voor kastijding, en allen die er ingeworpen worden levende stervelingen zouden zijn, dan is het een geweldig heerlijke uitspraak. Deze uitspraak vertelt ons dat sterfelijkheid niet langer in de dood zal eindigen. Ze vertelt ons dat onsterfelijkheid sterfelijkheid zal opslokken voor menigten van mensen. Zij die nog steeds sterfelijk zijn zullen in leven gehouden worden tot de tijd dat zij levend gemaakt worden. Deze bevelen vanuit de grote witte troon zijn vol van blijdschap en belofte.

De volgende uiteenzetting is dit eerste bevel vanuit de grote witte troon.

"ZIE, de tabernakel van God is bij de mensen
EN Hij zal bij hen tabernakelen,
EN zij zullen Zijn volken zijn
EN God Zelf zal bij hen zijn
EN Hij zal iedere traan uitwissen uit hun ogen,
EN de dood zal niet langer zijn,
NOCH treurnis,
NOCH geschreeuw,
NOCH ellende zal er langer zijn, want de eerdere dingen gingen
weg.
ZIE, Ik maak alles nieuw!"
(Openb. 21:3-5;SW)

Er zijn in dit bevel tien uitspraken en zij komen in gebalanceerde vorm tot ons. Zowel de eerste als de laatste uitspraak begint met een bevel: “Zie!” of “Kijk nou!” Iets belangrijks gaat gebeuren - let op! God en mensheid worden samengevoegd en alles wordt nieuw gemaakt. Vervolgens, terwijl we dieper in de kloof komen, zijn er vier positieve uitspraken over de relatie van God met de mensheid en wat Hij voor hen zal doen. Hierop volgend zijn vier negatieve uitspraken die ons er van verzekeren dat de rampen en tragedies die de eerste schepping plaagden nooit weer de nieuwe schepping zullen aantasten.

Dit zijn tien goddelijke uitspraken over de nieuwe schepping. Als we terugkeren naar Genesis 1, dan zouden we daar, herhaald in de loop van de scheppingsweek, tien goddelijke besluiten of bevelen van schepping vinden. “En God zei, laat er licht zijn ... enz.” Tien maal vinden we de woorden “En God zei...” De Bijbel spreekt ook van de verlossing van Israel uit de slavernij in Egypte als Gods schepping van die natie (Jes. 43:1,7 en vele andere passages). En in Gods schepping van Israel als een natie bij de berg Sinaï, gaf Hij hen tien opdrachten in hun verbondswet. We zeggen dit om het helder te krijgen dat het eerste bevel vanuit de grote witte troon een bevel van schepping, leven en hoop is. Het is een bevel dat wanhoop afschaft. God scheidt door verlossing, en ook door bevel. Het edict van de grote witte troon is een tienvoudig bevel van de nieuwe schepping.

Deel 21 - De zoektocht naar de tweede dood (19)

De heilige stad, het nieuwe Jeruzalem

“En ik nam de heilige stad waar, nieuw Jeruzalem, neerdalend uit de hemel van God, gereed gemaakt zoals een bruid versierd is voor haar man” (Openb. 21:2;SW). De natie die een hoer was geweest en in de Hebreeuwse profetieën gescheiden was van God, wordt nu vernieuwd en ervaart de vreugde van een bruid. Hannahs lied wordt vervuld in relatie tot de natie Israel. Rachels zoon van verdriet, geboren in Bethlehem, is de zoon van de rechterhand geworden (Gen. 35:16-19). In de dagen van David werd de citadel van Zion in bezit genomen, en de stad Jeruzalem opgebouwd. Hier, in Johannes’ visioen, was de citadel van de heiligen omringd, maar de bescherming van God werd bekend gemaakt (Openb. 20:7-10) en nu wordt het nieuwe Jeruzalem gevestigd in een heerlijkheid die geen voorbeeld kent.

Is het nieuwe Jeruzalem een schitterende stad die gebouwd is van goud en kostbare stenen? Velen zeggen dat dit zo is. Is het nieuwe Jeruzalem een volk, de bruid? Is het nieuwe Jeruzalem zowel een verheerlijkt volk als de structuur van een stad waarin de structuur gelijk op gaat met de verheerlijkte kenmerken van het volk? We geloven dat de derde vraag het antwoord “Ja” verdient. Het volk, de heiligen, is bij uitstek in beeld. Toch is Jeruzalem het uitgekozen beeld om alle dingen die met deze mensen verbonden zijn uit te drukken. Jeruzalem betekent de bezetten of bezitten van vrede. De stad zal nooit aan die benaming voldoen tot ze op de nieuwe aarde komt. Toch staat Jeruzalem als een beeld voor vele generaties Joden - vele levens van geloof. Het bindt ze allen samen. De heiligen zullen functioneren vanuit de heilige, koninklijke stad, het nieuwe Jeruzalem. De stad zal de locatie of centraal punt zijn voor hun daden. De beschrijving van de stad is er een met de beschrijving van het volk. Het volk is een koninkrijk en een priesterschap voor God en zij zullen heersen op de aarde (Openb. 5:10 en 1:6).

Regeren of heersen veronderstelt vervreemding of niet onderschikt zijn in het sociale gebied. Priesterschap veronderstelt vervreemding van en niet onderschikt

zijn aan God. Het nieuwe Jeruzalem is het herboren Israel, functionerend als middelaars tussen God en de mensheid. De Joodse natie zal de belofte aan Abraham vervullen op een wijze die toevoegt aan het offer van Christus - Zijn Hoofdschap uitvoerend. Door de bemiddeling van Abrahams zaad zullen alle families van de aarde gezegend worden (Gen. 12:3).

Perfectie wordt niet bereikt met de komst van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Perfectie zal pas worden bereikt door de completering van de heerschappij van Christus. Christus moet heersen totdat alle vijanden onder Zijn voeten zijn geplaatst (1 Kor. 15:25). Wanneer Christus het Hoofd van allen wordt, zal alle gedelegeerd gezag teniet gedaan worden, omdat het overbodig is geworden (1 Kor. 15:24). De bruid, het nieuwe Jeruzalem van Johannes' visioen, oefent gedelegeerd gezag uit door te heersen en de bediening van priesters uit te oefenen. Dus zolang de heiligen de zaken van het koninkrijk regelen, houdt de tweede dood nog steeds velen vast. De dood is de laatste vijand en zal afgeschaft worden (1 Kor. 15:26), maar die afschaffing zal pas compleet zijn wanneer de laatste die in de tweede dood wordt vastgehouden onsterfelijk is gemaakt. De tweede dood gaat voort met bestaan op de nieuwe aarde en de tweede dood is de reden voor de bediening van het koninkrijk van priesters. Wanneer de tweede dood ophoudt te bestaan, zal er geen verdere noodzaak zijn voor de heerschappij of voor de priesters.

De muur

God koos Israel "om van Hem te worden, tot een bijzonder volk boven alle volken die op het oppervlak van de grond zijn" (Deut. 14:2;SW). Aan Israel werden beperkingen gegeven - de wet en verboden - die hen op vele manieren afscheidde van de wereld. Israels afscheiding van de wereld wordt nog eens benadrukt in het 21e hoofdstuk van Openbaring, maar het krijgt daar een heel nieuw karakter. In de beschrijving van het nieuwe Jeruzalem wordt haar muur zes maal genoemd (Openb. 21:12,14,15,17,18,19). Muren maken scheiding. Toen Paulus sprak over de eenheid van de nieuwe mensheid, zei hij dat de muur die scheiding maakt was afgebroken (Efe. 2:14). Maar Johannes' visioen reikt niet ver genoeg in de toekomst om de uiteindelijke uitkomst van alles wat Paulus had onthuld te kunnen tonen. Het is echter de volgende nabije stap, vanwege de aard van deze muur.

Deze muur is anders omdat hij open toegang geeft in iedere richting, en die toegang is nooit gesloten (Openb. 21:12-14,25). Deze muur is anders omdat de twaalf fundamenten niet de vaders van de natie zijn die daar leven, maar de twaalf fundamenten zijn de apostelen van de Ene Die de grootste onthulling van God is Die de mensheid ooit is gegeven (Openb. 21:14).

Deze muur is anders omdat hij doorzichtig is, gemaakt van kristallijne jaspis (Openb. 21:11,18). Jaspis is in essentie kwarts. Het wordt in vele kleuren gevonden - rood, groen, bruin, zwart. Organische materialen in de kwarts geven het deze kleuren. Zolang deze kleuren in de jaspis blijven, is ze ondoorschijnend. Het licht kan er niet doorheen dringen. Maar van de jaspis van de muren van de bruid zijn alle kleurstoffen van het voorgaande leven gezuiverd en verwijderd. De kracht en doel en motieven van deze machtige muur zijn alle zo helder als kristal. Kwarts kristal is verheerlijkt jaspis. Het nieuwe Jeruzalem is verheerlijkte mensen.

Hebben zij die in de Poel des Vuurs zijn toegang tot het water van leven?

Wie is toegestaan te drinken van de rivier van water van leven en deel te hebben aan de paal of boom van leven? Krijgen alleen zij die geloofden of met leven beloond werden bij het grote witte troon oordeel toestemming om van dit water te nemen? Wordt hen die in de tweede dood zijn toegestaan om te drinken van deze zegeningen? Het is heel gemakkelijk deze laatste hoofdstukken te verstaan, want Johannes' gezichtspunt verandert herhaaldelijk. Hij verandert vrijelijk van het vertellen van het visioen naar het beschrijven van dingen in het visioen.

“En Hij zei tot mij: "Zij zijn gebeurd! Ik ben de Alfa en de Omega, de Oorspronkelijke en de Voleinding. Ik zal aan die dorst heeft om niet water uit de bron van het leven geven. Die overwint zal dit lotdeel genieten en Ik zal voor hem God zijn en hij zal voor mij Zoon zijn. Doch voor vreesachtigen en ongelovigen en gruwelbedrijvers en moordenaars en ontuchtigen en tovenaars en afgodendienaars en al de leugenaars, hun deel is in het meer, het brandende met vuur en zwavel, dat de tweede dood is." (Openb. 21:6-8;SW).

Bij een eerste lezing van deze verzen krijgt men de indruk dat het water van leven er alleen is voor hen die geloven. Maar nader onderzoek laat zien dat de toegang veel breder is. In vers 6 verandert het perspectief van het bekijken van Johannes' visioen naar het spreken over de zegeningen van het visioen vanuit het uitzicht van de dag waarin Johannes leefde. In de verzen 9-12 keert hij terug naar het bekijken van het visioen van het nieuwe Jeruzalem. Let er, in de verzen 6 en 7, dan op dat er een tweevoudige beschrijving is van hen die beslist van deze zegeningen zullen genieten: (1) zij hadden dorst en (2) zij zouden overwinnen. Dit beschrijft niet wat hun toestand zal zijn wanneer het nieuwe Jeruzalem verschijnt. Het beschrijft hun toestand en daden van geloof in de dagen waarin ze leefden door geloof en van deze zegeningen van Johannes' visioen werden verteld. Let er ook op dat hun dorst werd gelest uit een bron van water van leven, niet een rivier. De getrouwen dorstten in de dagen van hun leven toen zij de profetie van Johannes' visioen hoorden en zij overwonnen in de dagen dat zij vervolgd werden. Wanneer het nieuwe Jeruzalem komt, zullen zij niet dorsten en zij zullen niet hoeven te overwinnen, want de strijd zal al gewonnen zijn. Hun toegang is vrij en onbeperkt.

Op gelijke wijze passen de “vreesachtigen en ongelovigen en gruwelbedrijvers” bij deze beschrijvingen in de tijden voor het grote witte troon oordeel. Zij die hier beschreven worden op de nieuwe aarde, zijn opgestaan uit de doden om te staan voor de grote witte troon. God heeft hen geoordeeld en heeft hun oordeel uitgesproken. Ze zijn zeker nog niet geperfectioneerd, maar zij zijn door ervaringen gegaan die te traumatisch zijn om te denken dat hun gedrag onveranderd zal blijven. Op dit punt kan het schijnen dat de zegeningen alleen voor gelovigen zijn, maar de toestand wordt verder ontvouwd wanneer Johannes details over leven levert na de beschrijving van het nieuwe Jeruzalem.

“En een tempel nam ik in haar niet waar, want de Heer God, de Almachtige, is haar tempel en het Lammetje. En de stad heeft de zon niet nodig, noch de maan, dat zij zouden schijnen, want de heerlijkheid van God verlicht haar en het

Lammetje is haar lamp. En de natiën zullen bij haar licht wandelen en de koningen van de aarde dragen hun heerlijkheid in haar. En haar poorten zullen zeker niet gesloten zijn, want er zal daar geen dag of nacht zijn. En zij zullen de heerlijkheid en de eer van de natiën in haar dragen. En zeker zal er niets besmettends of die gruwel doet of de leugenaar in haar binnen gaan, maar die geschreven zijn in het rolletje van het leven van het Lammetje” (Openb. 21:22-17;SW).

Hier wordt bevestigd dat alleen zij van wie de naam geschreven is in het boek des levens van het Lammetje, binnen mogen gaan in de stad; maar er wordt ook meer informatie gegeven met betrekking tot hen die buiten de stad zijn. Wie zijn de natiën buiten de stad? Deze zullen van een aanzienlijke variatie zijn. Deze natiën zouden hen bevatten die onderschikt waren aan Israel tijdens het millennium, zij die gunstig beoordeeld waren geworden bij de grote witte troon en zij die in de tweede dood zijn. Paulus zei in 1 Korinthe 15 dat zij die van Christus zijn, levend gemaakt zouden worden bij Zijn komst. Dit geeft aan dat allen met toegang tot de stad veranderd zijn en onsterfelijk zijn geworden. De grote witte troon oordeelt individuen, maar de context spreekt hier van natiën, daarom zal er waarschijnlijk een brede graad van verschil zijn in de toestand van die individuen van de natiën die buiten zijn.

“De natiën zullen bij haar licht wandelen.” Dat wil zeggen, de natiën zullen wandelen in overeenstemming met het licht van Gods heerlijkheid, zoals dat bekend werd gemaakt door het Lammetje. Dit betekent duidelijk dat zij op een ordelijke wijze zullen wandelen, God een genoegende doende. Zij zullen nog niet toegang hebben tot de stad, maar hun gedrag is zeer verbeterd en onder controle.

“En hij toont mij een rivier van water van leven, glanzend als kristal, komend uit de troon van God en van het Lammetje. In het midden van haar plein en aan deze en de andere kant van de rivier, staan bomen van leven, die twaalf vruchten geven, in overeenkomst met iedere maand haar vrucht gevend, en de bladeren van de boom zijn voor de genezing van de natiën. En alle vervloeking zal niet langer zijn. En de troon van God en van het Lammetje zal in haar zijn. En Zijn slaven zullen hem goddelijk dienstbetoon geven. En zij zullen Zijn gezicht zien en Zijn Naam zal op hun voorhoofden zijn. En er zal niet langer nacht zijn en zij hebben geen lamplicht nodig en licht van de zon, want de Here God zal hen verlichten en zij zullen regeren voor de eonen van de eonen” (Openb. 22:1-5;SW).

In vers 1 wordt het water van leven bekend gemaakt als een rivier, voortkomend uit de troon van God en het Lammetje. Het is niet langer een bron, zoals het was toen het werd onthuld aan hen die geloofden op de oude aarde en die toen overwonnen door het bloed van het Lammetje. Aangezien de rivier voortkomt uit de troon, is heerschappij in beeld. En de heerschappij is de rivier. En de heerschappij vloeit naar buiten, naar de wereld. De rivier is voor de wereld, niet voor die binnen zijn. Gods slaven dienen Hem (v.3). Zijn slaven zijn koningen en priesters (1 Petr. 2:9; Openb. 1:6; 5:10; 20:4,6; 22.5), heersend met Christus. De bruid, het nieuwe Jeruzalem, is de mensen die heersen. Het water van leven is hun lotdeel (21:7). Als hun lotdeel is het hun bezit - zij bewerken het. Het is niet iets dat zij alleen voor hun eigen bevrediging bezitten. De rivier van leven is wat zij

doen wanneer zij regeren en dienen als priesters. De geest van God is in hun binnenste. Zij hadden tevoren gedorst, en nu vloeien, uit hun harten, rivieren van levend water (Joh. 7:37). Zij zijn de verblijfplaats van God en Gods leven vloeit door hen heen naar hen die het nodig hebben. Zij zijn met Christus gezeten op Zijn troon. De troon van God is in hen en heerschappij vloeit uit hen voort. Zij zijn koningen omdat zij heersen over hen die nog niet ten volle onderschikt zijn aan God. Zij zijn priesters omdat zij functioneren in een bemiddelende capaciteit om de verzoening met God compleet te maken. Dit is hun lotdeel.

De dingen binnen de stad zijn nodig voor hen die buiten de stad zijn. De bladeren zijn voor de genezing of herstel van de natiën. Het goddelijk dienstbetoon dat Gods slaven Hem geven, is om te dienen zoals het Lammetje deed. Als koningen en priesters voor de wereld bedienen zij de zegeningen van de stad aan hen die buiten zijn.

“En de troon van God en van het Lammetje zal in haar zijn” (v. 3). Dit markeert een verandering. Johannes nam een grote witte troon waar (Openb. 20:11). Het was een troon, niet de troon. Maar in de vijf volgende plaatsen waar over troon gesproken wordt (20:12; 21:3,5; 22:1,3) is het de troon, tonend dat het terug verwijst naar de grote witte troon. Christus zei: “Die overwint, hem zal Ik geven met Mij gezeten te zijn op Mijn troon zoals ook Ik overwin en gezeten ben met Mijn Vader op Zijn troon” (Openb. 3:21;SW). De mensheid werd geoordeeld voor de grote witte troon, zonder de stad van het nieuwe Jeruzalem. Maar vervolgens neemt de troon z'n plaats in de stad in. Dit definieert de stad, de bruid, als de zetel van Gods autoriteit en heerschappij en de zetel van de meest heilige heiligheid.

Dit wordt beschreven als een laatste fase van de vervulling van Gods verbond met Abraham. De zetel van gezag is niet alleen eigendom van God en het Lammetje, maar wordt gedeeld met allen die de bruid vormen. Alle families van de aarde zullen gezegend worden door de heerschappij en bediening van Gods uitverkorenen. Let op de dingen die over de slaven van God gezegd worden: “En Zijn slaven zullen hem goddelijk dienstbetoon geven. En zij zullen Zijn gezicht zien en Zijn Naam zal op hun voorhoofden zijn ... de Here God zal hen verlichten en zij zullen regeren voor de eonen van de eonen” (Openb. 22:3,4,5;SW).

“en zij zullen regeren voor de eonen van de eonen.” Met deze uitspraak is te zien dat Johannes' perspectief opnieuw verandert. Hij spreekt niet alleen van de toestand van dingen op de nieuwe aarde, hij sluit ook de millenniaale aion in die vooraf gaat aan die tijd - “de eonen van de eonen.” Dit wordt gevolgd door een uitspraak over de waarheid van de dingen die in deze visioenen worden geprofeteerd, en hij zegt: “Blij is hij die de woorden van de profetie van dit rolletje bewaart” (v.7). Het tijdselement is terug gegaan naar de dag van Johannes en is niet langer in de toekomstige eonen. Dit brengt ons opnieuw bij een context die vaak misverstaan wordt vanwege het tijdgebied waarin we het willen plaatsen. “Blij zijn zij die hun klederen uitspoelen, want ze zullen hun vergunning zijn tot de boom van het leven, en zij zullen door de poorten de stad binnengaan. Buiten zijn de honden en de tovenaars en de moordenaars en de afgodendienaars en een ieder die de leugen liefheeft en doet” (Openb. 22:14,15;SW). In Exodus 19:10, toen het volk zich voorbereidde om het verbond aan te gaan met God, moesten ze eerst hun

kleding wassen. Het wassen van de kleding vindt plaats in Johannes' dag, of in de huidige dag, wanneer iemand hoort van Christus en gelooft. Zij die honden, tovenaars, afgodendienaren, moordenaars enz. gelabeld worden, zijn schuldig aan die dingen in het leven dat vooraf gaat aan de grote witte troon. Deze passage zegt niet dat die zonden begaan worden op de nieuwe aarde, buiten de stad. De natiën zullen in die tijd wandelen bij het licht van de stad.

Deel 22 - De zoektocht naar de tweede dood (20)

Het Hoofdschap van Christus

De bediening van het complement van de eras

“...naar Zijn welbehagen, ... in de bediening van de volheid van de eras, om het al in de Christus samen te vatten, al dat is in de hemelen en dat op de aarde” (Efe. 1:9,10;SW).

Het is Gods welbehagen om hen die Hij heeft geroepen in genade deel te laten uitmaken van een bediening. Deze bediening zal functioneren tijdens het complement van de eras. Dat wil zeggen, ze zal functioneren tijdens de laatste eras die de overblijvende perioden in de aionen zal completeren of vullen. Deze eras zullen de tijd bestrijken van het grote witte troon oordeel, de komst van de nieuwe hemelen en aarde, en welke eras er ook mogen overblijven tot de voleinding, wanneer allen door Christus onsterfelijk worden gemaakt. Het herboren Israel zal het element van deze bediening zijn op de aarde, en het lichaam van Christus, van wie “burgerschap behoort in de hemelen” (Filip. 3.20;SW), zal het element van deze bediening zijn die daar z'n plaats zal vinden.

De aionen van de aionen zijn de laatste twee aionen die in de Schrift onthuld worden. Omdat deze aionen voortgaan doorheen hun verschillende eras, zal de heerlijkheid die aan de voeten van Christus uitgegoten wordt, en opstijgt naar de Vader, steeds verder toenemen. Een trekker, door het woud naar een grote waterval reizend, wordt zich, misschien in zijn onderbewustzijn, bewust van een laag en ver geluid. Hoe dichterbij de waterval komt, des te luider wordt het geluid van neerstortend water. Tenslotte, staande aan de voet van de waterval, is het crescendo aangezwollen tot een oorverdovend gedonder dat de lucht die door de trekker wordt ingeademd doet trillen. Net als het geluid van de grote waterval zal de heerlijkheid van Christus en God voortdurend toenemen tijdens de loop van de laatste aionen, totdat ieder wezen vanuit het hart de lof zingt en de hele schepping weerklinkt met blijdschap en vrolijkheid.

De Schrift is duidelijk dat dit een passende beoordeling is van de uiteindelijke uitkomst. Om dit waar te laten zijn, moet het aantal van de mensheid dat met God verzoend wordt doorheen de aion van de aionen toenemen. Maar indien de tweede dood een letterlijke dood zou zijn, zou zo'n vooruitgang in heerlijkheid onmogelijk zijn. Indien allen die bij de grote witte troon geen aionisch leven ontvangen dood zouden zijn, zou tijdens de laatste aion niemand met God verzoend worden! Indien

allen die voor de grote witte troon niet ten leven geoordeeld zouden worden en letterlijk dood zouden zijn, zou het koninkrijk van priesters voor de aion van de aionen met vakantie kunnen gaan. Er zou niemand anders zijn dan de koningin van het zuiden en de zich bekerende Ninevieten om over te heersen en de bediening te ontvangen.

Indien de tweede dood figuurlijk is, dan zullen allen die geoordeeld worden voor de grote witte troon, leven in onderschikking, maar in omstandigheden die leiden naar de heerlijke vrijheid van de kinderen van God (Rom. 8:19-22). Omdat hun oordeel wordt vervuld, zullen zij iedere dag en door elke ervaring heen, komen tot een grotere bewustwording van de waarheid, en hun eer en lof voor God zal steeds verder groeien, totdat het compleetheit bereikt bij hun levendmaking. Een figuurlijk verstaan van de tweede dood komt goed overeen met het concept van de heerlijkheid van God en Christus die voortdurend toeneemt doorheen de loop van de laatste eras. En een figuurlijk verstaan van de tweede dood komt goed overeen met het onderwijs dat allen aan Christus onderschikt zullen worden en onder Zijn Hoofdschap komen.

Paulus en Johannes over eschatologie

Paulus laat meer licht schijnen over de laatste aion en de uitkomst er van dan enig ander schrijver in de Griekse Schrift (zie 1 Kor. 15:20-28; Efe. 1:3; enz.). Maar op de een of andere manier zijn Paulus' onthullingen moeilijker te verstaan (niet dat die van Johannes nu zo eenvoudig zijn). Paulus spreekt met woorden die diep en krachtig en complex zijn, een uitdaging voor het denken. Johannes spreekt in figuren en beelden die het hart omhoog voeren, maar soms het begripsvermogen achter laten. We hebben ze beide nodig. We hebben én de inspiratie én de diepte van begripsvermogen nodig. We hebben net zo goed de vrolijkheid nodig, die gevoeld wordt wanneer we op het toppunt van de het bouwsel staan, als dat we het fundament van de meester-bouwer nodig hebben.

Johannes: Heerschappij in de laatste aion

Niet alleen zal Israel het hoofd van de natiën zijn, maar Israëlieten zullen mogelijk aangewezen worden als hoofden van de vreemde natiën en zullen het beheer hebben over het personeel dat verantwoordelijk is voor het regeren in iedere natie. De natiën zullen hun heerlijkheid en eer in het nieuwe Jeruzalem binnen dragen (Openb. 21:26), maar het zijn alleen zij die geschreven staan in het boek van leven van het Lam die feitelijk de stad zullen binnen gaan. Zelfs de afsluitende verzen van Johannes' visioen benadrukken Israels genieten van de zegeningen met achterstelling van de zegen die voort zal vloeien uit Israels bediening. Dit komt overeen met het thema van het boek - *wees trouw doorheen beproeving, want de overwinning komt er aan*. Dit betekent niet dat de zegeningen beperkt zijn tot Israel en de getrouwen. Zij zullen de uitdelers zijn. Maar hun huidige beproevingen en het thema van het boek, vragen er om dat de zegeningen van de uitverkorenen benadrukt worden.

Er zijn in de afsluitende verzen vier markante figuren die boekdelen spreken over de heerschappij op de nieuwe aarde tijdens de laatste aion. Het zijn het

Lammetje, het licht, de rivier en de boom des levens. Let er op dat alle vier verwijzen naar heerschappij.

Het Lammetje en heerschappij

De Concordante Vertaling gebruikt de term *Lammetje* voor *arnion*. *Amnos* is het gebruikelijke woord voor lam (zoals in Joh, 1:29; Hand. 8:32; enz.). *Arnion* is de verkleinende vorm, de gedachte aan kleinheid benadrukkend; in het geval van het lam draagt het de gedachte aan onschuld naar een hoger plan. Arnion komt, naast het boek Openbaring, maar één maal voor in de Bijbel (Joh. 21:15). In Openbaring komt het negen en twintig maal voor, waarvan acht en twintig verwijzen naar de Heer.

Lammetje is een goede vertaling om de nadruk van de oorspronkelijke taal over te brengen in onze taal, maar in de context van dit boek neemt het soms het karakter aan van een oxymoron [een nauwe verbinding tussen twee tegengestelde begrippen]. Het is de Leeuw van de stam van Juda die overwint om de rol te openen en de zeven zegels er van los te maken, maar Hij wordt gezien als het Lammetje wanneer Hij het doet (Openb. 5:5-9). De verontwaardiging, of toorn van het Lammetje wordt genoemd in 6:16. Zij die het wilde beest en zijn beeld aanbidden zullen gekweld worden voor de ogen van het Lammetje (Openb. 14:9,10). Het Lammetje zal strijden met de natiën die het beest vormen en ze overwinnen (Openb. 17:13,14). Het Lammetje doet duidelijk dingen die normaal niet met het karakter van een lam verbonden worden. Maar er is ook de nadruk op het bloed en offer van het Lammetje (Openb. 5:12; 12.11), krachtens welke *het boek des levens van het Lammetje* bestaat (Openb. 13:8; 21:27).

De schijnbare tegenstelling verdwijnt in Openbaring 12.11, waar zij die overwinnen wordt gezegd te overwinnen door het bloed van het Lammetje en door het woord van hun getuigenis. Het is duidelijk de kracht van God, werkend door het offer van Christus, die de overwinning behaalt. De figuur van het Lammetje is een voortdurende herinnering dat de bron van macht en kracht niet in Christus Zelf is, maar in de Vader.

In de dagen van Samuël bekeerde Israel zich en probeerde terug te keren naar God. Samuël offerde “een melk gevoed lammetje” (1 Sam. 7:9) als een heel brandoffer. Terwijl hij het offer aan het brengen was, kwamen de Filistijnen er aan om strijd te voeren met Israel, en God veroorzaakte donder over de Filistijnen die zo luid was dat het hun vertrouwen schokte en zij wegvluchtten van de Israelieten. De Israelieten heroverden hun steden en genoten van een lange rustperiode zonder Filistijnse verdrukking. Dit is een voorbeeld van de kracht van God die werd bekend gemaakt door zwakte die aan Hem wordt gewijd.

De heerschappij van de laatste aion komt voort uit de “troon van God en het Lammetje” (Openb. 22:1,3). Dit is de heerschappij van God waarin het offer van Zijn Zoon voor superioriteit heeft. Ieder aspect van heerschappij is gerelateerd aan het offer van Christus. De heerschappij van de laatste aion is gebaseerd op de grootste onthulling van de liefde van God. Er kan geen vrees zijn met betrekking tot deze heerschappij of over de uitkomst er van.

Het licht en heerschappij

“En de stad heeft de zon niet nodig, noch de maan, dat zij zouden schijnen, want de heerlijkheid van God verlicht haar en het Lammetje is haar lamp. En de natiën zullen bij haar licht wandelen en de koningen van de aarde dragen hun heerlijkheid in haar. En haar poorten zullen zeker niet gesloten zijn, want er zal daar geen dag of nacht zijn”
(Openb. 21:23-25;SW)

Wat is het licht dat in deze verzen wordt genoemd? Licht wordt in de Bijbel uitgebreid gebruikt als een figuur voor andere dingen - kennis, waarheid, wijsheid, godsvrucht. Hier wordt ons verteld dat de natiën “bij haar licht wandelen” - door middel van het licht van de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem. Het is het licht van de bruid - de mensen.

Het licht is hier heerschappij. Het controleert hoe de natiën zich gedragen - hoe ze wandelen. De natiën zullen wandelen overeenkomstig de waarheid. De heerschappij die in die tijd zal bestaan zal er voor zorgen dat ze het doen. Het ambt van de mensen van het nieuwe Jeruzalem is ook in de taak van priesters. Daarom is de kennis van God een onlosmakelijk deel van dit licht.

Leiding komt in gedachten als een passende beschrijving van deze heerschappij. Licht stelt iemand in staat te zien, en leidt daarbij iemands koers. En dit licht gaat zeker ook verder dan leiding. De natiën worden gezegd hun heerlijkheid in deze stad te brengen. Dit betekent dat zij er de dingen binnen brengen die het geven van eer aan God bekend maken. Eren van God kan alleen echt gedaan worden daar waar een bewustwording van waarheid is. Daarom is de heerschappij zodanig dat het de kennis van de waarheid toedeelt aan hen die er door geregeerd worden.

De rivier en heerschappij

“En hij toont mij een rivier van water van leven, glanzend als kristal, komend uit de troon van God en van het Lammetje. In het midden van haar plein en aan deze en de andere kant van de rivier, staan bomen van leven ... “
(Openb. 22:1,2;SW).

De rivier komt voort uit de troon van God en het Lammetje. Aangezien de troon de bron van de rivier is, is de rivier een beschrijving van de heerschappij gedurende de laatste aion. De rivier is “water van leven.” De heerschappij van de laatste aion is een heerschappij die onder haar gezag aan allen leven brengt. Zij die onder het gezag van deze heerschappij zijn, zijn allen die van het grote witte troon oordeel komen. Sommigen van hen ontvingen leven en genieten van de zegeningen van zulk een heerlijke heerschappij. Velen van dat oordeel zullen in de Poel des Vuurs gaan, de tweede dood. Zij zullen onderschikking aan Christus leren onder een regering die hen zal verfrissen van de beproeving van hun onderwerping, en die met leven de dorst zal lessen die door de tweede dood wordt veroorzaakt - klaterend, kristalhelder water van leven. De heerschappij die uit gaat van de troon van God en het Lammetje wordt zo beschreven met zulke termen van schoonheid en verfrissing en vernieuwing, dat het met zekerheid een heerschappij is die iemand doet zeggen: “Het is goed om te leven!” Zo’n uitspraak zou komen van de lippen

van hen die uit het graf kwamen, na iedere manier van leven ervaren te hebben die beschreven zou kunnen worden als alles, behalve leven. Aan beide zijden van de rivier staat de boom des levens. We nemen ons voor de rivier en de bomen te zien als delen van een enkel plaatje - aspecten van één heerschappij.

Deel 23 - De zoektocht naar de tweede dood (21)

Het hout van leven en heerschappij

“In het midden van haar plein en aan deze en de andere kant van de rivier, staan bomen van leven, die twaalf vruchten geven, in overeenkomst met iedere maand haar vrucht gevend, en de bladeren van de boom zijn voor de genezing van de natiën”
(Openb. 22:2;SW).

Het woord dat in de Concordante Vertaling met log wordt weergegeven is *xulon*, wat *hout* betekent. *Xulon* wordt gebruikt om zaken als het kruis waarop Christus werd gekruisigd aan te duiden, hout als bouw materiaal (1 Kor. 3:12), de blokken waarin Paulus' voeten in de gevangenis werden vastgezet (Hand. 16:24), stokken voor knuppels (Matt. 26:47) en andere houten voorwerpen. Dendron is het Bijbelse woord voor boom. Het wordt regelmatig gebruikt om levende bomen aan te duiden.

Het mooie beeld dat hier wordt benut is dat van opstandingsleven. Het hout was dood, maar leeft weer en is een bron van voortdurend onderhoud. Het voorafgaande leven was afgesneden en wordt nu vervangen door een van superieure levenskracht. “En een twijg zal voortkomen uit de stam van Jesse en een loot uit zijn wortels zal vruchtbaar zijn” (Jes. 11:1;SW). Het huis van David was lang geleden afgesneden. De natie Israel was figuurlijk dood en verstrooid onder de natiën, maar het koninkrijk is weer opgericht onder Christus, het Lam.

Waar is zo'n boom die twaalf vruchten kan voortbrengen? Waar is zo'n boom die iedere maand vrucht produceert? Waar is een boom die ook bladeren produceert die genezende kracht hebben? Dit alles moet verwijzen naar het opstandingsleven van Christus, voor allen geleverd op het dode hout van het kruis van Golgotha - het dode hout van gekruisigd vlees. Aäron was aangewezen als hogepriester en de stam van Levi was bevestigd als de priesterstam door Gods wonder, verricht op Aärons houten staf. De staf van elk van de hoofden van de twaalf stammen werd genomen en hun namen werden er op geschreven. Aäron vertegenwoordigde Levi. Mozes plaatste alle staven voor God in de tabernakel. De volgende dag waren alle staven hetzelfde als tevoren, behalve die van Aäron. Die had knoppen en bloesem en amandelvruchten (Num. 17). De opstanding bevestigt het Hoofdschap van Christus, Maar Hij is niet alleen het Hoofd van een stam of natie, Hij is het hoofd van het ras, Adam vervangend in die positie (1 Kor. 15:20-24; Rom. 5:12-21; Efe. 1:9-10, 22, 23; 1 Kor. 11:3 enz.). Als Hoofd van allen is Hij de bron van leven voor allen.

Het hout van leven is op twee manieren bestempeld met het getal 12, het getal van heerschappij. Het produceert twaalf vruchten en het produceert ze in twaalf maanden. Maanden zijn een maan aanwijzing. De maan, het kleinere licht, was voor de heerschappij over de duisternis, of nacht (Gen. 1:5,16). Zo is de gedachte aan heerschappij verbonden met het hout van leven. Hier wordt speciaal de gedachte benadrukt van de heerschappij over hen die nog niet ten volle in het licht zijn gekomen. Zij die nog steeds een beetje in de schaduw van duisternis zijn, hebben de genezing nodig van de bladeren en het onderhoud door de vrucht van leven. Dit is echter een tijdelijke behoefte. Dit wordt ook verondersteld waar ons wordt verteld dat er geen nacht meer zal zijn. Het kleinere licht voor hen in de duisternis, maakt de weg vrij naar het grotere licht. Dit spreekt in het bijzonder van hen van de tweede dood die nog niet ten volle onderschikt zijn aan Christus. Zij erkennen Hem nog niet als hun Hoofd.

Het hout van leven staat in het midden van het plein van het nieuwe Jeruzalem, net als aan beide zijden van de rivier. Deze locatie identificeert het met het centrale doel van de stad en van de heerschappij die uit de stad komt. Dat doel is om leven te geven. Daarom, terwijl deze zegeningen in het bijzonder beloofd worden aan die getrouwen die vervolging ondergaan, kan er geen twijfel bestaan dat die vervolgd worden het karakter en de missie zullen aannemen van hun Hoofd, Die beschreven wordt als het Lammetje, het leven gevend offer. De eenvoudige aanwezigheid van hen die de genezing nodig hebben die door de bladeren wordt geleverd, is een andere bevestiging dat zij die in de tweede dood zijn niet letterlijk dood zijn. En de gedachte aan genezing toont aan dat in alle behoeften van ieder individu voorzien zal worden. Onderschikking aan God en vervreemding van Hem zijn de enige aspecten van de bediening van Zijn dienaren.

Universele onderschikking aan Christus' Hoofdschap

“Daarom ook verhoogt God Hem hooglijk en geeft Hem genadevol de Naam boven iedere naam, opdat in de Naam van Jezus iedere knie zou buigen, van hemelingen en van aardsen en van onderaardsen, en iedere tong zou belijden dat Jezus Christus Heer is, tot heerlijkheid van God, de Vader”
(Filip. 2:9-11;SW).

Hoe komt deze grote climax van de aionen tot stand? Spreekt deze passage van een laatste tijd wanneer de laatsten van de mensheid en de geestelijke wezens tot een bewustwording van de waarheid komen en hun hartelijke toewijding en trouw aanbieden aan Christus? Ja, dat zal gebeuren en die tijd zal zeker komen en dit Schriftdeel vervullen. Maar het kan ook verder kijken, naar een eerste bijeenkomst van alle rationele wezens die in eenheid buigen voor de Here Jezus, en bijval tonen aan Zijn Hoofdschap over hen? Ook dat kan gebeuren. Wat een aanleiding voor een feest!

Het lijkt wel paradoxaal dat Christus zou heersen totdat allen aan Hem onderschikt zijn, maar wanneer Hij dat doel bereikt, zal Hij ophouden met heersen, afstand doen van Zijn troon, en een voltooide en verenigde schepping teruggeven aan Zijn Vader. Dus wanneer Christus geheel en al Heer van allen is, stopt Hij met Heer te zijn. En een grootse en heerlijke gebeurtenis, die veel zal lijken op een hedendaagse kroningsceremonie, leidt tot een afstand doen van de troon.

Bij de grote witte troon merkten we het populaire beeld op dat er toe neigt het tot de grote witte dais, of oordeelstroon, te maken. Oordeel wordt toegemeten. Maar we zagen dat de grote witte troon inderdaad een troon is, omdat er bevelen uit komen en er tijdens de laatste aion heerschappij uit vloeit. Al de heersende en politieke aspecten die van zo'n troon verwacht zouden worden, zullen er inderdaad uit voortkomen. Maar wanneer Christus Heer van allen wordt, zal de noodzaak voor heerschappij ophouden te bestaan, en alle gedelegeerde ambten van heerschappij en gezag zullen afgeschaft worden. Misschien zal dan de grote witte troon een grote witte dais worden. Ieder rationeel schepsel zal hun oordeel laten horen dat de Zoon van God waardig is om over allen te heersen. Dan zal de Zoon van God alle diademen van gezag verwijderen van Zijn voorhoofd en ze plaatsen aan de voeten van Zijn Vader. En de Vader zal Zijn laatste daad van oordeel verrichten als Hij aankondigt dat het werk van Zijn Zoon zeer goed is. En ieder hart dat toekijkt zal weten wat er gaat gebeuren. Ieder oog zal de Zoon zien en zich verheugen dat Hij geëerd wordt. Maar ieder hart zal weten dat Hij niet aan die eer zal vasthouden, want Hij heeft die al eerder ter zijde gelegd.

Conclusie over de tweede dood

Dood is het ophouden van leven. De eerste dood is een toestand waarin geen bewustzijn is. Er is geen waarneming, geen bewust zijn van het voorbij gaan van tijd, geen bewust zijn van ook maar iets in de eerste dood. Maar de tweede dood wordt in Johannes' visioen aangekondigd als een toestand waarin bewustzijn en kwelling is. En deze kwelling strekt zich uit voor lange, onbepaalde perioden van tijd. Er moet een aanzienlijk verschil zijn tussen de definitie van de eerste dood en die van de tweede dood.

Wat is de Poel des Vuurs? De Poel des Vuurs maakte deel uit van een scene in een visioen van de apostel Johannes. Deze Poel des Vuurs was de plaats van opsluiting en kastijding voor de groteske schepselen die in het visioen werelddominerende politieke systemen waren, en voor verpersoonlijkte figuren voor de dood en hades. Wanneer Christus terugkomt in heerlijkheid en macht, zal Hij alle politieke systemen van deze wereld op hun knieën brengen. Zij zullen onderschikt worden aan de heerschappij van de herboren, priesterlijke natie Israel. Er zal een wereldwijde heerschappij zijn van strikt recht en rechtvaardigheid. De dienstbaarheid en kastijding waaraan de natiën onderschikt zullen worden tijdens deze heerschappij, is de letterlijke werkelijkheid die in Johannes' visioen figuurlijk werd getoond als een Poel des Vuurs. De Poel des Vuurs - de tweede dood - is geen letterlijke dood.

De millennialle periode van strikte heerschappij is een aantoning dat de mensheid niet in vrede kan leven zonder de geest van God te ontvangen. Zelfs rechtvaardige regering is onvoldoende om de zwakten van de wereld te genezen. Satan zal losgelaten worden aan het einde van het millennium en zal onmiddellijk de mensheid in oorlog brengen met Christus en de heiligen. Met deze krachten zal vervolgens korte metten gemaakt worden. Dan zal de era komen van het grote witte troon oordeel en de nieuwe hemel en de nieuwe aarde.

De heerschappij van rechtvaardigheid zal voortgaan op de nieuwe aarde, zodat zij die tevoren stierven de voordelen en het onderwijs er van ontvangen. Maar het

karakter van de heerschappij zal veranderen. Christus, de Soeverein, zal niet bekend staan als de Leeuw van de stam van Juda, maar eerder als het Lammetje - het verzoenend offer. Aangezien de heerschappij over de ongelovigen en boosaardigen van de aarde tijdens het millennium door Johannes in het visioen werd gezien als een Poel des Vuurs, wordt die beschrijving in het visioen overgenomen om ook op de nieuwe aarde te heersen. Allen die voor de grote witte troon geoordeeld worden gaan de doop in van de perfecte heerschappij die hen brengt tot de bewustwording van waarheid, die hun levens reinigt. Maar de heerschappij van die laatste aion verandert zo dramatisch, dat ze ook beschreven moet worden als een rivier van water des levens. Hoewel het aspecten heeft van kwelling en ontbering, brengt het toch leven en bevrediging. Voor allen wordt in genezing voorzien. Christus' Melchizedekiaanse heerschappij voltooit zowel rechtvaardigheid als vrede, totdat allen onsterfelijk zijn gemaakt en totdat er niet langer enige noodzaak is voor heerschappij. Tenslotte zal aan allen onsterfelijkheid gegeven worden en zal de dood afgeschaft worden. Dan zal God Alles in allen zijn.

We vinden dan dat het misverstaan van een visioen van een profeet de ontzagwekkend reinigende oordelen van God doet misverstaan als waren zij de gruwelijke gevolgen van boosheid en frustratie, alsof God niet Zijn doelstelling zou kunnen bereiken. En we vinden dat de Schrift in werkelijkheid veel te zeggen heeft over de tweede dood. Veel van de gelijkenissen die door de Heer uitgesproken werden, verwijzen naar die toestand, hoewel ze niet bij die naam genoemd worden. Hij kwam sprekend van leven en dood, en van aionisch leven en de tweede dood. De tweede dood is een figuurlijke uitdrukking die het bestaan van hen die geoordeeld zijn bij de grote witte troon contrasteert met het aionische leven van de gekozenen.

Einde.